Έτος Ε'

Τεῦχος 94ον



ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΚΔΟΣΙΣ: ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σελις

Γολγοθᾶς, ὑπὸ κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτου, Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α'..... 4551

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ

Ὁ κόκκινος Δεκέμβρης, ὑπὸ κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτου Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α'(συνέχεια).... 4553

ΕΓΚΛΗΜΑΤΟΛΟΓΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Περὶ τῶν ἐξ ἐποστρακισμοῦ βολίδων τῶν φορητῶν πυροβόλων ὅπλων καὶ τῶν ἐξ αὐτῶν τραυμάτων ἀπὸ Ἰατροδικαστικῆς καὶ Ἀστυνομικῆς ἐπιστημονικῆς πλευρᾶς ἐξεταζομένων, ὑπὸ τοῦ κ. Ι. Ν. Γεωργιάδου, Καθηγητοῦ τῆς Ἰατροδικαστικῆς, Ἐπιστημονικοῦ Συμβούλου παρὰ τῇ Δ/νσει Ἐγκληματολογικῶν Ὑπηρεσιῶν..... 4555

ΔΙΑ ΤΗΝ ΝΕΟΤΗΤΑ

Παραινέσεις πρὸς τοὺς νέους, ὑπὸ τοῦ κ. Μιχ. Σνασινοπούλου, Συμβούλου τῆς Ἐπικρατείας, Καθηγητοῦ καὶ Πρυτάνεως τῆς Παντείου Ἀνωτάτης Σχολῆς Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν..... 4561

ΝΟΜΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Τὸ φιλοσοφικὸν βάθρον τῆς ἄνευ πταίσματος ἢ ἀντικειμενικῆς εὐθύνης τῆς Διοικήσεως, ὑπὸ τοῦ κ. Ε. Χανδρῆ..... 4565

ΚΑΝΟΝΙΣΜΟΙ ΠΟΡΕΙΑΣ ΟΧΗΜΑΤΩΝ

Προτεραιότης κινήσεως, ὑπὸ κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτου, Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α'..... 4568

ΨΥΧΟΦΥΣΙΟΛΟΓΙΚΑΙ ΕΡΕΥΝΑΙ

Τὸ φαινόμενον τῶν αἱμορροουσῶν πληγῶν, ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῆς Ἑλληνικῆς Ἑταιρίας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν κ. Ἀγγέλου Τανάγρα..... 4571

ΞΕΝΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΙ

Ἔγκλημα καὶ Ἀστυνομία, ὑπὸ κ. Antony Martienssen, κατὰ μετάφρασιν κ. Χρ. Πατσούρη, Ὑπαστυνόμου Α' (συνέχεια)..... 4573

ΣΩΦΡΟΝΙΣΤΙΚΑ ΘΕΜΑΤΑ

Κοινωνικὴ ἄμυνα καὶ αἱ σύγχρονοι σωφρονιστικαὶ μέθοδοι, ὑπὸ τοῦ J. Dupréel, καθηγητοῦ, κατὰ μετάφρασιν, ἐκ τοῦ International Criminal Polive No 103, Δεκέμβριος 1957, τοῦ Ὑπαστυνόμου Β' κ. Σ. Κατσιμπάρου..... 4578

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Χαρὰ σὲ μοναστῆρι, ὑπὸ τῆς Νίνας Γεωργίου..... 4581

ΠΑΣΧΑΛΙΝΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

Τὸ ἀρνὶ τῆς Λαμπρῆς, ὑπὸ κ. Γ. Κομηνοῦ..... 4586

ΚΟΜΜΟΥΝΙΣΜΟΣ

Ἀποσταλινικὴ ἐκστρατεία, δελτίον ΒΙ—57—7 τῆς Ἀμερικανικῆς Ὑπηρεσίας Πληροφοριῶν..... 4589

ΑΠΟ ΤΗ ΖΩΗ ΜΑΣ

Σκέψεις, ὄνειρα, πραγματικότητες, ὑπὸ τοῦ δοκίμου Ὑπαστυνόμου κ. Κ. Κοντογιάννη..... 4593

Ἐπιφυλακή, ὑπὸ κ. Διον. Παπαδοπούλου, Ἀστυφύλακος..... 4596

ΕΙΔΗΣΕΙΣ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ..... 4597

ΑΙ ΔΗΜΟΣΙΕΥΟΜΕΝΑΙ ΜΕΛΕΤΑΙ ΑΠΗΧΟΥΝ ΤΗΝ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΝ ΕΡΓΑΣΙΑΝ ΤΩΝ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΝ ΚΑΙ ΤΑΣ ΓΝΩΜΑΣ ΑΥΤΩΝ

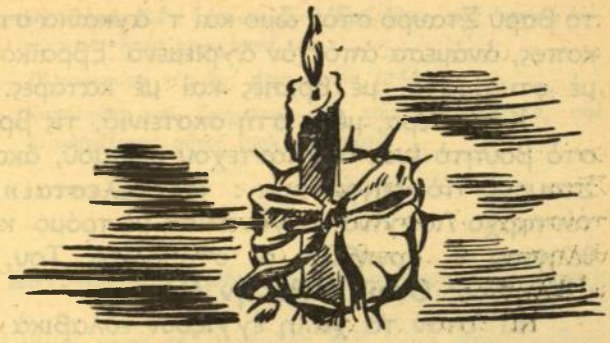
Τὸ περιοδικὸν ἐκτυποῦται εἰς τὰ Τυπογραφικὰ Καταστήματα Ἀδελφῶν Γ. ΡΟΔΗ Κεραμεικοῦ 40 — Ἀθῆναι (τηλ. 52-512)

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

15ΘΗΜΕΡΟΣ ΕΚΔΟΣΙΣ ΑΡΧΗΓΕΙΟΥ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑΣ ΠΟΛΕΩΝ
ΜΕΡΙΜΝΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗΣ ΣΧΟΛΗΣ — ΤΜΗΜΑ ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΗΣ ΑΓΩΓΗΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ: ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΟΘ. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗ ΣΧΟΛΗ, ΟΔΟΣ ΝΕΓΡΥ 17, ΤΕΡΜΑ ΠΑΤΗΣΙΩΝ, ΤΗΛ. 881-262
ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ { ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμαὶ 72.—Ἑξάμηνος δραχμαὶ 36.—Τιμὴ τεύχους δραχμαὶ 3.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δολλάρια 3. — Ἑξάμηνος δολλάρια 1,5.

ΕΤΟΣ Ε'. | ΑΘΗΝΑΙ, 15 ΑΠΡΙΛΙΟΥ 1957 | ΤΕΥΧΟΣ 94ΟΝ

ΘΑΣ ΓΟ-ΓΟΛ-



Ὑπὸ κ. Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ

«Ἀκολουθήσωμεν Αὐτὸν» κατὰ τὴ διαδρομή Του στὸ δρόμο τῆς ἀγωνίας, ἀπὸ τὴ Γεσθημανῆ ἕως τὸν τόπο τοῦ μαρτυρίου, ἕως τὸ βράχο τοῦ Γολγοθᾶ.

Τὸ μεταφυσικὸ στοιχεῖο τοῦ θανάτου εἶναι χυμένο παντοῦ τὶς μέρες αὐτὲς καὶ νομίζει κανεὶς πὼς βλέπει πίσω ἀπὸ τὰ ὁριά του καὶ τὴν ὁμίχλη του νὰ λάμπῃ ἡ ἄσβεστη φλόγα τῆς μεγάλης, τῆς πνευματικῆς, τῆς ἀληθινῆς ζωῆς.

Νοσταλγικὲς καὶ γεμᾶτες ἀπὸ εὐγενικὴ συγκίνηση οἱ ψυχές μας, ὁραματίζονται τὰ πάθη τοῦ Χριστοῦ, τὰ αἰσθάνονται καὶ τὰ ζοῦν.

Βλέπουν ὁλοζώντανη τὴν ὑπερκόσμια, τὴ Θεία μορφὴ τοῦ Ἰησοῦ, κάτω ἀπὸ τὴν ὑποβλητικὴ ἀκινησία τῶν δένδρων τοῦ κήπου τῆς Γεσθημανῆ, στὴν τελευταία ἐκείνη μυστικὴ καὶ τραγικὴ προσευχή.

Αἰσθάνονται τὴ θλίψη, ὅταν γύρισε καὶ εἶδε τοὺς μαθητὰς Αὐτοῦ νὰ κοιμοῦνται, ἀδιάφοροι γιὰ τὸ σπαραγμὸ τῆς ψυχῆς Του.

Ἀνησυχοῦν ἀπὸ τὴν αἰφνιδιαστικὴ ἐπέλαση τῶν στρατιωτῶν καὶ τῶν ὑπηρετῶν τοῦ Συνεδρίου, στὸ ἔρημο ἐκεῖνο μέρος, μὲ τὴ μαύρη σιλουέττα τοῦ Ἰούδα, ποὺ βάδιζε πρῶτος στοὺς δώδεκα πιστοὺς μαθητάς Του.

Παρακολουθοῦν μὲ ἀγωνία τὴν ἀνήσυχη ἔρευνα μὲ τοὺς πυρσοὺς ὑψωμένους γιὰ ν' ἀνακαλύψουν τὸ Διδάσκαλο καὶ μένουν ἐκστατικές, στὸ θανατερὸ φίλημα τοῦ Ἰούδα, στὴν ἁρπαγή, στὴ μεταφορά Του

στὸ Συνέδριο τῶν Ἰουδαίων, μπροστὰ στὶς τίγρεις καὶ τὶς ὕαινες τῶν Ἀρχιερέων.

Βλέπουν τὴ λύσσα τῶν δικαστῶν ἐναντίον Του κατὰ τὴ μαρτυρικὴ ἀνάκρισή Του, τοὺς ἐξευτελισμοὺς **Αὐτοῦ**, τοῦ **«Βασιλέως τῶν Οὐρανῶν»**.

Γίνονται θεατὲς στὸν περιπαιγμό Του ἀπὸ τὸν Ἡρώδη, στὴ μεταφορά Του πάλι στὸν Πιλᾶτο ἀνάμεσα ἀπὸ τὴ μανία τοῦ ὄχλου, στὴ μαστίγωσή Του, στὴν ἄδικη καταδίκη Του, στὴ φυλάκισή Του, γιὰ λίγες ὧρες μαζὶ μὲ λῃστές, μὲ κοινοὺς ἐγκληματίες.

Τὸν συνοδεύουν τέλος στὴ διαδρομή Του πρὸς τὸ Γολγοθᾶ, μὲ τὸ βαρὺ Σταυρὸ στὸν ὦμο καὶ τ' ἀγκάθια στὸ κεφάλι, νὰ βαδίζῃ κατάκοπος, ἀνάμεσα ἀπὸ τὸν ἀγριεμένο Ἑβραϊκὸ ὄχλο, ποὺ Τὸν ἀκολουθεῖ μὲ φτυσίματα, μὲ βρισιὲς καὶ μὲ κατάρες.

Κι' ὕστερα, μέσα στὴ σκοτεινιά, τὶς βροντές, τὶς ἀστραπές, μέσα στὸ βουητὸ ἑνὸς ἀναπάντεχου σεισμοῦ, ἀκούγεται ἀπὸ τὸ ὕψος τοῦ Σταυροῦ τὸ ἐπιφώνημα : **«Τετέλεσται»**, ποὺ ἔκανε τὸν Ἑκατόνταρχο Λογγῖνο νὰ γονατίσῃ μὲ τρόμο καὶ νὰ βεβαιώσῃ αὐτὸ ποὺ θέλησαν ν' ἀρνηθοῦν οἱ σταυρωτές Του, λέγοντας μὲ συντριβή : **«Ἀληθῶς Θεοῦ Υἱὸς ἦν Οὗτος»**.

Κι' ὅταν τὰ χείλη ἐγγίζουν εὐλαβικὰ τὰ πόδια τοῦ Ἐσταυρωμένου, κάποια δάκρυα πύρινα, δάκρυα δράματος, σπαραγμοῦ καὶ πόνου, γεμίζουν τὰ μάτια καὶ τὴν ψυχή, μέσα στὴ σκιὰ τῆς ἀνέκφραστης αὐτῆς ἐσωτερικῆς μυσταγωγίας.

Ὅλα αὐτά, ἀποτελοῦν τὶς μέρες τοῦτες τὴν Οὐράνια μὰ τραγικὴ Ὀπτασία κάθε Χριστιανοῦ, ποὺ, ἔτσι ὅπως τὰ αἰσθάνεται καὶ τὰ ζῇ κυριεύουν καὶ λυγίζουν τὴν ψυχή του.

Δὲν εἶναι γιὰ μᾶς τοὺς Χριστιανοὺς ἁπλῆ παράδοση «περὶ Θεοῦ», ἀλλὰ αἴσθηση καὶ νόηση Θεοῦ, ἡ ἱστορία αὐτή, μέσα στὴν ὁποία ξαναβρίσκουμε τὸ χαμένο ἄδυτο τοῦ ἑαυτοῦ μας. Εἶναι τὸ ἄνοιγμα πρὸς τὸ Ἄπειρο, πρὸς τὴν Κίνηση καὶ τὴν Ἔκταση τοῦ Θεοῦ.

Εἶναι ἕνας παλμὸς ἀπὸ τὴν κατάσταση τῆς αἰώνιας μακαριότητας, ἕνας γλυκύτατος τόνος ἀπὸ τὴν μυστικὴ ἁρμονία τοῦ Παγκόσμιου Πνεύματος.

Ἔτσι, ὁ Γολγοθᾶς, ὑψώθηκε ἀπέναντι τῆς Ἁμαρτίας καὶ τῶν Αἰώνων, καὶ ὁ Ἐσταυρωμένος, ὁ «Νυμφίος τῆς Ἐκκλησίας», μὲ τὴν ὑπέρκοσμη Θυσία Του, μὲ τὸ αἷμα Του, ἔκανε ν' ἀστράψῃ μέσα στὴ φυλακὴ τῆς ψυχῆς μας, ἡ ὁλόλευκη φλόγα τῆς Θεότητος καὶ νὰ αἰσθανθοῦμε τὴν Ἀπολύτρωση καὶ τὴν Αἰωνιότητα.

ΝΙΚΟΛΑΟΣ ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΗΣ

Η ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ ΠΟΛΕΩΝ ΑΠΟ ΤΗΣ ΙΔΡΥΣΕΩΣ ΤΗΣ ΜΕΧΡΙ ΣΗΜΕΡΟΝ (1921-1957)

Ὑπὸ κ. **Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ** Ἀστυν. Δ/ντοῦ Α'

(Συνέχεια ἀπὸ τὸ προηγούμενο)

ΙΕ'. Ο ΚΟΚΚΙΝΟΣ ΔΕΚΕΜΒΡΗΣ

V. Η ΕΠΙΘΕΣΙΣ ΚΑΤΑ ΤΩΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ ΥΠΗΡΕΣΙΩΝ ΑΘΗΝΩΝ. – ΚΑΤΑΛΗΨΙΣ ΤΟΥ ΚΔ' ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ (ΖΩΓΡΑΦΟΥ) –



ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

148.—Θέσις τοῦ ΚΔ'. Ἀστυνομικοῦ Τμήματος καὶ γενικὴ κατάστασις στὴν περιφέρειά του.

149.—Τὰ γεγονότα τῆς 3ης Δεκεμβρίου 1944.

150.—Κατάληψις τοῦ Τμήματος ἀπὸ τοὺς κομμουνιστὰς καὶ ἀνακατάληψις αὐτοῦ ἀπὸ τὸ Στρατό.

***

148. Θέσις τοῦ ΚΔ' Ἀστυνομικοῦ Τμήματος καὶ γενικὴ κατάστασις στὴν περιφέρειά του.

Τὸ ΚΔ'. Ἀστυνομικὸ Τμῆμα, κατὰ τὸ Δεκέμβρη τοῦ 1944, περιελάμβανε ὁλόκληρη τὴν περιοχὴ τοῦ συνοικισμοῦ «Ζωγράφου» καὶ ἔφθανε μέχρι τῆς ὁδοῦ Ξενίας. Σήμερα ἡ περιφέρεια τοῦ Τμήματος τούτου περιλαμβάνεται στὸ ΚΔ'. Ἀστυνομικὸ Τμῆμα (περιοχὴ Ἠλυσίων) καὶ στὸ ΛΑ' Ἀστυνομικὸ Τμῆμα (περιοχὴ Ζωγράφου).

Τὸ Ἀστυνομικὸ Κατάστημα ἦταν ἐγκατεστημένο τότε στὴν ὁδὸ Νονάκριδος 8, σ' ἕνα διώροφο οἴκημα.

Στὴν περιοχὴ τοῦ ἀκραίου αὐτοῦ Τμήματος ὑπῆρχαν πολλοὶ κομμουνισταὶ καὶ ἐκεῖ εἶχαν ἐγκατασταθῆ καὶ διάφορες μονάδες τοῦ Ε.Λ.Α.Σ. καὶ τῆς πολιτοφυλακῆς, ἀμέσως μετὰ τὴν ἀποχώρηση τῶν Γερμανῶν.

Ἡ δρᾶσι τῶν κομμουνιστῶν, κατὰ τὴν περίοδο ποὺ ἐμεσολάβησε ἀπὸ τὴν ἀποχώρηση τῶν Γερμανῶν μέχρι τοῦ Δεκεμβριανοῦ Κινήματος τοῦ 1944, συνίστατο στὴ δολοφονία διαφόρων ἐθνικιστῶν πολιτῶν καὶ στὴ συνεχῆ ἐνόχληση τῶν ἀστυνομικῶν, πρὸς τοὺς ὁποίους ἐφέροντο κατὰ τρόπον ἐχθρικόν. Ἡ προσπάθειά τους δὲ ἦταν νὰ τοὺς τρομοκρατήσουν, ὥστε κατὰ τὴ στιγμὴ τῆς κομμουνιστικῆς ἐπαναστάσεως νὰ πετύχουν τὴν ἄμεσο κατάληψη τοῦ Τμήματος καὶ τὸν ἀφοπλισμὸ τῶν ἐθνικοφρόνων ἀστυνομικῶν.

Ἡ προεργασία τους γιὰ τὸ σκοπὸ αὐτὸ εἶχε γίνει μὲ ἐπιμέλεια καὶ μὲ συνεργασία τῶν ἀστυνομικῶν τοῦ Τμήματος, ποὺ εἶχαν προσχωρήσει πρὸς αὐτοὺς καὶ οἱ ὁποῖοι συνήρχοντο μυστικὰ στὸ σπίτι τοῦ ἀστυφύλακος ΚΔ' 21 Μπιμπίκα Κ. καὶ ἐσχεδίαζαν πῶς θὰ καταλάβουν τὸ Τμῆμα, ὅταν δοθῆ τὸ σύνθημα τῆς κομμουνιστικῆς στάσεως, φονεύοντας τὸ Διοικητὴ καὶ τοὺς Ἀξιωματικοὺς καὶ κλείνοντας στὰ κρατητήρια τοὺς ἐθνικόφρονες ἀστυφύλακες.

Τοὺς συνομότες αὐτοὺς ἀστυνομικοὺς ἡ διοίκησις τοῦ Τμήματος τοὺς εἶχεν ἀντιληφθῆ καὶ ἐγνώριζε τὰ σχέδιά τους καὶ γι' αὐτὸ ἐζητήθη μὲ σχετικὴ ἀναφορὰ ἡ μετάθεσί τους σὲ ἄλλες Ὑπηρεσίες, ἀλλὰ δυστυχῶς ἡ Ἀστυνομικὴ Δ/νσις δὲν ἔκρινε σκόπιμο τὴν ἐποχὴ ἐκείνη νὰ κάνῃ μεταθέσεις.

Ἐκτὸς αὐτοῦ ὁ Διοικητὴς τοῦ Τμήματος Ἀστυνόμος Β΄ κ. Μηλίτσης Νικόλαος, ἐκτιμῶντας ὀρθῶς τὴν κατάσταση, ἐζήτησε ὅπως τὸ Τμῆμα ἐνισχυθῇ σὲ βαθμοφόρους καὶ ἄνδρες, ὥστε ὅταν χρειασθῇ νὰ μπορέσῃ ν' ἀντισταθῇ σὲ ἐπίθεση τῶν κομμουνιστῶν, ἀλλὰ καὶ πάλι δὲν ἐδόθη καμμιὰ ἐνίσχυση.

149. Τὰ γεγονότα τῆς 3ης Δεκεμβρίου 1944.

Κατὰ τὴν Κυριακὴ (3 Δεκεμβρίου 1944) τὸ ΚΔ΄ Ἀστυνομικὸ Τμῆμα, σύμφωνα μὲ διαταγὴ τῆς Ἀστυνομικῆς Δ/νσεως, ἔστειλε στὴν Γ΄ Ὑποδιεύθυνση τὴν μισὴ καὶ πλέον δύναμη ποὺ ἔλαβε μέρος στὶς συγκρούσεις τῆς Πλατείας Συντάγματος καὶ τῶν πέριξ δρόμων μὲ τοὺς κομμουνιστάς. Ἡ εἴδησι τῶν γεγονότων αὐτῶν ἐξηγρίωσε τοὺς κομμουνιστὰς τῆς περιφερείας Ζωγράφου, οἱ ὁποῖοι τὶς ἀπογευματινὲς ὧρες ἄρχισαν νὰ πολιορκοῦν τὸ Τμῆμα. Ἐτοποθέτησαν μάλιστα καὶ πολυβόλα γύρω ἀπὸ αὐτὸ καὶ κατόπιν μὲ τὸ χωνὶ εἰδοποίησαν τοὺς ἀστυνομικούς, ποὺ ἦσαν μέσα στὸ Τμῆμα, νὰ μὴ βγοῦν ἔξω γιατὶ θὰ τοὺς χτυποῦσαν.

Ὁ Διοικητὴς τοῦ Τμήματος ἀμέσως ἀνέφερε τηλεφωνικῶς τὴν κατάσταση αὐτὴ στὴν Ἀστυνομικὴ Δ/νση, στὴ Στρατιωτικὴ Διοίκηση καὶ στὴν Γ΄ Ὑποδιεύθυνση, συνέστησε δὲ οἱ ἀστυνομικοὶ τοῦ ΚΔ΄ Τμήματος, ποὺ βρίσκονταν στὸ Γ΄ Τμῆμα, νὰ μὴν ἐπιστρέψουν, γιατὶ ὑπῆρχε κίνδυνος νὰ ἔλθουν σὲ ἔνοπλη συμπλοκὴ μὲ τοὺς κομμουνιστὰς ποὺ πολιορκοῦσαν τὸ Τμῆμα.

Μετὰ ταῦτα βλέποντας ὁ Διοικητὴς ὅτι ἦτο ἐνδεχόμενον ἀπὸ στιγμῆς σὲ στιγμὴ νὰ γίνῃ ἐπίθεσις τῶν κομμουνιστῶν κατὰ τοῦ Τμήματος, μοίρασε τὰ ὅπλα, τὰ ὁποῖα ἐφυλάσσοντο στὴν ἀποθήκη, σὲ κείνους μόνον τοὺς ἀστυνομικοὺς ποὺ ἤξευρεν ὅτι εἶναι ἐθνικόφρονες καὶ ἔλαβε μέτρα ἀσφαλείας τοῦ οἰκήματος.

Κατὰ τὴν νύκτα οἱ κομμουνισταὶ δὲν ἐπεχείρησαν ἐπίθεση καὶ ἐφαίνετο ὅτι ἐφησύχαζαν.

150. Κατάληψις τοῦ Τμήματος ἀπὸ τοὺς κομμουνιστὰς καὶ ἀνακατάληψις αὐτοῦ ἀπὸ τὸ Στρατό.

Κατὰ τὰ ξημερώματα τῆς Δευτέρας (6-12-1944) καὶ ὥραν 5ην περίπου, αἰφνιδιαστικῶς ἐπολιορκήθη τὸ Τμῆμα στενὰ καὶ ὁ ἀστυφύλαξ ΚΔ΄ 24 Κωστοκανέλλης Χαράλ. ποὺ ἦταν ὑπηρεσία 2—6 π.μ. καὶ προσέκειτο πρὸς τοὺς κομμουνιστάς, ἐπέτρεψε τὴν εἴσοδο ἐνόπλων ἐλασιτῶν στὸ Ἀστυνομικὸ Κατάστημα. Ὁ ἴδιος μπῆκε στὸ θάλαμο ὅπου ἀνεπαύοντο οἱ ἀστυνομικοὶ καὶ τοὺς εἶπε τὰ ἑξῆς :

«Αὐτὴ τὴ στιγμὴ ὁ καπετὰν Ὀρέστης κατέλαβε τὴν Ἀρχή, συνέλαβε τὸ Ὑ-» πουργικὸ Συμβούλιο, τὸν δὲ Ἔβερτ καὶ τὸν Ἀρχηγὸν τῆς Ἀστυνομίας Σαμπάνην » τοὺς περνάει ἀπὸ ἔκτακτο Στρατοδικεῖο. Ἔχετε ὑπ' ὄψει σας ὅτι βρισκόμαστε πρὸ » τετελεσμένου γεγονότος καὶ δὲν πρέπει κανεὶς νὰ φέρῃ ἀντίσταση στοὺς ἐλασίτες».

Κατόπιν οἱ ἐλασῖτες ζήτησαν ἀπὸ τὸ Διοικητὴ νὰ παραδώσῃ τὰ ὅπλα. Ὁ Διοικητής, ὅστις οὐσιαστικὰ εἶχεν αἰχμαλωτισθῇ μὲ τὴν προδοσία ὡρισμένων κομμουνιστῶν ὑφισταμένων του, προσεπάθησε διὰ τῆς πειθοῦς ν' ἀποφύγῃ τὸν ἀφοπλισμό, ἀλλὰ δὲν τὸ πέτυχε.

Ἀφοῦ πῆραν τὰ ὅπλα οἱ ἐλασῖτες ἔφυγαν κατὰ τὶς 9 π.μ. Ὁ Διοικητὴς ἔσπευσε καὶ παρουσιάσθη στὴν Ἀστυν. Διεύθυνση, ὅπου ἀνέφερε τὶς συνθῆκες τοῦ Τμήματος καὶ τὸν ἀφοπλισμό. Ἔλαβε τότε διαταγὴ νὰ ἐπανέλθῃ στὸ Τμῆμά του ὅπως καὶ ἔγινε.

Στὶς 5 μ.μ. τὸ ἀπόγευμα, πῆγε στὸ Τμῆμα ἡ Πολιτοφυλακὴ Ζωγράφου καὶ ἕνας βαθμοφόρος της εἶπε, ὅτι ἀπὸ κείνη τὴ στιγμὴ καταργεῖται ἡ Ἀστυνομία Πόλεων καὶ ἐγκαθίσταται ἡ Πολιτοφυλακή. Τὴν ἴδια στιγμὴ διετάχθη ἡ σύλληψις τῶν ἐθνικοφρόνων ἀστυφυλάκων, ποὺ τὴν ἐπραγματοποίησαν οἱ συνάδελφοί τους κομμουνισταί, μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν Κωστοκανέλλη, ὁ ὁποῖος μάλιστα ἐπέμενε νὰ κλεισθοῦν στὸ κρατητήριο. Ὁ βαθμοφόρος ὅμως τῆς πολιτοφυλακῆς εἶπε νὰ τεθοῦν μόνον ὑπὸ περιορισμόν. Ἔτσι μέχρι τῆς 8.30΄ ἐφρουροῦντο στὸ θάλαμό τους καὶ κατόπιν ἐπετράπη νὰ πᾶνε στὰ σπίτια τους καὶ νὰ ἐπιστρέψουν στὶς 6 π.μ. τῆς 5-12-44.

Ὁ Διοικητής, μόλις ἀφέθη ἐλεύθερος, κατώρθωσε νὰ διαφύγῃ στὴν Ἀστυν.

ΠΕΡΙ ΤΩΝ ΕΞ ΕΠΟΣΤΡΑΚΙΣΜΟΥ ΒΟΛΙΔΩΝ ΤΩΝ ΦΟΡΗΤΩΝ ΠΥΡΟΒΟΛΩΝ ΟΠΛΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΕΞ ΑΥΤΩΝ ΤΡΑΥΜΑΤΩΝ ΑΠΟ ΙΑΤΡΟΔΙΚΑΣΤΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗΣ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΠΛΕΥΡΑΣ ΕΞΕΤΑΖΟΜΕΝΩΝ

Τοῦ Καθηγητοῦ τῆς Ἰατροδικαστικῆς, Ἐπιστημονικοῦ Συμβούλου παρὰ τῇ Δ/νσει Ἐγκληματολογικῶν Ὑπηρεσιῶν κ. **Ι. Ν. ΓΕΩΡΓΙΑΔΟΥ**

Ἀπανταχοῦ οἱ ἐκ πυροβόλων ὅπλων τραυματισμοί, θανατηφόροι ἢ μή, οὐδόλως τυγχάνουσι σπάνιοι, ἐν συγκρίσει δὲ πρὸς τοὺς ἐξ ἄλλων φονικῶν ὀργάνων ἐπερχομένους, ἰδίᾳ παρ' ἡμῖν ἀπὸ τῆς περιόδου τῆς κατοχῆς μέχρι σήμερον, τυγχάνουσι συχνότατοι.

Ἐκ τῶν τραυματισμῶν τούτων ἔνιοι ἐπισυμβαίνουσιν ὅλως τυχαίως ὑπὸ βολίδων φορητῶν πυροβόλων ὅπλων, εἰς πρόσωπα εὑρισκόμενα μακρὰν τόπου συμπλοκῆς ἢ ἀνταλλαγῆς πυροβολισμῶν, ἱστάμενα καθ' ὁδόν, πλησίον παραθύρων, ἐξωστῶν, καὶ ἔστιν ὅτε ἐντὸς δωματίων ἢ καὶ καταστημάτων.

Οἱ τυχαῖοι οὗτοι τραυματισμοί, τὸ συνηθέστερον, ἐκ δύο τινῶν δύνανται νὰ προέρχωνται, εἴτε ἐκ βολίδων βεληνεκῶν ὅπλων ἐκ μακροτάτης ἀποστάσεως προερχομένων, πρὸ τῆς ὁλικῆς ἐξαντλήσεως τῆς ρύμης αὐτῶν, ἄνευ παρεμβολῆς προσκόμματος κατὰ τὴν διαδρομήν των, διατηρουσῶν ἐπαρκῆ δρῶσαν δύναμιν ὥστε νὰ εἰσδύσωσιν εἰς σῶμα ἀνθρώπου εἰς βάθος ἄλλοτε ἄλλον ἢ καὶ τελείως νὰ διαπεράσωσι τοῦτο σχηματίζουσαι στόμιον ἐξόδου καὶ δεύτερον ἐκ βολίδων παντὸς εἴδους ὅπλων ἐκτραπεισῶν τῆς ἀρχικῆς αὐτῶν κατευθύνσεως, λόγῳ προσκρούσεως κατὰ τὴν διαδρομὴν αὐτῶν ἐπὶ σκληρᾶς τινὸς ἐπιφανείας, τοὐτέστιν ἐκ βολίδων, ἐξ ἐποστρακισμοῦ. Συμβαίνει δὲ ὡς γνωστὸν ἐποστρακισμὸς ἐπὶ πάσης περιπτώσεως, καθ' ἣν βολίς τις πυροβόλου ὅπλου κατὰ τὴν διαδρομὴν αὐτῆς προσκρούει ἐπὶ ἐπιφανείας τινὸς ὑπὸ γωνίαν ἐλάσσονα τῶν 15ο—20ο. Ἐκ τῆς τοιαύτης προσκρούσεως ἄλλοτε μὲν ἡ βολὶς ἀναπηδᾷ ἐκ τῆς ἐπιφανείας, ἐφ' ἧς προσέκρουσε καὶ ἐξακολουθεῖ κινουμένη πρὸς νέαν διεύθυνσιν μὲ μειωμένην ταχύτητα (ἁπλοῦς ἐποστρακισμός), ἄλλοτε δὲ ἀναπηδᾷ κατ' ἐπανάληψιν ὑπὲρ τὴν αὐτὴν ἐπιφάνειαν (κατ' ἐπανάληψιν ἐποστρακισμός). (1)

Καὶ ὡς πρὸς μὲν τὰ ἐκ τῆς πρώτης κατηγορίας τραύματα, δῆλον ὅτι τὰ προκαλούμενα ὑπὸ βολίδων μὴ προερχομένων ἐξ ἐποστρακισμοῦ ἀλλὰ ἐκ μακρᾶς ἀποστάσεως, ταῦτα ἀπὸ ἰατροδικαστικῆς ἀπόψεως οὐδὲν τὸ διακριτικὸν παρέχουσι, καθ' ὅσον παρουσιάζουσι καὶ διατηροῦσι τοὺς αὐτοὺς τυπικοὺς χαρακτῆρας, τοὺς ἀναλόγως πρὸς τὸ εἶδος τοῦ ὅπλου καὶ τῆς ἀποστάσεως τοῦ πυροβολισμοῦ, τόσον ὡς πρὸς τὸ στόμιον τῆς εἰσόδου καὶ τὸν πόρον τοῦ τραύματος, ὅσον καὶ ὡς πρὸς τὸ στόμιον

(1) Τὸ 2ον τοῦτο εἶδος τοῦ ἐποστρακισμοῦ συμβαίνει συνήθως ἐπὶ βολίδων ἐποστρακισθεισῶν ἐπὶ λείου ἐδάφους, ὡς καὶ ἐπιφανείας ὕδατος.

Διεύθυνση, ἀπ' ὅπου ἔστειλε σημείωμα συνθηματικὸ στοὺς ἐθνικόφρονες ἀστυνομικοὺς ποὺ ἔμεναν στοῦ Ζωγράφου νὰ παρουσιασθοῦν στὴν Διεύθυνση, ὅπως καὶ ἔγινε.

Τὴν Τετάρτη 6-12-44 ἐπειδὴ ἡ περιοχὴ Ζωγράφου ἦτο ἀπαραίτητη στὴν Ὀρεινὴ Ταξιαρχία, ἔγιναν ἐπιχειρήσεις καὶ ἐξεδιώχθησαν οἱ κομμουνισταί.

Ἡ Ἀστυνομικὴ Διεύθυνση διέταξε τότε τὸν Διοικητὴ τοῦ Τμήματος νὰ παραλάβῃ τὴν δύναμή του, ποὺ εὑρίσκετο στὴν Γ' Ὑποδιεύθυνση καὶ νὰ μεταβῇ στὸ Τμῆμα του, ὅπου καὶ ἐγκατεστάθη πάλι τὴν 8-12-44.

Ἡ δύναμη αὐτή, σὲ συνεργασία μὲ ἀστυνομικοὺς τῆς Ἀσφαλείας, ἀνέλαβε τὴ σύλληψη τῶν κομμουνιστῶν ποὺ εἶχαν μείνει στὴν περιφέρεια καὶ τὴν ἐκκαθάριση γενικῶς τῆς περιοχῆς ἐκείνης ἀπὸ τὰ ὕποπτα στοιχεῖα. (Συνεχίζεται)

τῆς ἐξόδου ἐὰν ὑπάρχῃ τοιοῦτον. Ἀπὸ ἀπόψεως ὅμως ἐπιστημονικῆς τεχνικῆς Ἀστυνομίας, δῆλον ὅτι τῆς ἐξακριβώσεως καὶ καθορισμοῦ τῆς κατευθύνσεως τῆς βολίδος καὶ τῆς ἀποστάσεως, ἐξ ἧς αὕτη προῆλθεν—ζήτημα ἀπολύτως ἐνδιαφέρον τὴν Ἀστυνομικὴν Ἀρχὴν διὰ τὸ ἔργον αὐτῆς—τυγχάνει δυσχερὲς καὶ κατὰ πολὺ δυσχερέστερον προκειμένου περὶ τραυμάτων ἐκ βολίδων λίαν ἐκηβόλων ὅπλων, οἷα τὰ πολεμικά.

Ἁπάντων τῶν φορητῶν πυροβόλων ὅπλων αἱ βολίδες ἐποστρακιζόμεναι ἐπὶ οἱασδήποτε σκληρᾶς ἐπιφανείας, ἀφ' ἑνὸς ἀπόλλυσι μέρος τῆς ταχύτητος αὐτῶν, ὡς ἐκ τούτου δὲ καὶ τῆς διατρητικῆς των δυνάμεως καὶ τοῦτο κατὰ βαθμὸν ἄλλοτε ἄλλον, ἀναλόγως τῆς τιμῆς γωνίας προσκρούσεως καὶ ἀφ' ἑτέρου ὑφίστανται ἄλλοτε ἄλλου βαθμοῦ καὶ εἴδους ἀλλοιώσεως, ἀνωμαλίας καὶ μεταβολὰς τῆς ἐπιφανείας καὶ τοῦ σχήματος αὐτῶν, ὥστε τὰ τυχὸν ὑπὸ τούτων προκαλούμενα τραύματα παρέχουσι οὐσιωδῶς διαφόρους χαρακτῆρας τῶν συνήθων ἐκ πυροβόλων ὅπλων τραυμάτων καὶ ἴδια γνωρίσματα.

Μόνον αἱ βολίδες αἱ κυλινδρικαὶ καὶ κυλινδροκωνικαὶ τῶν σημερινῶν ὅπλων, αἱ μετὰ ἰσχυροῦ περιβλήματος μὴ ρηχθέντος καὶ μὴ ἐκ προσκρούσεως ἀλλοιωθεῖσαι κατὰ τὸ ᾠοειδὲς αὐτῶν ἐὰν δὲν ἤθελον εἰσδύσῃ διὰ τῆς κατὰ μῆκος ἐπιφανείας εἰς τὸ σῶμα, ἀλλὰ καὶ διὰ τῆς κορυφῆς των, παράγουσι τραύματα οὐδόλως διαφέροντα τῶν συνήθων.

Αἱ ποικιλίαι τῶν παραλλαγῶν μεταβολῶν σχήματος καὶ ἀλλοιώσεων, ἃς παρουσιάζουσιν αἱ ἐξ ἐποστρακισμοῦ βολίδες εἶναι πολλαὶ καὶ ἐξαρτῶνται ἀφ' ἑνὸς ἀναλόγως τοῦ σχήματος, τοῦ εἴδους καὶ τῆς σκληρίας τῆς βολίδος, ἀφ' ἑτέρου τῆς τιμῆς τῆς γωνίας προσπτώσεως καὶ ἐκ τῆς συστάσεως τοῦ εἴδους καὶ τῆς ὁμαλότητος τῆς ἐπιφανείας, ἐφ' ἧς προσκρούσασαι ἐπωστρακίσθησαν.

Τὰς σημαντικωτέρας μεταβολὰς ὑφίστανται αἱ μὴ ἐξ ἐσκληρισμένου μολύβδου συνιστάμεναι βολίδες (σχ. 17, 19) καὶ ἐν μέρει αἱ ἡμιεπενδεδυμέναι, ἰδίᾳ προσπίπτουσαι ἐπὶ σκληρᾶς καὶ οὐχὶ λίαν ὁμαλῆς ἐπιφανείας, ὡς φερ' εἰπεῖν ἐπὶ σκυροστρώτου ἐδάφους, γυμνοῦ τοίχου κ.τ.τ.

Αἱ ἐπενδεδυμέναι διὰ λίαν λεπτοῦ περιβλήματος βολίδες ὑφίστανται ὡσαύτως οὐσιώδεις μεταβολάς, ἄλλοτε μὲν τοῦ περιβλήματος αὐτῶν διαρρηγνυομένου καὶ σχηματίζοντος ἀνωμάλους προεξοχὰς (16, 18) ἄλλοτε μερικῶς ἢ καὶ ἐξ ὁλοκλήρου ἀποσπωμένου (7, 8, 10, 12), ἐξ οὗ καὶ τραυματισμοὶ ἐκ μόνον τούτου καὶ ἄλλοτε σὺν τῷ περιβλήματι καὶ τοῦ πυρῆνος αὐτῶν, ἰδίᾳ ἂν οὗτος τυγχάνῃ ἐκ μαλακοῦ μεταλλικοῦ κράματος.

Οὐχὶ σπανία μεταβολὴ τῶν διὰ λεπτοῦ περιβλήματος ἐπενδεδυμένων βολίδων εἶναι ἡ κατὰ τὸ ᾠοειδὲς αὐτῶν μεγίστου βαθμοῦ διαπλάτυνσις (13, 14, 15, 20).

Αἱ ὁπωσδήποτε μείζονος ἀντοχῆς βολίδες εἶναι αἱ τῶν τῆς καλῆς ποιότητος πυρομαχικῶν τῶν μικρῶν διαμετρημάτων πολεμικῶν ὅπλων τῶν 6,5 χιλιοστῶν, οἷα ὑπῆρξαν τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ, τῶν ὅπλων μάνλιχερ, καθ' ὅσον τὸ περίβλημα τούτων ὡς παρετηρήσαμεν δυσκολώτερον ρήγνυται ἢ ἀποσπᾶται τοῦ πυρῆνος, καίτοι ἡ βολὶς διαπλατύνεται ἐλαφρῶς (1) ἢ κάμπτεται ἐλαφρῶς ἐκ τῆς προσκρούσεως ρηγνυομένου μερικῶς τοῦ περιβλήματος (2, 3) ἢ καὶ οὐδόλως (4, 5) ἢ καὶ θραύεται. (1)

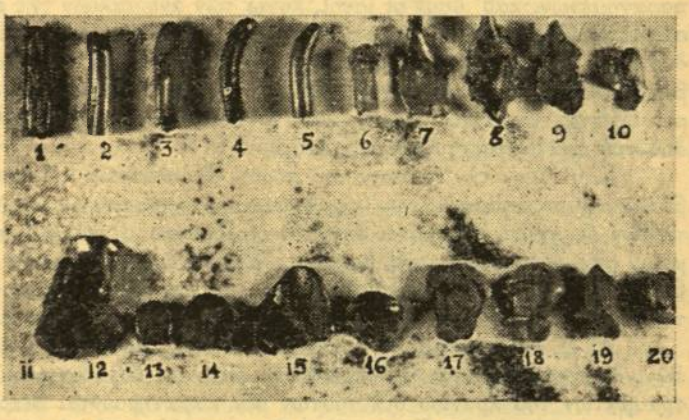
Ὡς πρὸς τὰ ἀποσπώμενα περιβλήματα τῶν βολίδων, ταῦτα τυγχάνουσι διαφόρων μεγεθῶν, ἀνωμάλου σχήματος, πεπλατυσμένα ἢ συνεστραμμένα, ἔστιν ὅτε διατηροῦντα τὸ σχῆμα τῆς βολίδος κατὰ τὸ ᾠοειδὲς (7, 8, 10, 12) ὁμοίως δὲ καὶ τὰ

(1) Ἐν ἀντιθέσει τῶν πυρομαχικῶν τῶν Ἑλληνικῶν ὅπλων μάνλιχερ χειρίστης ποιότητος ἦσαν τὰ ὑπὸ τοῦ Ἰταλικοῦ Στρατοῦ χρησιμοποιηθέντα κατὰ τὸν Ἑλληνοϊταλικὸν πόλεμον φυσίγγια τῶν πολεμικῶν αὐτῶν ὅπλων, ὧν αἱ βολίδες πολλάκις ἀπεγυμνοῦντο ἐν μέρει ἢ καὶ ἐξ ὁλοκλήρου τοῦ περιβλήματος καὶ μὴ ἐποστρακιζόμεναι. Ὁμοίως δὲ καὶ τῶν αὐτομάτων Ἰταλικῶν πιστολίων συστήματος Μπερέτα, ὧν αἱ βολίδες σημαντικῶς διεπλατύνοντο ἄνευ ρήξεως τοῦ περιβλήματος, λαμβάνουσαι σχῆμα μύκητος ἢ ἀλεξιβρόχου κατὰ τὴν εἴσοδόν των εἰς τὸ σῶμα καὶ ἐπὶ αὐτῶν ἔτι τῶν μαλακῶν μορίων.

θραύσματα τῶν πυρήνων, εἶναι ταῦτα ἀνωμάλου σχήματος καὶ δύνανται νὰ παρέχωσιν, ἔστιν ὅτε, κατὰ τὸ ᾠοειδὲς αὐτῶν τὸν τύπον τῆς βολίδος (9, 11).

Ἀποτέλεσμα τῆς λόγῳ τοῦ ἐποστρακισμοῦ μειώσεως τῆς ταχύτητος τῶν βολίδων, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐπιγιγνομένων εἰς ταύτας ἀλλοιώσεων καὶ μεταβολῶν τῆς ἐπιφανείας των, εἶναι ὅτι τὰ ἐκ τούτων προκαλούμενα τραύματα ἀποβαίνουσι τ υ φ λ ὰ καὶ σημαντικῶς διάφορα τῶν συνήθων ἐκ πυροβόλων ὅπλων τραυμάτων τῶν ἐπιγιγνομένων διὰ κανονικῶν βολίδων, ἰδίᾳ κατὰ τὸ στόμιον τῆς εἰσόδου καὶ τὸν τρόπον. Μόνον αἱ ἐποστρακιζόμεναι βολίδες ἐπὶ ἐπιφανείας ὕδατος (θαλάσσης, λίμνης, ποταμοῦ) δύνανται ὡς μὴ ὑφιστάμεναι ἀλλοιώσεις ἢ μεταβολὴν τοῦ σχήματος νὰ δημιουργήσωσι τραύματα προσόμοια τῶν συνήθων, εἰσδυόμεναι εἰς τὸ σῶμα διὰ τῆς κορυφῆς καὶ οὐχὶ διὰ τῆς ἐπιμήκους αὐτῶν ἐπιφανείας.

Κ α ὶ ὡ ς π ρ ὸ ς τ ὸ σ τ ό μ ι ο ν τ ῆ ς ε ἰ σ ό δ ο υ τ ο ῦ τ ρ α ύ μ α τ ο ς εἶναι πρόδηλον ὅτι ἡ διαμόρφωσις τούτου ὡς πρὸς τὸ εὖρος καὶ τὸ σχῆμα ἐξαρτᾶται ἐκ τῶν ἐπιγιγνομένων μεταβολῶν τῶν βολίδων καὶ δὴ τοῦ σχήματος αὐτῶν καὶ τῶν ἀνωμαλιῶν τῆς πλευρᾶς ἢ τῆς ἐπιφανείας, δι' ἧς πλήττουσι τὸ σῶμα. Σπανίως τὸ στόμιον τῆς εἰσόδου ἀπαντᾶται κυκλικὸν καὶ τοῦτο ἐπὶ βολίδων μὴ σημαντικῶς ἀλλοιωθεισῶν καὶ διατηρουσῶν ἐν μέρει τὴν κανονικότητα τοῦ σχήματος αὐτῶν, ἐὰν διὰ τῆς κορυφῆς αὐτῶν πλήξωσι τὸ σῶμα.



Βολίδες καὶ περιβλήματα βολίδων πολεμικῶν ὅπλων, περιστρόφων καὶ αὐτομάτων πιστολίων, ἐξαχθεῖσαι ἐκ πτωμάτων νεκροτομηθέντων ἐν τῷ Ἐργαστηρίῳ τῆς Ἰατροδικαστικῆς τοῦ Πανεπιστημίου Ἀθηνῶν.

Ἐπὶ βολίδων διαπλατυνθεισῶν τὸ στόμιον τῆς εἰσόδου τοῦ τραύματος εἶναι μέγα μὲν καὶ ἀνώμαλον ἐὰν ἡ βολὶς εἰσδύσῃ διὰ τῆς πεπλατυσμένης ἐπιφανείας, μακρὸν δὲ καὶ ἐπίμηκές πως ἐὰν διὰ τῆς τοῦ ἐστενωμένου μέρους αὐτῆς.

Ἐπίσης μέγα καὶ ἐπίμηκες τυγχάνει τὸ στόμιον τῆς εἰσόδου ἐπὶ βολίδων ἐπιμήκων, ὡς π.χ. τῶν μακρῶν πολεμικῶν ὅπλων, καθ' ἃς περιπτώσεις προερχόμεναι ἐξ ἐποστρακισμοῦ πλήξωσι καὶ εἰσδύσωσιν ἐν τῷ τραύματι διὰ τῆς ἐπιμήκους αὐτῶν ἐπιφανείας. Τῶν πλειόνων ὅμως τραυμάτων τὸ στόμιον εἰσόδου εἶναι ἀνώμαλον καὶ ἀκανόνιστον μηδὲν ἀναπαραστὸν γεωμετρικὸν σχῆμα καὶ περισσότερον ἐὰν αἱ βολίδες πλήξωσι τὸ σῶμα λοξῶς ἢ καὶ κατὰ τὴν ἐφαπτομένην.

Τὰ χείλη τῆς εἰσόδου τῶν τοιούτων τραυμάτων παρίστανται λίαν συντεθλασμένα, μελανωπά, ἐκχύμωτικὰ καὶ ἔχοντα συνεστραμμένον τὸ πέρας αὐτῶν πρὸς τὰ ἔσω τοῦ τραύματος.

Ἡ ἐγγὺς τοῦ στομίου τῆς εἰσόδου ἐπιφάνεια τοῦ δέρματος παρίσταται μελανωπὴ καὶ ἀφορίζεται εἰς μείζονα ἔκτασιν ὑπὸ ἐκχυμωτικῆς ζώνης, ὡς τοῦτο εἶναι σύνηθες καὶ ἀπαντᾶται ἐπὶ τῶν τραυμάτων ἐξ ὀγκωδῶν βλημάτων τῶν μὴ ραβδωτῶν ὅπλων, ὡς καὶ ἐπὶ τῶν τραυμάτων ἐκ θραυσμάτων χειροβομβίδων, καθ' ὅσον αἱ ἐξ ἐποστρακισμοῦ βολίδες λόγῳ τῶν παραμορφώσεων αὐτῶν καὶ διαπλατύνσεων εἰσδύουσαι εἰς τὸ σῶμα παρασύρουσι μείζονα ἐπιφάνειαν τοῦ δέρματος.

Ἐπὶ τῶν τραυμάτων ἐξ ἐποστρακισθεισῶν βολίδων παράγεται, ἔστιν ὅτε, διπλοῦν στόμιον εἰσόδου, καὶ τοῦτο παρατηρεῖται κυρίως εἰς τὰς ἐπενδεδυμένας βολίδας ἐπὶ ἀποσπάσεως τμήματος ἢ καὶ ὁλοκλήρου τοῦ περιβλήματος αὐτῶν, ὅπερ κεχωρισμένως εἰσδύει ἐν τῷ σώματι, ἀβαθέστερον ὅμως τοῦ πυρῆνος.

Βαθέως εἰσχωροῦσι τὰ τμήματα τῶν περιβλημάτων, καθ' ἃς περιπτώσεις ὁ ἐποστρακισμὸς λαμβάνει χώραν ἐγγὺς τοῦ τραυματισθέντος.

Τὰ ἐκ μόνου τοῦ περιβλήματος τῶν ἐπενδεδυμένων βολίδων προκαλούμενα τραύματα παρέχουσι τελείως διαφόρους τοὺς χαρακτῆρας τοῦ στομίου εἰσόδου, δύνανται δὲ καὶ αὐτὸν ἔτι τὸν τύπον τῶν διανυσσόντων καὶ τεμνόντων ὀργάνων νὰ παρέξωσιν, ἐὰν τμῆμα τοῦ θραυσθέντος περιβλήματος εἰσδύσῃ εἰς τὸ σῶμα διὰ τοῦ χείλους τῆς διασχισθείσης ἐπιφανείας.

Ὡς πρὸς τὸν πόρον τοῦ τραύματος, οὗτος παρίσταται εὐθὺς ἢ καὶ ἀνωμάλως σκωλιός. Εἶναι κατὰ πολὺ προσόμοιος πρὸς τὸν ὑπὸ τῶν οὐχὶ μεγάλων δραστικῶν θραυσμάτων βομβῶν καὶ ὀβίδων ἢ τῶν τοιούτων ἐκ χειροβομβίδων παραγομένων, καθ' ὅσον οἱ ἱστοί, λόγῳ τῶν ἀνωμαλιῶν τῆς ἐπιφανείας τῆς διεισδυσάσης βολίδος παρουσιάζουσι μείζονα φθορὰν εἰς ἔκτασιν καὶ ἐντονωτάτην ἐξ αἵματος διήθησιν. Τὸ εὖρος τοῦ πόρου τυγχάνει ἀνάλογον πρὸς τὸν ὄγκον τῆς βολίδος ἢ ἀκριβέστερον τῶν διαστάσεων τῆς ἐπιφανείας τῆς βολίδος τῆς σχηματισάσης τὸν πόρον. Μέγας τυγχάνει ὁ πόρος, καθ' ἣν περίπτωσιν καὶ τὸ στόμιον ὁμοίως τῆς εἰσόδου τοῦ τραύματος τυγχάνει τοιοῦτον.

Καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν τοῦ πόρου, ἡ ἐπιφάνεια τῶν τοιχωμάτων αὐτοῦ περιβάλλεται ὑπὸ ἀφθονωτάτων θρομβίων αἵματος δυσκόλως ἀποσπωμένων, καθ' ὅμοιον τρόπον ὡς τοῦτο συμβαίνει ἐπὶ τῶν ἐκ θλάσεως βαθέων τραυμάτων μέχρι τοῦ σημείου τῆς ἀνευρέσεως τῆς βολίδος. Ἐνίοτε διχοτομουμένης τῆς βολίδος κατὰ τὴν ἐντὸς τοῦ σώματος δίοδον αὐτῆς ἐκ παρεμβολῆς ὀστοῦ, τένοντος, ἢ καὶ σκληρᾶς περιτονίας, ὁ ἀρχικὸς πόρος διχάζεται ἀναλόγως τῆς κατευθύνσεως τῶν θραυσμάτων.

Αἱ ἐξ ἐποστρακισμοῦ βολίδες, ὡς ἐκ τῆς ἀπωλείας μέρους τῆς ταχύτητος αὐτῶν, δὲν συνεπάγονται τὴν πρόκλησιν ἐντόνων ὑδροδυναμικῶν φαινομένων, δι' ὃ ἐπὶ τραυμάτων τοῦ κρανίου διὰ τούτων δὲν παρατηροῦνται διαρρήξεις καὶ ἀποσπάσεις τῶν κρανιακῶν ἰστῶν εἰς μεγάλην ἔκτασιν. Αἱ κατὰ τὰ σπλάχνα τραυματικαὶ βλάβαι τυγχάνουσιν ἀνάλογοι καὶ λίαν παρεμφερεῖς πρὸς τὰς ἐκ τῶν οὐχὶ ἐξ ὀγκωδῶν θραυσμάτων βομβῶν καὶ χειροβομβίδων προκαλουμένας.

Ἐκ τῶν κυριωτέρων ἰατροδικαστικῶν πράξεων ἐπὶ τῶν ἐξ ἐποστρακισμοῦ τραυματισμῶν, ἀναγκαιοτάτη διὰ τὸ ἔργον τῆς ἀστυνομικῆς ἀρχῆς εἶναι ἀφ' ἑνὸς ἡ ἐξέτασις τῶν ἐν τῷ τραύματι ἀνευρισκομένων βολίδων καὶ ἀφ' ἑτέρου, ἐὰν τὸ τραῦμα ἐγένετο εἰς ἐπιφάνειαν τοῦ σώματος κεκαλυμμένην ὑπὸ ἐνδυμάτων, ἡ ἐξέτασις αὐτῶν.

Καὶ ὡς πρὸς μὲν τὴν ἐξέτασιν τῶν βολίδων διὰ ταύτης ἐπιδιώκονται δύο τινά: ἡ ἐξακρίβωσις τοῦ εἴδους τῆς ἐπιφανείας, ἐξ ἧς ἐπῆλθεν ὁ ἐποστρακισμὸς καὶ ἡ ἐκ τῶν χαρακτήρων τῆς βολίδος ἐξακρίβωσις τοῦ εἴδους τοῦ πυροβόλου ὅπλου, ἐξ οὗ εἶναι δυνατὸν νὰ προέρχηται. Ἡ ἐξέτασις αὕτη δέον νὰ διενεργῆται ταχέως, ἅμα τῇ ἐκ τῆς νεκροτομίας ἢ τῆς κατόπιν ἐγχειρήσεως ἐξαγωγῆς τῶν βολίδων, πρὶν ἢ τὸ ἐπὶ τούτων ὑπάρχον αἷμα ἢ ἄλλης φύσεως οὐσίαι ἀποξηρανθῶσιν.

Πρὸς τοῦτο αἱ βολίδες ἀποπλύνονται οὐχὶ ὑπὸ ροὴν κρουνοῦ, ἀλλ' ἠπίως ἀνακινούμεναι ἐντὸς κάψης ἢ ἀβαθοῦς τινὸς δοχείου περιέχοντος ὑφάλμυρον ψυχρὸν ὕδωρ καὶ τοῦτο πρὸς εὐκολωτέραν διάλυσιν τῶν ἐπ' αὐτῶν θρομβίων αἵματος. Μετά, ἀφιέμεναι ἐπὶ ἀπορροφητικοῦ χάρτου εἰς τὸν ἐλεύθερον ἀέρα πρὸς στέγνωσιν, ἐξετάζονται διὰ γυμνοῦ ὀφθαλμοῦ ἢ διὰ μεγεθυντικοῦ φακοῦ ἢ καὶ μικροσκοπικῶς μή τι ἐπ' αὐτῶν ὑπάρχῃ ἐμπεπαρμένον ἢ προσκεκολλημένον, ἐξ οὗ δύναται νὰ εἰκασθῇ τὸ εἶδος τῆς ἐπιφάνειας, ἐφ' ἧς ἐπωστρακίσθησαν.

Ἡ ἀνεύρεσις ἐπὶ τοῦ σώματος τῶν τοιούτων βολίδων τῶν προσκεκολλημένων

ψηγμάτων προδιδόντων τὸ εἶδος τῆς ἐπιφανείας, ἐξ ἧς προεκλήθη ὁ ἐποστρακισμὸς δὲν εἶναι λίαν σπανία, ὡς π.χ. ἡ ἀνεύρεσις ἀμμοκονιάματος, λίθου, μαρμάρου, πλίνθου, ἀσφάλτου κ.τ.τ.

Συνήθως διὰ τὸ δεύτερον, τοὐτέστιν τῆς ἐξακριβώσεως καὶ τοῦ καθορισμοῦ τοῦ εἴδους τοῦ πυροβόλου ὅπλου ἐκ τῶν χαρακτήρων τῆς βολίδος, ἱκαναὶ παρέχονται δυσκολίαι καὶ ποτε δὲ ἀποβαίνει ἀκατόρθωτον ἰδίᾳ ἐπὶ τῶν μικρῶν μολυβδίνων ἀνεπενδύτων βολίδων ὁσάκις καθ' ὅλην τὴν ἔκτασιν τῆς ἐπιφανείας αὐτῶν τυγχάνουσι σημαντικῶς παραμεμορφωμέναι.

Ἐπὶ τῶν ἠλλοιωμένων βολίδων στοιχεῖα ἀρύονται μόνον ἐκ τοῦ πρὸς τὸ πυθμένιον κυκλικοῦ μέρους αὐτῶν, καθ' ὅσον τοῦτο συνήθως ὀλιγώτερον τοῦ ἑτέρου τμήματος τοῦ σώματος τῆς βολίδος παραβλάπτεται ἐκ τοῦ ἐποστρακισμοῦ. Ἐκ τοῦ τμήματος τούτου δύνανται νὰ καθορισθῶσι κατὰ τὸ μάλλον ἢ ἧττον ἐπακριβῶς, ἀφ' ἑνὸς τὸ διαμέτρημα τῆς βολίδος καὶ ἀφ' ἑτέρου τὸ εἶδος τοῦ ὅπλου, ἐξ οὗ προέρχεται· τὸ δεύτερον τοῦτο συνάγεται ἐκ τῆς διατάξεως τῶν κατὰ τοῦ σημείου τούτου ἀπεικονιζομένων αὐλακίων τῆς κοιλότητος τῆς κάννης, τοῦ ἀριθμοῦ αὐτῶν καὶ τῆς φορᾶς, ἐξ ἧς καὶ μαρτυρεῖται ἐὰν τὸ βαλλὸν τὴν βολίδα ταύτην ὅπλον ἦτο περίστροφον ἢ πιστόλιόν τι, αὐτόματον δεξιόστροφον ἢ ἀριστερόστροφον, ἐξαγομένου τοῦ τοιούτου ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ καὶ τῶν διαστάσεων καὶ τῆς διατάξεως τῶν ἀποτυπωμάτων τῶν αὐλακίων, γνωστοῦ ὄντος ὅτι τὰ πλείονα τῶν αὐτομάτων πιστολίων, ἐν συγκρίσει πρὸς τὰ περίστροφα τοῦ αὐτοῦ πρὸς αὐτὰ διαμετρήματος τὰ συνήθως φερόμενα εἰς τὸ ἐμπόριον, διαφέρουσι κατ' ἀριθμὸν αὐλακίων.

Αἱ κατὰ τὰ ἐνδύματα προκαλούμεναι βλάβαι ἐκ τῶν ἐξ ἐποστρακισμοῦ βολίδων εἶναι ἄλλοτε ἄλλαι, ἀναλόγως, ἀφ' ἑνὸς τοῦ εἴδους τῶν ἐνδυμάτων, ἐὰν δῆλον ὅτι ταῦτα εἶναι ἐξ ἐρίου ἢ φυτικῆς τινὸς οὐσίας χνοώδη, ἁδρᾶ, λεπτὰ ἢ παχέα, κ.τ.τ. καὶ ἀφ' ἑτέρου τοῦ ὄγκου καὶ τῶν ἀνωμαλιῶν τῆς διελθούσης ἐκ τούτων βολίδος, ὡς καὶ τοῦ τρόπου καθ' ὃν διήσδυσε αὕτη μέσῳ τούτων ἐν τῷ σώματι.

Ἡ ἐπισταμένη ἐξέτασις τῶν κατὰ τὰ ἐνδύματα σχηματισθεισῶν ὀπῶν ὡσαύτως πολλάκις παρέχει στοιχεῖα μαρτυροῦντα τὸ εἶδος τῆς ἐπιφανείας, ἐξ ἧς προῆλθεν ὁ ἐποστρακισμός, καθ' ὅσον διεισδύουσαι αἱ βολίδες ἐγκαταλείπουσιν ἐπὶ τῶν ἐνδυμάτων ἀποσπογγιζόμεναι τὰς τυχὸν ἐπ' αὐτῶν προσκολληθείσας οὐσίας.

Ἡ ἐν λόγῳ ἐξέτασις δέον νὰ διενεργῆται τῇ βοηθείᾳ μικροσκοπίου.

Τὰ ἀπὸ Ἐπιστημονικῆς Ἀστυνομίας τεχνικὰ ζητήματα προκύπτουσι πάντοτε μετὰ τὴν ἰατροδικαστικὴν βεβαίωσιν, ὅτι ὁ φόνος ἢ ὁ τραυματισμὸς ἀνθρώπου τινὸς προέρχεται πράγματι ἐξ ἀποστρακισθείσης βολίδος.

Καίτοι ἱκανὰ τὰ προβάλλοντα τοιαῦτα ζητήματα, τὸ κυρίως ἐνδιαφέρον, δι' εὐνοήτους ἐνεργείας τῆς Ἀρχῆς, τυγχάνει πρωτίστως ἡ ἐξακρίβωσις ὅτι ἡ ἐξαχθεῖσα ἐκ τοῦ πτώματος ἢ κατόπιν ἐγχειρήσεως τραυματίου τινὸς βολὶς εἶναι πράγματι ἐξ ἐποστρακισμοῦ καὶ ὅτι δὲν προέρχεται αὕτη ἐξ ὅπλου ἐλαττωματικῶς λειτουργοῦντος, δυναμένου νὰ μεταβάλῃ κατὰ τὸν πυροβολισμὸν τὴν ἐπιφάνειαν τῶν βολίδων, ὥστε νὰ παρέχεται ἡ ἐντύπωσις ὅτι ἡ βολὶς προέρχεται ἐξ ἐποστρακισμοῦ, καὶ δεύτερον τὸ τοῦ καθορισμοῦ τῆς ἀρχικῆς κατευθύνσεως τῆς βολίδος, τοὐτέστιν τῆς πρὸ τοῦ ἐποστρακισμοῦ αὐτῆς καὶ τοῦτο πρὸς ἐξακρίβωσιν τῆς θέσεως τοῦ πυροβολήσαντος.

Ὡς πρὸς μὲν τὴν μεταβολὴν τῆς ἐπιφανείας τῶν βολίδων κατόπιν πυροβολισμοῦ, αὕτη ἁπαντᾷ τὸ συνηθέστερον ἐπὶ τῶν κοινῶν περιστρόφων τοῦ ἐμπορίου καὶ προέρχεται λόγῳ τῆς μὴ ἀπολύτου προσαρμογῆς κατὰ τὸν πυροβολισμὸν τῶν στομίων, τῶν θαλαμιδίων τοῦ κυλινδρικοῦ περιστρεφομένου βικκίου, εἰς ἃ εἰσάγονται τὰ φυσίγγια, πρὸς τὸ ἀντίστοιχον ἄνοιγμα τῆς κάννης τοῦ περιστρόφου.

Ἐπὶ τοιαύτης τινὸς περιπτώσεως παράγονται ἐπὶ τοῦ σώματος τῶν βολίδων βαθύταται ἐκδοραὶ πρὸς ἓν σημεῖον τῆς κυλινδρικῆς αὐτῶν ἐπιφανείας ἢ καὶ ἐπὶ ἐπεν-

δεδυμένων βολίδων μερικαὶ ἀποσπάσεις τοῦ περιβλήματος, λόγῳ προσκρούσεως αὐτῶν εἰς τὸ χεῖλος τοῦ ἀνοίγματος τῆς κάννης.

Ὡς πρὸς δὲ τὸν καθορισμὸν τῆς ἀρχικῆς κατευθύνσεως τῆς βολίδος, τὸ ζήτημα τοῦτο ἐν τῇ ἰατροδικαστικῇ πράξει ἀλλὰ καὶ τῇ Ἐπιστημονικῇ Ἀστυνομικῇ τοιαύτη τυγχάνει ἓν ἐκ τῶν δυσκολωτέρων θεμάτων, καθ' ὅσον ἡ ἐπίλυσις τούτου δὲν ὑπόκειται εἰς θεσπισθέντας κανόνας τῆς βλητικῆς δι' ὅλων τῶν κατηγοριῶν φορητῶν ὅπλων, ὥστε τῇ βάσει τούτων νὰ προκύπτωσιν ἀσφαλῆ συμπεράσματα, ἀλλὰ οὐδὲ καὶ τὰ ἐκ πειραματισμῶν ἀποτελέσματα νὰ παρέχωσιν ἀπόλυτον βεβαιότητα.

Πάντως οἱ τυχὸν ἐπιλαμβανόμενοι ἰατροδικαστικοὶ καὶ ἀστυνομικοὶ πράξεώς τινος ἀφορώσης τραυματισμὸν ἢ φόνον ἀποδιδόμενον εἰς ἐποστρακισμόν, δέον νὰ ἔχωσι ὑπ' ὄψει αὐτῶν τὰ ἑξῆς σχετικὰ πρὸς τὸ ζήτημα τοῦτο :

1) Τ' ἀφορῶντα τὴν πορείαν τῶν βολίδων ἀπὸ τῆς ἐξόδου αὐτῶν ἀπὸ τῆς κάννης, τοὐτέστιν ὅτι αἱ βολίδες ἁπάντων τῶν φορητῶν ραβδωτῶν πυροβόλων ὅπλων κατὰ τὸν πυροβολισμὸν προωθηθεῖσαι βιαίως ἐκ τῶν ἀερίων τῆς ἀναφλεγείσης πυρίτιδος, προσκτῶνται δύο κυρίως κινήσεις, τὴν πρὸς τὰ πρόσω καὶ τὴν περιστροφικήν, περὶ τὸν ἄξονα αὐτῶν, λόγῳ τῆς τριβῆς των ἐπὶ τῶν σπειροειδῶν αὐλακίων τῶν τοιχωμάτων τῆς ἔσω ἐπιφανείας τῆς κάννης.

Ἀλλὰ πλὴν τῶν δύο τούτων κινήσεων λαμβάνουσι χώραν καί τινες παρασιτικαὶ κινήσεις, συνεπείᾳ τῶν γυροσκοπικῶν ἐπιδράσεων τῆς περιστροφικῆς κινήσεως.

2) Ὡς πρὸς τὴν περιστροφικὴν κίνησιν τῶν βολίδων, ὅτι αὕτη φέρεται δεξιὰ ἢ ἀντιθέτως, ἀναλόγως τῆς φορᾶς τῶν αὐλακίων τῆς κάννης τοῦ χρησιμοποιηθέντος ὅπλου (ὅπλον δεξιόστροφον—ὅπλον ἀριστερόστροφον).

3) Ὅτι ὁ ἐποστρακισμὸς ἐπὶ συνήθων ἐδαφῶν καὶ ἐπιφανειῶν ἐπὶ τοῦ κοινοῦ τύπου βολίδων λαμβάνει χώραν ἐπὶ πτώσεως ὑπὸ γωνίαν ἐλάσσονα τῶν 15ο—20ο ἀλλὰ καὶ ὅτι εἶναι οὐχὶ σπάνιος ὁ ἐποστρακισμὸς κατόπιν μικρᾶς εἰσδύσεως τῆς βολίδος ἐντὸς τοῦ ἐδάφους ἢ καὶ ἄλλης τινὸς εὐδιατρήτου ἐπιφανείας.

4) Ὅτι αἱ βολίδες μὲ στρογγύλην κορυφὴν ὑπόκεινται εὐκόλως εἰς ἐποστρακισμόν, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὰς ἐχούσας πεπλατυσμένην κορυφήν, αἵτινες τείνουσιν μᾶλλον εἰς εἴσδυσιν.

5) Ὅτι εἰς τὰς περιπτώσεις ἐποστρακισμοῦ ἑκάστη γωνία προσπτώσεως (εἰς τὸ σημεῖον εἰς ὃ συμβαίνει ὁ ἐποστρακισμὸς) ἔχει ἀντίστοιχον γωνίαν ἀναπηδήσεως καὶ τοῦτο τόσον ὡς πρὸς τὴν ἔννοιαν τοῦ ὁριζοντίου ἐπιπέδου ὅσον καὶ τὴν τοῦ κατακορύφου. Συνεπῶς ἐκ τῆς ἀναπηδήσεως δυνάμεθα νὰ συναγάγωμεν τὴν γωνίαν προσπτώσεως κατὰ προσέγγισιν τοῦ δεδομένου τούτου ἐὰν ἐπὶ περιπτώσεώς τινος γνωρίσωμεν τὸ σημεῖον εἰς ὃ ἔλαβε χώραν ὁ ἐποστρακισμὸς καὶ τὴν ἀκριβῆ θέσιν, εἰς ἣν ὁ ἄνθρωπος ἐπλήγη ὑπὸ τῆς ἐποστρακισθείσης βολίδος εἶναι δυνατὸν μέ τινα προσέγγισιν νὰ ὁρίσωμεν τὴν ἣν εἶχε ἡ βολὶς διεύθυνσιν πρὸ τοῦ ἐποστρακισμοῦ αὐτῆς· αὐτονόητον ὅτι τὸ τοιοῦτον ἀφορᾷ περίπτωσιν ἁπλοῦ ἐποστρακισμοῦ.

6) Αἱ τιμαὶ γωνίας ἀναπηδήσεως δι' ἑκάστην γωνίαν προσπτώσεως προσδιορίζονται πειραματικῶς δι' ἕκαστον εἶδος ὅπλου καὶ διὰ πυρομαχικῶν τοῦ ἰδίου τύπου.

ΠΑΡΑΙΝΕΣΕΙΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΝΕΟΥΣ (1)

Ὑπὸ τοῦ Συμβούλου τῆς Ἐπικρατείας,
Καθηγητοῦ καὶ Πρυτάνεως τῆς Παντείου
Ἀνωτάτης Σχολῆς Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν
κ. **ΜΙΧ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΥ**

Κατὰ τὴν ἔναρξιν τῶν μαθημάτων τοῦ τρέχοντος ἀκαδημαϊκοῦ ἔτους ὁ Πρύτανις τῆς Παντείου Ἀνωτάτης Σχολῆς Πολιτικῶν Ἐπιστημῶν κ. Μ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ ὡμίλησεν πρὸς τοὺς νέους φοιτητάς, εὐχηθεὶς ἐν ἀρχῇ εἰς αὐτοὺς τὸ καλῶς ὥρισαν εἰς τὴν Στέγην τῆς Σχολῆς. Ἀκολούθως ἀνέγνωσεν τὸ πρόγραμμα τῶν μαθημάτων, τὰ ὁποῖα θὰ ἀκολουθήσουν, καὶ κατόπιν ἔθιξε τὸ ζήτημα τοῦ πνευματικοῦ καὶ ἐπαγγελματικοῦ προσανατολισμοῦ, ὁ ὁποῖος συντελεῖται βαθμηδὸν διὰ τὸν νέον ποὺ ἀρχίζει τὴν σπουδὴν μιᾶς ἐπιστήμης. Καὶ συνέχισεν ὡς ἑξῆς :

Δι' αὐτὸ καὶ τὸ πρόγραμμα τῆς διδασκαλίας εἰς τὴν Σχολὴν ταύτην εἶναι οὕτω συγκεκροτημένον, ὥστε νὰ εἰσάγῃ μὲν καὶ ἐνημερώνῃ τοὺς σπουδαστὰς εἰς τὰ προβλήματα τῆς νομικῆς καὶ τῆς οἰκονομικῆς ἐπιστήμης, ἀφοῦ ὅμως προηγουμένως ἐξασφαλίσῃ τὴν εὐρυτέραν καὶ γενικὴν αὐτῶν κατάρτισιν καὶ μόρφωσιν διὰ τῆς εἰσαγωγῆς αὐτῶν εἰς τὰς ἐννοίας τῆς φιλοσοφίας, τῆς κοινωνιολογίας καὶ τῆς ἱστορικῆς ἐπιστήμης.

Τοιοῦτον κύκλον μαθημάτων, μετέχοντα κατὰ σύμμετρον καὶ ἁρμονικὴν ἀναλογίαν τῆς φιλοσοφίας, τῆς κοινωνιολογίας καὶ τῆς νομικῆς καὶ οἰκονομικῆς ἐπιστήμης δὲν ἔχει νὰ ἐπιδείξῃ ἄλλη Ἀνωτάτη Σχολὴ εἰς τὴν χώραν μας, τοῦτο δὲ ἀποτελεῖ ἕναν τίτλον ὑπερηφανείας διὰ τὴν Σχολήν μας. Ἰδίως, μέγα πλεονέκτημα δι' ὑμᾶς ποὺ σπουδάζετε εἰς τὴν Σχολὴν αὐτὴν εἶναι ὅτι, ἡ συμμετρικὴ αὐτὴ σύνθεσις μαθημάτων ἀνηκόντων εἰς τρεῖς διαφόρους κατηγορίας, δύναται νὰ σᾶς διευκολύνῃ βραδύτερον εἰς τὸν ὁριστικὸν ἐπαγγελματικὸν προσανατολισμόν σας, προσανατολισμὸν εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἔχουν ὡρίμως καταλήξει οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς νέους τὴν στιγμὴν ποὺ εἰσέρχονται εἰς μίαν Ἀνωτάτην Σχολήν. Καθὼς δηλαδὴ θὰ παρακολουθῆτε παραλλήλως τοὺς διαφόρους τούτους κλάδους τῶν μαθημάτων, τὰ νομικά, τὰ οἰκονομικά, τὰ φιλοσοφικὰ καὶ κοινωνιολογικά, θὰ ἔχετε τὴν εὐκαιρίαν νὰ διαπιστώσητε βαθμιαίως καὶ σταθερῶς, τὴν ἀληθῆ κλίσιν πρὸς τὴν ὁποίαν σᾶς φέρουν οἱ πνευματικαὶ καὶ ψυχικαὶ προτιμήσεις σας καὶ νὰ ἐκλέξετε τὴν ἐπαγγελματικὴν σταδιοδρομίαν, ἡ ὁποία ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὴν κλίσιν σας. Οὕτω, θὰ ἐκλέξητε ἀνέτως, κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν σπουδῶν σας, ἐὰν θὰ γίνετε νομικοὶ καὶ δικασταί, ἐὰν θὰ γίνετε οἰκονομολόγοι ἢ κοινωνιολόγοι ἢ δημοσιογράφοι καὶ διπλωμάται καὶ πολιτικοί.

Διότι πράγματι, τὴν κλίσιν αὐτὴν θὰ αἰσθανθῆτε βαθμηδὸν νὰ κατευθύνῃ τὰς προτιμήσεις σας, ὁλονὲν ἐντονώτερον καὶ σαφέστερον καθὼς θὰ προχωρεῖτε εἰς τὰς μελέτας σας. Τώρα, ποὺ εἶσθε εἰς τὴν ἀρχὴν ὁμοιάζετε μὲ τοὺς ταξιδιώτας ἐκείνους, διὰ τοὺς ὁποίους ὁ γάλλος συγγραφεὺς Ἀντρὲ Μωρουὰ ἔκαμε τὴν ἑξῆς παρατήρησιν. Ἐταξίδευε κάποτε μὲ τὸν σιδηρόδρομον, καθὼς δὲ ὁ συρμὸς διήρχετο ἀπὸ ἕνα ἐκτεταμένο τοπεῖον, παρετήρησεν ὅτι ὅλοι οἱ ταξιδιῶται ἔδειξαν μέγα ἐνδιαφέρον διὰ τὴν χώραν ἀπὸ τὴν ὁποίαν διήρχοντο, ἀλλὰ ἕκαστος μὲ τὸν ἰδικόν του τρόπον. Ὁ ἕνας εἶπε:

— Πόσον γόνιμα ἐδάφη ἔχει αὐτὴ ἡ χώρα.

Ἕνας ἄλλος παρετήρησε :

— Τὸ χρῶμα τῆς γῆς αὐτῆς ἀποδεικνύει ὅτι ἐδῶ θὰ ὑπάρχουν μεταλλεῖα.

---

(1) Ἀπόσπασμα ἀπὸ τὴν προσφώνησιν πρὸς τοὺς νέους φοιτητὰς τῆς Παντείου Σχολῆς, κατὰ τὴν ἐπίσημον ὑποδοχήν των, ἀρχὰς τοῦ τρέχοντος ἀκαδημαϊκοῦ ἔτους.

Καὶ ἕνας τρίτος εἶπε :

— Τί ὡραῖα χρώματα ποὺ ἔχει αὐτὸ τὸ τοπεῖον.

Αὐτὸ σημαίνει ὅτι εἰς ἕνα καὶ τὸ αὐτὸ ἀντικείμενον, ἕκαστος ἀνακαλύπτει καὶ ἐκτιμᾷ ἰδιαιτέρως τὸ στοιχεῖον ἐκεῖνον ποὺ ἀντιστοιχεῖ περισσότερον εἰς τὴν προσωπικότητά του, εἰς τὴν ψυχοσύνθεσίν του καὶ εἰς τὴν νοοτροπίαν του.

Εἰς τὴν βαθμιαίαν αὐτὴν ἐκλογὴν καὶ τὸν προσανατολισμόν σας θὰ ἔχετε ὁδηγοὺς καὶ συμβούλους τοὺς καθηγητάς σας, οἱ ὁποῖοι θὰ σᾶς ὁδηγήσουν εἰς τὸ ἀσφαλέστερον τέρμα. Ἀλλά, προσέξατε : Κατὰ τὴν ἀνίχνευσιν τῆς κλίσεως καὶ τοῦ προσανατολισμοῦ σας, δὲν ἐπιτρέπεται ἡ τυχὸν ἰδιαιτέρα κλίσις σας πρὸς τὰ μαθήματα ὡρισμένου κλάδου, νὰ σᾶς ὁδηγήσῃ οὐδὲ εἰς σχετικὴν παραμέλησιν ἔστω καὶ ἑνὸς μαθήματος τοῦ ἄλλου κλάδου. Ὄχι. Διότι ὅλα τὰ μαθήματα ἀποτελοῦν ἓν ἁρμονικὸν σύνολον, καὶ αἱ πολιτικαὶ ἐπιστῆμαι ἐν τῷ συνόλῳ των ἀποτελοῦν ἀκριβῶς αὐτὴν τὴν ὡραίαν σύνθεσιν, ἡ ὁποία ἀπαιτεῖ τὴν σύμμετρον καὶ ἁρμονικὴν ἀπόκτησιν ὅλων τῶν γνώσεων, αἱ ὁποῖαι περιλαμβάνονται εἰς αὐτάς. Κάποτε ἐρώτησαν τὸν Μπετόβεν, ποῖον μουσικὸν ὄργανον εἶναι κατὰ τὴν γνώμην του τὸ καλύτερον. Καὶ ἐκεῖνος ἀπήντησεν.

—Ὁλόκληρος ἡ ὀρχήστρα.

Τοῦτο σημαίνει ὅτι ἡ σπουδή σας ἐδῶ δὲν πρέπει νὰ διασπασθῇ, οὐδὲ νὰ εἶναι ἄνισος καὶ ἀσύμμετρος, ἀλλὰ πρέπει νὰ ὑποβληθῇ εἰς μίαν αὐστηρὰν **πειθαρχίαν** τῆς ὁποίας βάσις καὶ θεμέλιον θὰ εἶναι ἡ μελέτη.

Διότι, πράγματι,—καὶ εἰς αὐτὸ τὸ σημεῖον ἀκριβῶς θέλω νὰ ἐπιστήσω κατ' ἐξοχὴν τὴν προσοχήν σας—τὸ θεμέλιον τῆς ἐργασίας σας ἐδῶ πρέπει νὰ εἶναι ἡ **μελέτη**, ἡ συνεχὴς καὶ ἀδιάκοπος μελέτη. Γνωρίζω πόσον εἶναι δύσκολον καὶ ἐνίοτε σκληρόν, νὰ ἐπιβάλλετε εἰς τὸν ἑαυτόν σας τὴν μελέτην καὶ νὰ στερεῖτε τὸν ἑαυτόν σας ἀπὸ χαρὰς καὶ διασκεδάσεις, αἱ ὁποῖαι θεωροῦνται ὅτι εἶναι τῆς νεότητος ὁ κλῆρος. Ὅμως ἐὰν κατορθώσετε νὰ πειθαρχήσετε εὐθὺς ἀπὸ τὰ πρῶτα βήματα τῶν σπουδῶν σας εἰς τὸ καθῆκον καὶ νὰ ἀφοσιωθῆτε κατὰ τὸ προσῆκον μέτρον εἰς τὴν μελέτην, σᾶς βεβαιώνω ὅτι δὲν θὰ στερηθῆτε καμμίαν χαράν. Διότι ἡ τάξις εἰς τὴν ζωὴν καὶ ἡ ἀφοσίωσις εἰς τὸ καθῆκον ἀφήνει πάντοτε καιρὸν διὰ τὰ δῶρα τῆς ζωῆς, ἀλλὰ προπάντων προσθέτει εἰς τὴν ζωὴν μας μίαν νέαν ἄγνωστον διὰ τοὺς ἄλλους χαράν, τὴν χαρὰν ὅτι τηροῦμε τὸ καθῆκόν μας καὶ βαδίζομεν σταθερὰ πρὸς τὸν σκοπόν μας. Ἐὰν αὐτὴν τὴν ὡραίαν τάξιν καὶ πειθαρχίαν ἐπιβάλλετε εἰς τὸν ἑαυτόν σας, σᾶς βεβαιῶ, ἀγαπητοὶ σπουδασταί, ὅτι θὰ ἔχετε ἤδη κερδίσει τὴν πρώτην μάχην, εἰς τὸν ἀγῶνα διὰ τὴν ἐπιτυχίαν σας εἰς τὴν ζωήν, καὶ ἡ μάχη αὐτὴ εἶναι σχεδὸν πάντοτε ἀποφασιστικὴ καὶ ἐξασφαλίζει τὴν τελικὴν ἐπιτυχίαν εἰς τὸν βίον τοῦ ἀνθρώπου.

Νὰ ἐργάζεσθε λοιπὸν μὲ ἐπιμονὴν καὶ μὲ σταθερὰν προσπάθειαν διὰ τὴν ἐπιτυχίαν τῶν σπουδῶν σας, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἐπιτυχίαν κάθε σκοποῦ σας εἰς τὴν ζωήν, καὶ νὰ μὴ ἀπογοητευθῆτε ποτὲ ἀπὸ τὰ ἐμπόδια, τὰς ἀντιξόους περιστάσεις ἢ καὶ ἀπὸ ἐνδεχομένας προσωρινὰς ἀποτυχίας, ἢ γενικῶς ἀπὸ τὰς δυσκολίας τῆς ζωῆς. Ὅστις ἀγαπᾷ τοὺς νέους δὲν πρέπει νὰ εὔχεται εἰς αὐτοὺς ἐπιτυχίας εὐκόλως ἀποκτωμένας. Ἡ ἐπιτυχία ποὺ ἀπεκτήθη εὐκόλως, εὐκόλως ἐπίσης δύναται νὰ καταρρεύσῃ. Εἰς τοὺς νέους πρέπει νὰ εὐχώμεθα ἀγῶνας, ἀγῶνας σκληροὺς καὶ γενναίους ποὺ σφηραλατοῦν τὸν χαρακτῆρα καὶ καθιστοῦν τὸ πνεῦμα σοβαρὸν καὶ τὴν ψυχὴν στερεὰν καὶ χαλυβδίνην. Ὁ νέος, ποὺ ἐδοκιμάσθη καὶ εἰργάσθη μὲ σκληρὰν πειθαρχίαν διὰ νὰ προοδεύσῃ, ἔχει ἀποκτήσει αὐτοπεποίθησιν καὶ σταθερότητα καὶ ἡ ψυχή του ἔχει τὴν σκληρὰν καὶ σοβαρὰν ὄψιν τοῦ βράχου, ποὺ ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἀντέστη εἰς τὰς θυέλλας καὶ τὰς καταιγίδας τοῦ πελάγους.

Νὰ πιστεύετε εἰς τὴν εἰλικρινῆ ἐργασίαν καὶ εἰς τὸν ἔντιμον μόχθον, ὡς μοναδικὸν μέσον ἐπιτυχίας εἰς τὴν ζωήν. Πρὸ πάντων, μὴ ὀλιγοπιστήσετε, ὅταν ἰδῆτε, ὅτι κάποιος κατώρθωσε νὰ ἐπιτύχῃ κάτι χωρὶς μόχθον, καὶ χωρὶς προσπάθειαν. Ἐπιτυχίαι ἀποκτῶμεναι διὰ τῆς εὐνοίας ἢ διὰ τῆς πλαγίας ὁδοῦ ἠμπορεῖ βεβαίως εἰς τὰς ἡμέρας μας νὰ ἀπαντῶνται, ἀλλὰ βεβαιωθῆτε ὅτι δὲν δίδουν χαρὰν εἰς τὸν ἄνθρω-

πον. Εἶναι ἐπιτυχίαι σκοτειναί, χωρὶς λάμψιν, ἐπιτυχίαι ποὺ κατὰ βάθος ταπεινώνουν τὸν ἄνθρωπον καὶ τὸν ἐξομοιώνουν μὲ τοὺς ἀπατεῶνας. Ἐνῷ ὁ ἐπιτυχὼν διὰ τῆς ἀξίας του ἔχει πάντοτε τὸ μέτωπον ὑψηλὰ καὶ δοκιμάζει τὴν ὑπερτάτην εὐτυχίαν τοῦ ἀνθρώπου ποὺ ἐπέτυχε μὲ τὰς ἰδικάς του δυνάμεις. Οἱ ρωμαῖοι ὠνόμαζαν homo novus, νέον ἄνθρωπον, ἐκεῖνον ποὺ ἐπετύγχανεν διὰ μόνης τῆς ἐργασίας του, χωρὶς πατραγαθίας καὶ χωρὶς ξένας ὑποστηρίξεις. Καὶ πραγματικά, οἱ ἄνθρωποι, ποὺ ἀναδεικνύονται διὰ τῆς ἐντίμου καὶ δημιουργικῆς ἐργασίας των καὶ μόνης, εἶναι ἀληθινοὶ «νέοι ἄνθρωποι», δηλαδὴ νέον πολύτιμον ὑλικὸν διὰ τὴν ἀνθρωπίνην κοινωνίαν.

Θὰ ἤθελα νὰ ἐπιμείνω ἐπὶ τοῦ σημείου αὐτοῦ. Ἕνα μέρος τῆς νεανικῆς σας ζωῆς τὸ ἔχετε περάσει εἰς ἐποχὴν τεταραγμένην καὶ εἰς τὴν ψυχήν σας μένουν ἴσως ἀκόμη τὰ ἴχνη τῆς συμφορᾶς καὶ τῆς ἠθικῆς συγχύσεως, ἡ ὁποία ἐκάλυψεν ἐπὶ ἔτη τὰς κοινωνίας τῶν ἀνθρώπων. Ἀκόμη δὲν ἔχουν λείψει οἱ ἄπιστοι, οἱ ἐπιτήδειοι, οἱ φιλόδοξοι, αὐτοὶ ποὺ θεωροῦν ὡς εὐφυΐαν τὸ νὰ καταστρατηγοῦν τοὺς νόμους καὶ νὰ καταδολιευωνται τὴν κοινωνικὴν ἐμπιστοσύνην διὰ νὰ ἐπιτυγχάνουν εὐκόλους ἐπιτυχίας. Σεῖς, ἀγαπητοὶ νέοι σπουδασταὶ νὰ μὴ δίδετε πίστιν εἰς τὰ κηρύγματα τῆς εὐκόλου ἐπιτυχίας. Θὰ σᾶς ἀναφέρω μίαν σκηνὴν ἀπὸ τὸ ἀθάνατον ἔργον τοῦ Γκαῖτε, τὸν Φάουστ. Ὅταν ὁ Μεφιστοφελῆς ἔλαβε τὴν θέσιν τοῦ σοφοῦ Φάουστ, τί εἶπεν εἰς τὸν νεαρὸν σπουδαστὴν ποὺ τὸν ἐπλησίασε καὶ τοῦ ἐζήτησε τὰς συμβουλάς του; Τοῦ εἶπε : «Θὰ σὲ διδάξω νὰ γνωρίζεις τὸ καλὸν καὶ τὸ κακόν, θὰ σὲ διδάξω νὰ γίνῃς ἴσος μὲ τοὺς Θεούς». Ἰδοὺ ἡ ἀπατηλὴ ὑπόσχεσις τῆς εὐκόλου καὶ ἀκόπου ἐπιτυχίας. Ὅμως ὁ ἀληθινὸς διδάσκαλος, ὁ σοφὸς Φάουστ εἶπεν εἰς τὸν ἴδιον αὐτὸν νέον σπουδαστήν: «Τὸ μόνο ποὺ ἠμπορῶ νὰ σοῦ δώσω, εἶπε, εἶναι ἡ μέθοδός μου καὶ αἱ συμβουλαί μου. Τὴν πεῖραν καὶ τὴν γνῶσιν δὲν ἠμπορεῖς νὰ τὴν ἀποκτήσῃς παρὰ μόνον μὲ τὴν ἰδικήν σου μακράν, βραδεῖαν καὶ σκληρὰν μαθητείαν σου εἰς τὴν ζωήν, εἰς τὴν ἐργασίαν καὶ τὴν μελέτην».

Ἡ ἐργασία λοιπὸν καὶ ἡ μελέτη πρέπει νὰ εἶναι ὁ μόνος δρόμος πρὸς τὴν ἐπιτυχίαν. Καὶ βεβαιωθῆτε ὅτι μὲ τὸν δρόμον αὐτὸν θὰ φθάσετε εἰς τὸ εὐτυχὲς τέρμα ὄχι μόνον ἀσφαλέστερον, ἀλλὰ ἀκόμη καὶ ταχύτερον ἀπὸ τοὺς ἄλλους, ποὺ κατέχονται ἀπὸ ἀνυπόμονον καὶ μὴ εὐσυνείδητον φιλοδοξίαν.

Εἶναι δὲ ἀνάγκη νὰ γνωρίζετε ὅτι ἡ μελέτη καὶ ἡ ἐργασία διὰ νὰ εἶναι ἀποδοτικαί, δὲν ἐπιδέχονται διακοπὰς καὶ συμβιβασμούς. Ἡ ἐργασία πρέπει νὰ εἶναι καθημερινή, κανονικὴ καὶ συνεχής. Λέγουν ὅτι ὁ Ἐμὶλ Ζολὰ εἶχε χαράξει εἰς τὸ γραφεῖον του τὸ ἀρχαῖον παράγγελμα : «nulla dies sine linea»: οὔτε μία ἡμέρα χωρὶς νὰ γράψῃ μίαν γραμμήν, ἢ μίαν σελίδαν ἀπὸ τὰ ἔργα του. Τοῦτο σημαίνει ὅτι κάθε ἡμέραν, χωρὶς ἐξαίρεσιν, πρέπει νὰ μελετᾷ κανεὶς καὶ νὰ ἐργάζεται, ἐξασφαλίζων οὕτω μίαν γόνιμον συνέχειαν καὶ συνοχὴν εἰς τὴν πνευματικήν του προσπάθειαν. Θὰ ὑπάρξουν βεβαίως ἡμέραι, ὅπου θὰ αἰσθάνεται κανεὶς κόπωσιν, ὅπου δὲν εἶναι πρόθυμος νὰ μελετήσῃ. Τόσον τὸ χειρότερον, λέγουν οἱ ψυχολόγοι. Ἐὰν δείξῃ κανεὶς ἐπιείκειαν εἰς τὸν ἑαυτόν του κατὰ τὴν στιγμὴν αὐτὴν τῆς ἀδυναμίας καὶ εἴπῃ «σήμερον εἶμαι κουρασμένος, αὔριον θὰ ἐργασθῶ τὸ διπλάσιον», ἡ ἐπιείκεια αὕτη θὰ ἐπαναληφθῇ μοιραίως καὶ τὴν ἐπομένην καὶ εὐκόλως θὰ κερδίσῃ ἔδαφος καὶ ὁ ἄνθρωπος γίνεται οὕτω εὔκολος λεία τῆς ὀκνηρίας καὶ τῆς ἀνικανότητος πρὸς ἐργασίαν.

Ν' ἀποκτήσετε λοιπὸν τὴν **ἕξιν** τῆς ἐργασίας καὶ ἡ ἐργασία νὰ σᾶς γίνῃ δευτέρα φύσις.

Διὰ νὰ γίνῃ ὅμως αὐτό, χρειάζεται καθὼς σᾶς εἶπα ἤδη, νὰ ὑ π ο τ ά ζ ε τ ε τὸν ἑαυτόν σας εἰς μίαν αὐστηρὰν πειθαρχίαν, πειθαρχίαν πρὸς τὰς ὑποχρεώσεις σας ἐν γένει, πειθαρχίαν εἰς τοὺς κανονισμούς, πειθαρχίαν εἰς τοὺς προϊσταμένους σας καὶ τοὺς διδασκάλους σας.

Καὶ ἐδῶ ἀκριβῶς γνωρίζω ὅτι θίγω ἕνα πολὺ εὐαίσθητον σημεῖον τῆς ψυχολογίας σας.

Γνωρίζω ὅτι εἰς τὴν ἡλικίαν σας, τὴν χρυσῆν ἡλικίαν τῶν ὀνείρων καὶ τῆς φαντασίας, ἡ ροπὴ πρὸς τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν ἀνεξαρτησίαν εἶναι μεγάλη καὶ ἀκα-

ταμάχητος. Γνωρίζω ὅτι οἱ σοφοὶ νόμοι τῆς φύσεως ἔχουν καταστήσει τὴν νεολαίαν σημαιοφόρον πάσης κινήσεως πρὸς τὴν ἐλευθερίαν καὶ ἐναντίον πάσης ἀδίκου καταπιέσεως. Διὰ τοῦτο πᾶσα προτροπὴ πρὸς πειθαρχίαν δημιουργεῖ συνήθως ψυχολογικὸν συμπλήρωμα τὸ ὁποῖον ἐμβάλλει τὸν νέον εἰς δεινὴν ἀμηχανίαν.

Σπεύδω λοιπὸν νὰ σᾶς εἴπω ὅτι τίποτε δὲν προάγει τόσον τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν ἀνεξαρτησίαν τοῦ ἀνθρώπου ὅσον ἡ πειθαρχία εἰς τοὺς νόμους, καὶ ἡ πρόθυμος ἐκπλήρωσις τῶν καθηκόντων καὶ τῶν ὑποχρεώσεών μας. Ὅσον περισσότερον πιστεύει τις εἰς τὴν ἐλευθερίαν καὶ τὴν δημοκρατίαν, τόσον προθυμότερον ὑπακούει εἰς τοὺς νόμους καὶ εἰς τοὺς κανονισμούς. Καὶ ἀντιστρόφως, ὅσον προθυμότερον αἱ πολῖται συμμορφοῦνται πρὸς τὰ καθήκοντά των τόσον πληρέστερον ἐξασφαλίζεται μία γνησία ἐλευθερία δι' ὅλους. Ἐνῷ ὅπου οἱ πολῖται, καὶ ἰδιαιτέρως οἱ νέοι, δυστροποῦν νὰ συμμορφωθοῦν πρὸς τὰς ὑποχρεώσεις των, ἐκεῖ ἡ ἀπειθαρχία ὁδηγεῖ εἰς τὴν ἀναρχίαν, δηλαδὴ εἰς τὴν κατάργησιν τῆς ἐλευθερίας. Διότι ἐὰν ἡ ἐλευθερία εἶναι ἔμφυτος ἀνάγκη τοῦ ἀνθρώπου, ὅμως καὶ ἡ τάξις καὶ ἡ πειθαρχία εἶναι συμφυὴς ἀνάγκη πάσης ἀνθρωπίνης κοινωνίας. Καὶ εἴμεθα ἀληθινὰ πολιτισμένοι ἄνθρωποι μόνον ὅταν κατορθώνωμεν νὰ συμφιλιώσωμεν τὴν ἐλευθερίαν μὲ τὴν πειθαρχίαν. Ἕνας ἀπὸ τοὺς μεγαλυτέρους γερμανοὺς φιλοσόφους ἔλεγεν: «Ὅταν μάθωμεν νὰ πειθαρχῶμεν ὄχι ἀναγκαστικῶς, ἀλλὰ συνειδητῶς καὶ προθύμως, τότε ἡ πειθαρχία μας αὐτὴ εἶναι μία ἀπόδειξις γνησίας ἐλευθερίας καὶ ἀνεξαρτησίας».

Σᾶς δίδομεν λοιπὸν τὸ χέρι, αὐτὴν τὴν στιγμήν, ἀγαπητοὶ σπουδασταί, διὰ νὰ πορευθῶμεν μαζὶ τὸν εὐθὺν καὶ τίμιον δρόμον τῆς πειθαρχικῆς ἐργασίας καὶ τῆς μελέτης. Νὰ εἶσθε βέβαιοι ὅτι θὰ σᾶς ὁδηγήσωμεν μὲ ἀσφάλειαν, διότι ὁ δρόμος αὐτός, πρέπει νὰ τὸ πιστεύσητε, μᾶς εἶναι ἀρκετὰ γνώριμος καὶ μάλιστα ἡ γνωριμία του μᾶς ἔχει στοιχίσει καὶ εἰς ἡμᾶς τοὺς ἰδίους σκληρὰς προσπαθείας.

Ἡ ζωὴ παρέρχεται ταχεῖα ὡσὰν ἕνα ὄνειρον, καί, μολονότι ἔχουν παρέλθει ἔτη πολλὰ ἀπὸ τότε, ὅμως νομίζομεν ὅτι εἶναι ἀκόμη χθεσινὴ ἡ ἡμέρα, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐκαθήμεθα καὶ ἡμεῖς εἰς τὰ φοιτητικὰ ἑδώλια καὶ ἠκούαμεν μὲ εὐσυνείδητον προσοχὴν τὰς παραινέσεις σεβαστῶν διδασκάλων ποὺ μᾶς ἔδιδον συμβουλὰς καὶ μᾶς παρώτρυναν εἰς τὴν μελέτην, τὴν συνεχῆ καὶ μέχρις αὐταπαρνήσεως φθάνουσαν μελέτην. Φαίνεται λοιπὸν ὅτι εἰσακούσαμεν κάπως τὰς συμβουλὰς ἐκείνας καὶ γνωρίζομεν ὅτι ἔχουν ἐπαρκῶς δοκιμασθῆ. Καὶ δὲν σᾶς ἀποκρύπτω ὅτι αὐτὴν τὴν στιγμὴν ὁραματιζόμεθα μίαν μακρινὴν μελλοντικὴν ἡμέραν, κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ ἔχετε δρέψει τοὺς καρποὺς τῶν κόπων σας καὶ θὰ ἔχετε διακριθῆ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τῆς κοινωνίας καὶ τῆς πατρίδος.

Ἕνας βιογράφος τοῦ Φραγκλίνου Ροῦσβελτ διηγεῖται ὅτι μίαν ἡμέραν, ὅπου ὁ Πρόεδρος τῆς Ἀμερικανικῆς Δημοκρατίας ἐκύτταζεν ἀπὸ τὸ παράθυρον τοῦ γραφείου του τὰ παιδιὰ ποὺ ἔπαιζαν ἔξω εἰς τὸ πάρκον τοῦ Λευκοῦ Οἴκου, τοῦ εἶχεν εἴπει :

— Συγκινοῦμαι βαθύτατα ὅταν σκέπτομαι, ὅτι ὁποιοδήποτε ἀπὸ αὐτὰ τὰ παιδιὰ ἔχει τὴν δυνατότητα νὰ γίνῃ μίαν ἡμέραν Πρόεδρος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν καὶ νὰ καθίσῃ εἰς αὐτὸ ἐδῶ τὸ γραφεῖόν μου, ἀρκεῖ νὰ ἐργασθῇ μὲ πίστιν καὶ μὲ εἰλικρίνειαν εἰς τὴν ζωήν του. Διότι ἡ δημοκρατία ἔχει γίνει ἀκριβῶς διὰ νὰ βραβεύῃ τοὺς τιμίους, τοὺς ἀξίους καὶ τοὺς ἐργατικούς.

Καὶ εἰς αὐτά, προσθέτω ἐγὼ τώρα, ἀγαπητοὶ σπουδασταί:

Ἀνάμεσα εἰς σᾶς, τοὺς νέους σπουδαστάς, ἀσφαλῶς ὑπάρχουν οἱ ἐξαιρετικοί, οἱ ἄξιοι, οἱ τίμιοι καὶ οἱ ἐργατικοί, ποὺ θὰ διαλάμψουν μίαν ἡμέραν εἰς τὸν στίβον τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς πολιτικῆς καὶ θὰ ἀνακηρυχθοῦν ἄξιοι τῆς τιμῆς τῶν συμπολιτῶν των καὶ τῆς εὐγνωμοσύνης τῆς Ἑλληνικῆς Πατρίδος.

Καὶ ἡ Σχολή μας θὰ εἶναι ὑπερήφανη δι' αὐτούς, καθὼς εἶναι αὐτὴν τὴν στιγμὴν ὑπερήφανη καὶ στοργικὴ δι' ὅλους ὑμᾶς, ποὺ ξεκινᾶτε τώρα διὰ τὴν ὡραίαν καὶ φωτεινὴν πορείαν εἰς τὸν δρόμον τῆς Ἐπιστήμης καὶ τῆς Προόδου.

ΤΟ ΦΙΛΟΣΟΦΙΚΟΝ ΒΑΘΡΟΝ ΤΗΣ ΑΝΕΥ ΠΤΑΙΣΜΑΤΟΣ Ἢ ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΙΚΗΣ ΕΥΘΥΝΗΣ ΤΗΣ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ

Ὑπὸ κ. **Ε. ΧΑΝΔΡΗ**

Ἀπὸ τὰ δεδομένα τῆς Ἱστορίας τοῦ δικαίου τῶν λαῶν προκύπτει, ὅτι δὲν ἦτο ἀνέκαθεν νοητὴ ἡ εὐθύνη τῆς διοικήσεως ἐκ τῶν πράξεων αὐτῆς τῶν ἀντιτιθεμένων πρὸς τὴν ἔννομον τάξιν, πολὺ δὲ μᾶλλον εὐθύνη διὰ τὰς ἄνευ πταίσματος τῆς διοικήσεως καὶ ἐκ νομίμων ἐνεργειῶν αὐτῆς προελθούσας ζημίας εἰς τοὺς διοικουμένους.

Μόνον ἀφ' ἧς ἐδημιουργήθη ἡ ἔννοια τῆς πολιτείας δικαίου ἐνεφανίσθη ἐν τῷ πολιτικῷ βίῳ ἡ ἀρχὴ τῆς ἐν γένει εὐθύνης τῆς διοικήσεως, πολὺ δὲ ὕστερον ἡ ἀρχὴ τῆς ἄνευ πταίσματος εὐθύνης αὐτῆς.

Ἡ δὲ ἔννοια τῆς πολιτείας δικαίου εἶναι δημιούργημα τῶν νεωτέρων χρόνων, ἤτοι τῶν μετὰ τὴν Γαλλικὴν ἐπανάστασιν. Ὅταν εἰς τὰς φλόγας τῆς Γαλλικῆς ἐπαναστάσεως ἐκάη τὸ ἀπολυταρχικὸν καθεστὼς τῆς ἠπειρωτικῆς Εὐρώπης, εἰς τὴν ἀπομείνασαν στάκτην εὑρέθη τὸ βρέφος τῆς πολιτείας δικαίου ἐπὶ λίκνου ἐξ ὀστῶν τοῦ Montesquieu.

Διὰ τῆς καθιερώσεως δὲ τῆς πολιτείας δικαίου (ἐκεῖ τουλάχιστον ὅπου καθιερώθη) ἐπετεύχθη ἀφ' ἑνὸς μὲν χωρισμὸς καὶ διάκρισις τῶν ἐξουσιῶν (puissance legistative: νομοθετικῆς, puissance éxeçutice: ἐκτελεστικῆς καὶ τῆς puissance de juger: δικαστικῆς) καὶ ἀφ' ἑτέρου ὑποταγὴ τῆς διοικήσεως εἰς τὸν νόμον, ὡς συνέπεια τῆς διακρίσεως τῶν ἐξουσιῶν. (1)

Ἡ διάκρισις δηλαδὴ τῶν ἐξουσιῶν, διὰ τῆς δυνατότητος ἐλέγχου τῆς μιᾶς ἐξουσίας ὑπὸ τῆς ἄλλης ἦν καθιεροῖ, καταλήγει εἰς τὴν ἀρχὴν τῆς νομιμότητος τῆς διοικήσεως.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὸ νεώτερον κράτος δὲν διαθέτει ἀπεριόριστον κυριαρχίαν, ἀλλ' ὠργανωμένην, ἐλεγχομένην καὶ περιωρισμένην τοιαύτην. (2)

Δημιουργεῖται λοιπὸν δυνατότης εὐθύνης τῆς διοικήσεως ἐκ τῶν πράξεων αὐτῆς μόνον ἐφ' ὅσον εὑρισκόμεθα ἐνώπιον κράτους δικαίου (3), ἤτοι κράτους εἰς ὃ αἱ δηλώσεις τῆς βουλήσεως τῶν κυβερνώντων ἔχουσιν ἰσχὺν καθ' ὃ μέτρον εἶναι σύμφωνοι πρὸς κανόνα δικαίου. Ἡ δρᾶσις ἄρα τοῦ κράτους δικαίου περιορίζεται ὑπὸ δικαίου ὑπερκειμένου. (4)

Ἀλλ' ἐὰν διὰ τῶν ἀνωτέρω κατέστη σαφὲς ποῖον εἶναι τὸ θεμέλιον τῆς εὐθύνης τῆς διοικήσεως ἐκ τῶν παρανόμων πράξεων αὐτῆς, ἐρωτᾶται: ποῖον τὸ βάθρον τῆς ἀντικειμενικῆς εὐθύνης τῆς διοικήσεως;

Κατ' ἀρχὴν ἂς δανεισθῶμεν τὸν φιλοσοφικὸν στοχασμὸν τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου, ἵνα ἴδωμεν πῶς θεμελιοῦται ἡ ἀντικειμενικὴ εὐθύνη ἐκεῖ.

Ὁμολογουμένως δὲν ὑφίσταται σήμερον ἡ ἀπεριόριστος ἀντικειμενικὴ εὐθύνη

---

(1) Ἀριστοτέλης, Πολιτικὰ Δ' ια' παρ. 1 (ἔνθα διδάσκει ὅτι ἡ πολιτεία ἐκ τριῶν μορίων συνίσταται: τοῦ βουλευομένου περὶ τῶν κοινῶν, τοῦ περὶ τὰς ἀρχάς, τοῦ δικάζοντος) Montesquieu De l'esprite des lois Κεφ. VI (il faut que pouvoir que pouvoir arrête le pouvoir: ἡ ἐξουσία νὰ δεσμεύῃ τὴν ἐξουσίαν) Στασινόπουλος, Μαθήματα Διοικ. Δικαίου (λίαν κατατοπιστικὸν) Στρ. Ἀνδρεάδη, Στοιχεῖα Συντάγμ. Δικαίου 1953 σελ. 47. Χρ. Σγουρίτσα, Συνταγμ. Δίκαιον (ὅλα τὰ περὶ διακρίσεως τῶν ἐξουσιῶν).

(2) Στασινόπουλος, μαθήματα Διοικ. Δικαίου (εἰς τὰ περὶ διακρίσεως ἐξουσιῶν).

(3) Μ. Δένδιας, Διοικητικὸν Δίκαιον τόμος Α' σελ. 147.

(4) Duguit 11 38.

τῶν πρωτογόνων λαῶν([5]). Ἡ ἀνθρωπιστικὴ ἐκστρατεία τῆς Ἑλληνικῆς φιλοσοφίας([6]), ὁ «Οὐμανισμὸς» ἢ ἄλλως «Ἀνθρωπισμὸς» μέσῳ τῆς studia humaniora (ἤτοι τῆς μελέτης τῶν Ἑλλήνων κλασσικῶν) καὶ τὸ συμμαχεῖσαν πρὸς αὐτὰ διὰ τῶν πατέρων τῆς Ἐκκλησίας καὶ δὴ τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν([7]) χριστιανικὸν δόγμα, ὡδήγησαν εἰς τὴν ψυχολογικὴν ἔρευναν ἂν προηγήθη πταῖσμα διὰ τὸν καταλογισμὸν εὐθύνης.

Παραλλήλως ὅμως ὁ χριστιανικὸς κοινωνισμὸς ἀπῄτησεν κοινωνικὴν ἀλληλεγγύην καὶ ἀνακούφισιν καὶ εἰς τὴν περίπτωσιν καθ' ἣν δὲν ὑφίσταται μὲν πταῖσμα παρὰ τῷ πράττοντι προκαλεῖται ὅμως ζημία καὶ δυστυχία εἰς τὸν πληττόμενον. Οὕτω δὲν κατίσχυσεν μὲν ἡ ὑποκειμενικὴ εὐθύνη, ἡ ὁποία ἀπαιτεῖ τὴν ὕπαρξιν πταίσματος μόνον διὰ τὸν καταλογισμὸν ποινῆς ἢ ἀποζημιώσεως, ἀλλὰ μία περιωρισμένη ἀντικειμενικὴ εὐθύνη([8]), ἀπαραίτητος ἕνεκα τῶν αὐξηθέντων κινδύνων ζημιῶν, τοὺς ὁποίους διατρέχουν οἱ ἄνθρωποι καὶ αἱ περιουσίαι των (ἡ ἐπιτυχία αὕτη τῆς ἀντικειμενικῆς εὐθύνης ἴσως νὰ ὀφείλεται καὶ εἰς τὸ θετικιστικὸν πνεῦμα, ποὺ ἐπηρεάζει τὴν νομικὴν σκέψιν ἀπὸ τοῦ 19ου αἰῶνος). Οὕτω ἐλαττοῦται ἡ δυστυχία ἡ ἐκ τῆς ἄνευ πταίσματος ζημίας προκληθεῖσα. ([9])

Μὲ τὰς ἀνωτέρω σκέψεις διευκολύνεται ἡ κατανόησις τῆς ζωηρᾶς ἐπιστημονικῆς κινήσεως τῶν τελευταίων ἐτῶν περὶ τὴν ἀντικειμενικὴν εὐθύνην τῆς διοικήσεως.

Πράγματι ἡ ἀντικειμενικὴ εὐθύνη τοῦ ἰδιωτικοῦ δικαίου ἤνοιξε τὴν ὁδὸν διὰ μίαν παρομοίαν εὐθύνην τῆς διοικήσεως.

Τοιουτοτρόπως ἡ διοίκησις εὐθύνεται ὡς ἁπλοῦς πολίτης ὄχι μόνον διὰ τὰς ἐκ πταίσματος, ἀλλὰ καὶ διὰ τὰς ἄνευ πταίσματος αὐτῆς προκληθείσας ζημίας, διότι σήμερον ἡ διοίκησις τῶν πλειόνων κρατῶν εἶναι διοίκησις κρατῶν νόμου, τοὐλάχιστον ὅπου ὑφίστανται κράτη νόμου.

Κατὰ ταῦτα ἐδημιουργήθησαν ὅρια διοικητικῶν ἐνεργειῶν, οὕτως ὥστε πᾶσα σχεδὸν ἐνέργεια τῆς διοικήσεως νὰ ρυθμίζεται ὑπὸ σχετικοῦ νόμου. Ὡς ἐκ τούτου ὁ διοικούμενος ἔχει δικαίωμα νὰ ἀπαιτήσῃ πρᾶξιν ἢ παράλειψιν ἀπὸ τὴν διοίκησιν. Τὸ δικαίωμα τοῦτο καλεῖται δημόσιον ἐξ ὑποκειμένου δίκαιον, ἐπὶ τῇ βάσει τῆς ὑπάρξεως ἢ μὴ τοῦ ὁποίου ρυθμίζονται αἱ σχέσεις διοικήσεως πρὸς τοὺς διοικουμένους καὶ συνεπῶς καὶ τὸ θέμα τῆς εὐθύνης τῆς διοικήσεως ἐκ τῶν νομίμων αὐτῆς ἐνεργειῶν.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν κάλυψιν τῶν ἐκ τῶν νομίμων ἐνεργειῶν τῆς διοικήσεως προελθουσῶν ζημιῶν ἡ νομολογία τοῦ Γαλλικοῦ Συμβουλίου Ἐπικρατείας ἐφαρμόζουσα τὴν ἀρχὴν τῆς ἰσότητος τῶν πολιτῶν ἔναντι τοῦ νόμου κατευθύνεται πρὸς τοὺς πόρους τῆς κρατικῆς ὁλότητος.

Πρὸς τὴν ἀρχὴν τῆς ἰσότητος τῶν πολιτῶν ἔναντι τοῦ νόμου καὶ τῆς συνεισφορᾶς αὐτῶν εἰς τὰ δημόσια βάρη ἀναλόγως τῶν δυνάμεών των, συνδέεται στενῶς ἡ

(5) Jors Kunkel, Fauconnet : La responsaîilité étude de sociologie, 1920 σελ. 101 καὶ Π. Ζέπου «Εὐθύνη» σελ. 33. Ἀλ. Λιτζερόπουλος, τρία θεμελιώδη προβλήματα ἀστικῆς εὐθύνης, εἰς Ἀρχεῖον ἰδιωτ. δικαίου, Ζ' 164.

(6) Lipsius, Das attische Recht u. Rechtsver fahren τόμος II (1912) σέλ. 653 Ἀρχεῖον φιλοσοφίας καὶ θεωρίας ἐπιστημῶν ια' σελ. 162.

(7) Περὶ τῶν ἀνθρωπιστικῶν ἐν γένει ἰδεῶν τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν ἰδέ: περ. «Ἀκτῖνες» Ἰανουαρίου 1955, Π. Ζέππου, οἱ Τρεῖς Ἱεράρχαι πρῶτοι γνήσιοι ἀνθρωπισταὶ καὶ Ι. Βουρβέρη, αἱ ἀνθρωπιστικαὶ ἰδέαι Βασιλείου τοῦ Μεγάλου. Ἐπίσης περὶ τοῦ ἰδίου θέματος ἰδέ: Boulenger, Saint Basile, Aux jeunes gens sur la manière de tirer provit des lettres helléniques (1935). Jaeger, Humanism and Theology (1943). Livingstone, Greek Ideals snd Modern Life Τριανταφυλλόπουλος, Ἑλληνικαὶ νομικαὶ ἰδέαι ἐν τῷ Βυζαντινῷ δικαίῳ Ἀρχεῖον Ἰδιωτ. Δικ. 16, 1953 σ. 151 ἑπ.

(8) Müller—Erziach, Gefährdungs haftum u. Gefahztragung ἐν Archiv für die zivilist Praxis τόμος 109 (1912) σελ. 11 (ἔνθα ἐκτίθενται παραδείγματα ἀντικ. εὐθύνης). Salleiles, κατὰ Massigli, Les travaux de R. Saleilles sur la théorie objective de la responsabilité extra contactuelle ἐν L' oeuvre Juridique de R. Saleilles 1914 σελ. 451.

(9) Couiello, κατὰ Pemogue III, ἀριθ. 174 Colin et Capitent, Coyrs élém de droit civile Français III (1935) ἀριθ. 183.

θεωρία τοῦ κοινωνικοῦ κινδύνου (théorie durisque social Getährdungstheorie) ὑποστηριζομένη ὑπὸ τῶν Duguit καὶ Zéze καὶ πολεμουμένη ὑπὸ τοῦ Harou. (10)

Ὡς ἐκ τούτου ἡ αἰτία ἡ καθιστῶσα ὀλιγώτερον βαρεῖαν τὴν κοινὴν συνεισφορὰν τὴν εἰς κάλυψιν τῆς ἐκ νομίμου ἐνεργείας τῆς διοικήσεως προκληθείσης ζημίας, εἶναι ἡ ἰδέα ὅτι ἐπιβάλλεται ἡ ἀνακούφισις τοῦ ζημιωθέντος διὰ τῆς κοινωνικῆς ἀλληλεγγύης. Ὅσον δὲ ὑψηλότερον χριστιανικὸν φρόνημα ἔχει ἕνας λαός, τόσον ὀλιγώτερον βαρεῖαν αἰσθάνεται τὴν ἐπιβάρυνσιν διὰ τὴν ἐνίσχυσιν τοῦ ζημιωθέντος ἐκ τῆς νομίμου ἐνεργείας τῆς διοικήσεως.

Ἀφοῦ ἡ χριστιανικὴ ἠθικὴ καὶ ὁ χριστιανικὸς κοινωνισμὸς εἶναι μεστὸς ἀγάπης καὶ κοινωνικῆς ἀλληλεγγύης.

Ἰδοὺ πῶς ἡ χριστιανικὴ κοσμοθεωρία ἀποτελεῖ τὸ φιλοσοφικὸν βάθρον τῆς ἄνευ πταίσματος εὐθύνης τῆς διοικήσεως. (11)

---

(10) Πρακτικὰ συζητήσεων ἐπιτροπῆς Ἀστ. Κώδικος ἔνθα προετάθη ὑπὸ τοῦ Τριανταφυλλοπούλου θέσπισις διατάξεως ἀνάλογος πρὸς τὸ ἄρθρον 1490 τοῦ σχεδίου Οὐγγρικοῦ Α.Κ. τοῦ 1914. Π. Ζέπος, ἡ ἄνευ πταίσματος εὐθύνη πρὸς ἀποζημίωσιν, Ἀρχεῖον Ἰδιωτ. Δικαίου Υ, 757. Γ. Φοίλοῦ περὶ ἐπαγγελματικοῦ κινδύνου καὶ τῆς σχετικῆς Ἑλλην. Νομοθεσίας. Ἀλ. Λιτζερόπουλος, τρία θεμελιώδη προβλήματα ἀστικῆς εὐθύνης, Ἀρχεῖον Ἰδιωτ. Δικαίου, Ζ' 164. Κουσουλᾶκος τὸ ζήτημα τοῦ Ἀστ. Κώδικος Ἐφημ. Ἑλλ. Νομ. ΙΓ' 127.

(11) Μ. Δένδιας, τὸ κράτος δικαίου καὶ αἱ πράξεις κυβερνήσεως. Aucic, Hauriou, Zéze Les principes gèneraux Duez, ἔνθ. ἀν. 37 ἐπ. 47 ἐπ. Pranand, Des la notion d'acte de gouvernment, th. Paris 1920, 90.

Τὸ χάσμα π' ἄνοιξε ὁ σεισμός, εὐθὺς ἐγιόμισ' ἄνθη

Συνέσεισας τὴν γῆν καὶ συνετάραξας αὐτήν· ἴασον τὰ συντρίμματα αὐτῆς ὅτι ἐσαλεύθη.
(Ψαλμ. 59,4)

Πόνος, θρῆνος, ὀδύνη καὶ φρίκη θυμοφθόρα
καὶ κλᾶμμα καὶ λυγμοὶ μὲ σπαραξίκαρδα «γιατί;»
βασίλειο ἔστησαν στὴν ὄμορφη γαλάζια χώρα,
π' ἄλλοτε ζοῦσε στῆς χαρᾶς μέσα τὴ θεία πνοή.

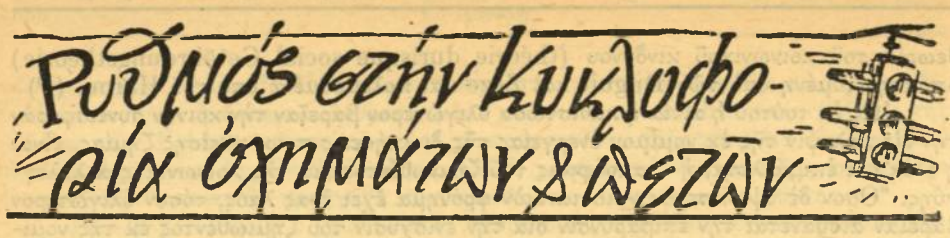
*

Ὁ κόπος κι' ὁ ἀνθρώπινος ἱδρὼς κάτω συντρίμματα·
θειάφι, πίσσα καὶ μαῦρο κουρνιαχτό, τὰ θύματα
τ' ἀνθρώπινα σκεπάζει, λειώνει καὶ μαυρίζει·
οἱ ζωντανοὶ μοιρολογοῦν τὴ νέκρα πού σαπίζει
κι' ἄπραγοι σέρνονται μὲ πόνο σύντροφο καὶ φρίκη,
πάνω στὴ χώρα π' ἄλλοτε κοσμοῦσε τὸν πλανήτη.

*

Μὰ ξάφνου νά! Μέσα στὸ σκότος τὸ βαθύ, μέσ' τὴν ἀχνὰ
τοῦ ἐγκέλαδου, πού φθίνει, ἕνα γλυκὸ φῶς ἀρχινᾷ,
καθὼς προβάλλει πύρινος Σταυρός, γύρω νὰ χύνῃ·
κι' ἁπλώνεται τότε παραδεισένια μιὰ γαλήνη,
κι' ἀρχίζουν τὰ συντρίμματα νὰ χάνωνται ἀπ' ἐμπρός,
κι' ὁ πύργος τῆς Ἀγάπης κεῖ νὰ χτίζεται ὑψηλός!

Σ. Χανδρῆς



ΠΡΟΤΕΡΑΙΟΤΗΣ ΚΙΝΗΣΕΩΣ

Ὑπὸ κ. **Ν. ΑΡΧΙΜΑΝΔΡΙΤΟΥ**, Ἀστυν. Δ)ντοῦ Α'

Τὰ πιὸ πολλά, ἀλλὰ καὶ περισσότερο σοβαρὰ δυστυχήματα, γίνονται στὰ σταυροδρόμια.

Αὐτὸ συμβαίνει, γιατὶ οἱ ὁδηγοὶ δὲν γνωρίζουν ἢ λησμονοῦν τὶς διατάξεις, περὶ προτεραιότητος πορείας τῶν ὀχημάτων.

Οἱ διατάξεις αὐτὲς καθορίζουν ὅτι :

Α'. Ἀπόλυτη προτεραιότητα ἔχουν :

1. — Οἱ πυροσβεστικὲς ἀντλίες.
2. — Τὰ αὐτοκίνητα πρώτων βοηθειῶν.
3. — Τὰ εἰδικὰ αὐτοκίνητα τῶν ἠλεκτρικῶν ἑταιρειῶν καὶ
4. — Τὰ ἀστυνομικὰ αὐτοκίνητα.

Ὅταν λοιπὸν ὁδηγοῦμε τὸ αὐτοκίνητό μας καὶ ἀκούσουμε τὴ σειρῆνα ἢ τὸ καμπανάκι τῶν παραπάνω ὀχημάτων, ὀφείλουμε ἀμέσως νὰ σταθοῦμε στὸ δεξιὸ τοῦ δρόμου, κοντὰ στὸ πεζοδρόμιο καὶ νὰ περιμένουμε ὡς ποὺ νὰ περάσουν αὐτὰ γιὰ νὰ ξεκινήσουμε.

Πρέπει δὲ νὰ ξεύρουμε, ὅτι ἡ ὑποχρέωσίς μας αὐτὴ ὄχι μόνον δημιουργεῖ ποινικὴ εὐθύνη σὲ περίπτωση ποὺ θὰ τὴν παραβοῦμε, ἀλλὰ εἶναι πολὺ ἐνδεχόμενο νὰ προκαλέσῃ δυστύχημα, ὅπου μπορεῖ τὸ θῦμα νὰ εἴμαστε ἐμεῖς οἱ ἴδιοι.—Ἀφήνω, ποὺ μιὰ τέτοια περίπτωση θὰ ἔχῃ ἀσφαλῶς πολὺ μεγαλύτερες συνέπειες, γιατὶ ἡ βραδύτητα στὴν ἄφιξι τῶν πυροσβεστικῶν ἀντλιῶν στὸν τόπο τῆς πυρκαϊᾶς ἢ τῶν νοσοκομειακῶν αὐτοκινήτων στὸν τόπο ἑνὸς δυστυχήματος ἢ στὸ νοσοκομεῖο, καθὼς καὶ τῶν αὐτοκινήτων τῆς Ἀστυνομίας στὴ θέσι ὅπου ἔγινε κάποιο ἔγκλημα, ἠμπορεῖ νὰ στοιχίσῃ τὴ ζωὴ πολλῶν ἀτόμων καὶ τὴν ἐπέκταση τῶν ὑλικῶν ζημιῶν σὲ μεγάλο βαθμό.

Β'. Προτεραιότητα ἐπίσης ἔχουν :

1.— Οἱ πεζοί, ὅταν περνοῦν μέσα ἀπὸ τὴ ζώνη ἀσφαλείας, μέσα δηλαδὴ ἀπὸ τὰ καρφιὰ τῶν διαβάσεων πεζῶν.—καὶ

2. — Τὰ τράμ.

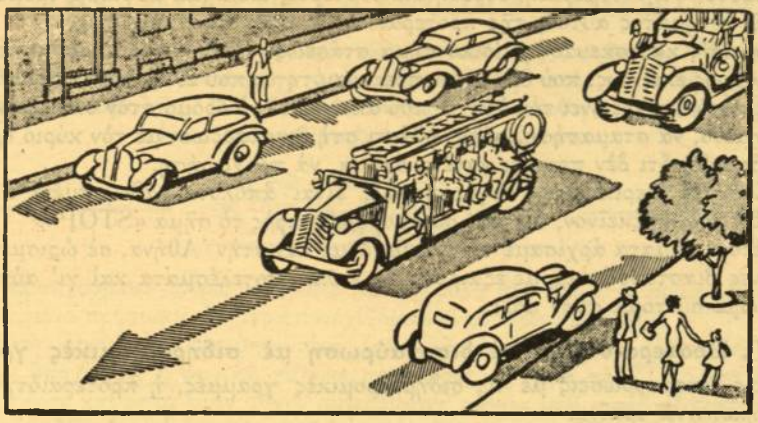
Εἶναι αὐτονόητο ὅτι αὐτὸ ἰσχύει κεῖ ὅπου δὲν ὑπάρχει ἀστυφύλαξ ρυθμιστὴς τῆς κινήσεως ἢ φωτεινὸ σῆμα, γιατὶ σὲ ἐναντία περίπτωση πρέπει καὶ οἱ πεζοὶ καὶ οἱ ὁδηγοὶ τῶν τραμ νὰ συμμορφώνωνται μὲ τὰ διδόμενα σήματα στάσεως καὶ πορείας.

Γ'. Προτεραιότητα σὲ διασταυρώσεις ἔχουν :

1.— Τὰ αὐτοκίνητα, ποὺ κυκλοφοροῦν σὲ δρόμους μεγάλης κινήσεως. Τοὺς δρόμους αὐτοὺς τοὺς καθορίζει ἡ Ἀστυνομία σὲ σχετικὴ ἀπόφασή της.

2.— Στοὺς ἄλλους δρόμους, τῆς ἰσόβαθμης κυκλοφοριακῆς κινήσεως, τὴν προτεραιότητα στὸ πέρασμα τὴν ἔχει τὸ ἀμάξι, ποὺ ἔρχεται ἀπὸ τὰ δεξιά.

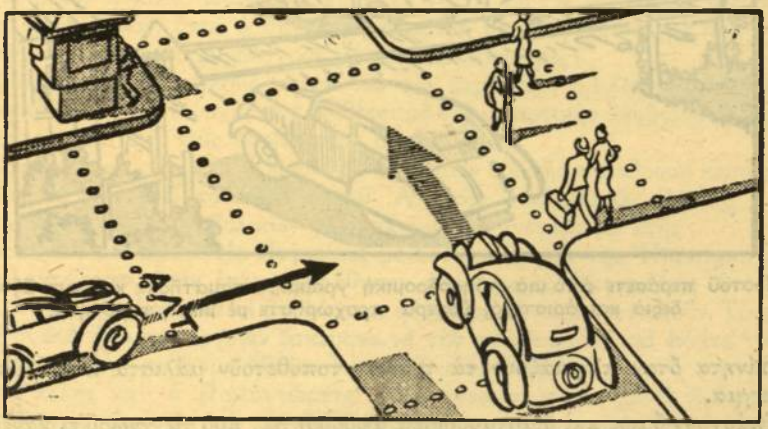
Στὰ κεντρικὰ σταυροδρόμια τῶν Ἀθηνῶν ὑπάρχει ἀστυφύλαξ ἢ φωτεινὸ σῆμα, ποὺ δίνει ἀνάλογα καὶ κανονικὰ τὴν προτεραιότητα πορείας, ὥστε νὰ μὴ δημιουργῆται



Ἀπόλυτη προτεραιότητα πυροσβεστικῶν αὐτοκινήτων. Τὰ ἄλλα ὀχήματα σταματοῦν.

ζήτημα. Σὲ περίπτωση δὲ συγκρούσεως τὴν εὐθύνη θὰ φέρῃ φυσικὰ ὁ ὁδηγὸς τοῦ ὀχήματος, ποὺ δὲν συνεμορφώθη πρὸς τὸ σῆμα τοῦ ἀστυφύλακος ἢ τοῦ φανοῦ.

Ἀλλὰ στὰ ἄλλα σταυροδρόμια ποὺ δὲν ὑπάρχει μήτε ἀστυφύλακας, μήτε φανάρι,



Σταυροδρόμι, ὅπου προτεραιότητα ἔχουν οἱ πεζοὶ καὶ τὸ αὐτοκίνητο ποὺ κινεῖται στὰ δεξιὰ τοῦ ἄλλου...

πρέπει ὁ ὁδηγὸς νὰ προσέχῃ καί, ἂν μὲν εἶναι ἀριστερά, ν' ἀφήσῃ τὸ πρὸς τὰ δεξιά του ὄχημα νὰ περάσῃ πρῶτον, ἂν δὲ εἶναι δεξιά, νὰ χρησιμοποιήσῃ τὸ δικαίωμά του τῆς πρωτοπορείας ἀλλὰ μὲ προσοχή.

Δυστυχῶς, ὁ κανόνας αὐτὸς τῆς πορείας σπανίως τηρεῖται, ἀλλὰ καὶ ἀφήνει πολλὰ κενὰ στὴν περίπτωση συγκρούσεως, γιατὶ συχνὰ ἀμφισβητεῖται τὸ δικαίωμα τῆς πρωτοπορείας, δεδομένου, ὅτι τοῦτο θεωρεῖται ἀναμφισβήτητο, ὅταν συντρέχουν

καὶ ἄλλες προϋποθέσεις, ὅπως π.χ. ἡ ταχύτης τοῦ αὐτοκινήτου, ἡ ἀπόστασις τοῦ καθενὸς ἀπὸ τὴ διασταύρωσι κ.λ.π. κ.λ.π.

Γιαυτό, στὴν 'Αμερική, εὑρέθη ἁπλούστερος, ἀλλὰ καὶ ἀσφαλὴς τρόπος ρυθμίσεως τοῦ ζητήματος αὐτοῦ, τῆς προτεραιότητος στὶς διασταυρώσεις.

Δηλαδή, κατεσκευάσθη εἰδικὸ σῆμα στάσεως «STOP» τὸ ὁποῖο τοποθετεῖται στοὺς δρόμους ἐκείνους, ποὺ δὲν ἔχουν πρετεραιότητα, ποὺ εἶναι ὅπως λέμε ἰσόβαθμοι. Τὸ σῆμα αὐτὸ ὑποχρεώνει τὸν ὁδηγό, ποὺ ἀκολουθεῖ τὸ δρόμο στὸν ὁποῖο εἶναι τοῦτο τοποθετημένο, νὰ σταματήσῃ, μόλις φθάσει στὴ διασταύρωσι μὲ τὸν κύριο δρόμο καὶ ἀφοῦ βεβαιωθῇ ὅτι δὲν περνάει κανένα ὄχημα, νὰ προχωρήσῃ.

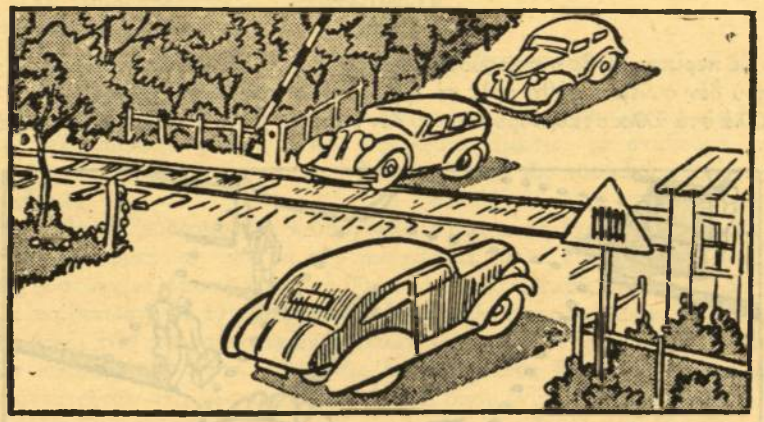
Ἔτσι σὲ περίπτωση συγκρούσεως, εἶναι ἀπόλυτα καθωρισμένη ἡ εὐθύνη, ἡ ὁποία θὰ βαρύνῃ ἐκεῖνον, ποὺ δὲν συνεμορφώθη πρὸς τὸ σῆμα «STOP».

Τέτοια σήματα ἀρχίσαμε νὰ τοποθετοῦμε καὶ στὴν 'Αθήνα, σὲ ὡρισμένες πολὺ ἐπικίνδυνες διασταυρώσεις, μὲ ἐξαιρετικῶς καλὰ ἀποτελέσματα καὶ γι' αὐτὸ θὰ τὶς ἐπεκτείνωμε σύντομα στὴν πόλι.

Δ'. Προτεραιότητα σὲ διασταύρωση μὲ σιδηροδρομικὲς γραμμές:

Στὶς διασταυρώσεις μὲ τὶς σιδηροδρομικὲς γραμμές, ἡ προτεραιότητα κινήσεως ἀνήκει στὰ τραῖνα.

Συνήθως, οἱ διασταυρώσεις αὐτὲς ἔχουν φύλακες, ποὺ φροντίζουν νὰ εἰδοποιοῦν



Προτοῦ περάσετε ἀπὸ μιὰ σιδηροδρομικὴ γραμμή, σταματῆστε καὶ κυττάξτε δεξιὰ καὶ ἀριστερά, ὕστερα προχωρῆστε μὲ μικρὴ ταχύτητα.

τὰ αὐτοκίνητα ὅταν πλησιάζουν τὰ τραῖνα, τοποθετοῦν μάλιστα καὶ ἀλυσσίδες ἢ ἄλλο φράγμα.

Ὑπάρχουν ὅμως καὶ διασταυρώσεις ἀφρούρητες, ποὺ τὶς γνωρίζει κανεὶς μόνον ἀπὸ τὸ εἰδικὸ διεθνὲς σῆμα, ποὺ τοποθετεῖται σὲ μικρὴ ἀπόστασι ἀπὸ τὴ διασταύρωση. Οἱ διασταυρώσεις αὐτὲς εἶναι πάρα πολὺ ἐπικίνδυνες, ἔχουν δὲ γίνει πολλά, τρομερὰ δυστυχήματα.

Γι' αὐτὸ ἀκριβῶς χρειάζεται μεγάλη προσοχὴ ἀπὸ μέρους τῶν ὁδηγῶν αὐτοκινήτων, οἱ ὁποῖοι ὀφείλουν ὅταν πλησιάζουν σὲ μιὰ τέτοια διασταύρωση νὰ κόβουν τελείως τὴν ταχύτητα τοῦ αὐτοκινήτου, νὰ σταματοῦν ἐν ἀνάγκῃ γιὰ λίγο καὶ ἀφοῦ βεβαιωθοῦν, ὅτι ἀπὸ μεγάλη ἀπόσταση δὲν ἔρχεται σιδηρόδρομος νὰ περνοῦν.

Αὐτὲς εἶναι οἱ κυριώτερες διατάξεις γιὰ τὰ σταυροδρόμια τῆς 'Αθήνας, πού, ὅταν θέλῃ κανεὶς νὰ τὰ περάσῃ, πρέπει νὰ κάνῃ τρεῖς φορὲς τὸ σταυρό του, εἴτε εἶναι διαβάτης, εἴτε ἐπιβάτης ἢ ὁδηγός.

ΤΟ ΦΑΙΝΟΜΕΝΟΝ ΤΩΝ ΑΙΜΟΡΡΟΟΥΣΩΝ ΠΛΗΓΩΝ

—Πῶς θεραπεύεται ὁ ἔρως διὰ τῆς ὑπνωτικῆς ὑποβολῆς. Ὁ ζωντανὸς αἱμάτινος σταυρός, ποὺ ἐνεφανίσθη στὸ χέρι τῆς Kahl κατόπιν ὑποβολῆς. Πῶς ἀποτυποῦνται τηλεπαθητικῶς αἱ πληγαὶ ἑνὸς ἀπομακρυσμένου προσώπου.

Ὑπὸ τοῦ Προέδρου τῆς Ἑλληνικῆς Ἑταιρίας Ψυχικῶν Ἐρευνῶν
κ. **ΑΓΓΕΛΟΥ ΤΑΝΑΓΡΑ**

Σὲ προηγούμενα ἄρθρα μιλήσαμε γιὰ τὸν ρόλο ποὺ παίζει ἡ ὑπνωτικὴ ὑποβολὴ στὰ ἐρωτευμένα πρόσωπα. Σήμερα συνεχίζομε ἐπὶ τοῦ ἰδίου θέματος.

Μὲ τὴν ἐπέμβασιν τῆς ὑπνωτικῆς ὑποβολῆς ἡ κατάστασις τῶν νοσηρῶν συμπτωμάτων ὑποχωρεῖ, ἡ ψυχικὴ γαλήνη, τὸ θάρρος, ἡ χαρὰ τῆς ζωῆς, ἐπανέρχονται διὰ μιᾶς, ἐνίοτε καὶ μετὰ μιὰν μόνην συνεδρίασιν, καθὼς μοῦ συνέβη ἐσχάτως μὲ τὴν σύζυγον συναδέλφου πάσχουσαν ἀπὸ νοσηρὰν ζηλοτυπίαν. Ἐννοεῖται ὅμως ὅτι τὸ τελευταῖον τοῦτο εἶναι ἀρκετὰ σπάνιον καὶ ἐνίοτε ἀπαιτεῖται συνεχὴς θεραπεία, ἐπειδὴ παρετηρήθη ὅτι ὀλίγον καιρὸν μετὰ τὴν ὑπνωτικὴν ὑποβολὴν ἐπανέρχονται, καίτοι μειωμένα, τὰ φαινόμενα. Ἐν τῷ μεταξὺ ὅμως ἡ ἐμφανὴς βελτίωσις τῆς καταστάσεως, ὑποβοηθουμένη ἀπὸ τὴν τακτικὴν παρακολούθησιν τοῦ ἰατροῦ, κερδίζει πολύτιμον καιρὸν καὶ ἐπιφέρει τὴν μόνιμον θεραπείαν.

Ἴσως μίαν ἡμέραν, ὅταν αἱ ἰδέαι τὰς ὁποίας ἐκθέτομεν ἐπιβληθοῦν εἰς τὸν εὐρύτερον ἰατρικὸν κύκλον, ἱδρυθοῦν ἀληθῆ ἰ ν σ τ ι τ ο ῦ τ α θεραπείας τῶν ἰσχυρῶν ἐρωτικῶν ἰδεοπαθειῶν, ὅπου ἡ ὑπνωτικὴ ὑποβολὴ θὰ συνδυάζεται μὲ ὅλα τὰ ἐκτεθέντα φαρμακευτικὰ καὶ ψυχολογικὰ μέσα (ναρκοΰπνωσις).

Ἡ ἀτομική μου πάντως πεῖρα διὰ τὴν θεραπείαν ὁμοίων καταστάσεων μ' ἔπεισε ἀκραδάντως, ὅτι ὁ ψυχίατρος διαθέτει μὲ τὴν ὑπνωτικὴν ὑποβολὴν ἰσχυρότατον ὅπλον προκειμένου διὰ τοὺς ὑποβλητοὺς ὀργανισμούς.

Ἐπανερχόμενος εἰς τὴν Ἑλλάδα ἐκ Παρισίων διὰ τῆς «Ἄνδρου» κατὰ τὸ 1927 συνεταξίδευσα μετὰ τοῦ τότε βουλευτοῦ Ἀττικῆς Ἰωάννου Δ. Ράλλη, ὁ ὁποῖος γενομένου λόγου περὶ ψυχοβολικῶν φαινομένων μοῦ ἀνέφερε τὰ ἑξῆς :

Εὑρίσκετο ἕνα βράδυ εἰς Παρισίους μὲ τὸν διευθυντὴν τῆς Ἠλεκτρικῆς Ἑταιρείας Πωλογεώργην, ὅταν ἐπληροφορήθησαν ἀπὸ μικρὰς διαφημίσεις ὅτι ἡ Κάλ, μέντιουμ, εὑρίσκετο ἐκεῖ καὶ οἱ βουλόμενοι ἠδύναντο νὰ πειραματισθοῦν. Τότε κινούμενοι καὶ οἱ δυὸ ἀπὸ περιέργειαν ἔσπευσαν νὰ τὴν συναντήσουν καὶ ἐκείνη τοὺς εἶπε νὰ σκεφθοῦν οἱονδήποτε ὄνομα ἤθελαν διὰ νὰ τὸ μαντεύσῃ.

Ὁ Ράλλης καὶ ὁ Πωλογεώργης τότε ἔγραψαν σ' ἕνα χαρτὶ τὸ ὄνομα Πιέρ. Ἡ Κὰλ ἔτριψε ἀμέσως μὲ τὴν δεξιὰν παλάμην τὸν ἀριστερὸν ἀντιβραχίονα καὶ πράγματι ἐνεφανίσθη ἐπ' αὐτοῦ τὸ ὄνομα Πιὲρ ποὺ εἶχαν γράψει, καὶ μὲ τὸν αὐτὸν χαρακτῆρα γραφῆς. Τὸ γεγονὸς ἐπροξένησεν εἰς ὅλους ἰσχυρὰν ἐντύπωσιν, ὁ δὲ Ράλλης ἐκράτησε τὴν διεύθυνσιν τοῦ μέντιουμ τὴν ὁποίαν καὶ μοῦ ἔδωσε. Τότε ἔγραψα ἀμέσως εἰς τὴν ἐν Παρισίοις διαμένουσαν δωρήτριαν τῆς Ἑταιρείας Ψυχικῶν ἐρευνῶν ἀείμνηστον Ἀλεξ. Χωρέμη, ζωηρῶς ἐνδιαφερομένην στὰ παρόμοια ζητήματα, περιγράφων τὸ φαινόμενον καὶ παρακαλῶν αὐτὴν νὰ πειραματισθῇ μετὰ τῆς Κὰλ ὑπὸ τὰς αὐτὰς συνθήκας.

Ὄντως ἡ Χωρέμη τὴν συνήντησεν μετὰ τῆς κ. Ἀργ. Χωρέμη καὶ τῆς δίδος Σαπιονάλλο καὶ ἐζήτησε νὰ πειραματισθῇ. Ἡ Κὰλ ἠρνήθη κατ' ἀρχάς, ἕνεκα τοῦ ὑπερβολικοῦ θορύβου τοῦ κέντρου ὅπου ἔγινε ἡ συνάντησίς των. Ἡ Χωρέμη, ὅμως,

ἥτις εἶναι ἰσχυρὸς πόμπος, ἐπέμεινεν καὶ τὴν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι σκεπτομένη ἕνα σταυρὸν τὸν ὁποῖον ἔφερε ἡ ἰδία εἰς τὸν βραχίονα. Σχεδὸν ἀμέσως ἡ Κὰλ ἔτριψε τὸν ἀριστερὸν ἀντιβραχίονά της καὶ ἐνεφανίσθη ἐπ' αὐτοῦ, ἀποτελούμενον ἀπὸ δυὸ διασταυρωμένας ἐρυθρὰς γραμμάς, ζωηρὸν σχῆμα σταυροῦ.

Μετά τινα ὥραν ἡ Χωρέμη ἠθέλησε νὰ πειραματισθῇ καὶ ἐπὶ τοῦ ἑτέρου βραχίονος σκεπτομένη τὸ ἴδιον σχῆμα καὶ εἶχε τὸ ἴδιον θετικὸν ἀποτέλεσμα.

Μετ' ὀλίγας ἡμέρας τὴν ἐπεσκέφθη κατ' οἶκον καὶ ἐπανέλαβε διὰ τρίτην φορὰν τὸ πείραμα. Τὴν φορὰν αὐτὴν ἐσκέφθη ἕναν βυζαντινὸν διπλοῦν σταυρόν, καὶ πάλιν εἶδε ἀμέσως τὸ σχῆμα αὐτὸ νὰ σχεδιάζεται κατὰ τὸν ἴδιον τρόπον διὰ διπλῶν ἐρυθρῶν γραμμῶν.

Ἐκ τῶν ἀνωτέρω πειραμάτων γίνεται φανερὸν ποίαν σημασίαν ἔχουν τὰ περιγραφέντα εἰς προηγούμενα τεύχη τῶν «Ἀστυνομικῶν Χρονικῶν» στίγματα τῶν ὑστερικῶν, τὰ ὁποῖα οἱ κληρικοὶ παρουσιάζουν ὡς σημεῖον ἁγιότητος.

Ὁ Νιοῦμεν τονίζει ὅτι τὰ ἐν λόγῳ σημεῖα δύνανται ν' ἀναφανοῦν ἀσχέτως τῆς ἠθικῆς καταστάσεως τοῦ ἀτόμου, διότι παρετηρήθησαν ὑπὸ τοῦ Λομπρόζο, καὶ εἰς κοινὰς γυναῖκας. Ἔπειτα αὐτὰ δὲν περιορίζονται εἰς τὴν χριστιανικὴν Θρησκείαν ἀλλὰ ἐκτείνονται καὶ εἰς ἄλλας. Τέλος δύνανται ν' ἀναφανοῦν ἀσχέτως ἀπὸ πᾶσαν θρησκευτικὴν ἐντύπωσιν, ὅπως εἰς τὴν Κάλ.

Ὁ ἴδιος ἀναφέρει μερικὰ περίεργα περιστατικὰ ἀτόμου παραστάντος κατὰ τὸ 1913 ἐν Μόσχᾳ εἰς αἱματηρὰν πάλην μεταξὺ ἑνὸς Κοζάκου καὶ ἑνὸς Γάλλου. Τὸ πρόσωπον αὐτὸ ἔπαθε εἰς τὴν ῥάχιν δερμογραφίαν τῶν πληγῶν, πού εἶδε νὰ λαμβάνῃ ὁ Γάλλος.

Ἐπίσης κάποια κόρη ὡραματίσθη τηλεπαθικῶς καὶ ἐν ἐκστάσει ὅτι συνέβη δυστύχημα εἰς τὸν στρατιώτην ἀδελφόν της. Κατόπιν αὐτοῦ εἶδε νὰ ἀναπτύσσωνται εἰς τὸ σῶμά της αἱ ἴδιαι πληγαί. Τέλος ἕτερον ἄτομον πού ἔτυχε νὰ παραστῇ κάποτε εἰς τὸ μαρτύριον τοῦ τροχοῦ, εἶδε νὰ ἀναφαίνωνται εἰς τὰ ἴδια μέρη τοῦ σώματος αἱ ἐκχυμώσεις τοῦ καταδίκου.

Τὸ τελευταῖον ὅμοιον μέντιουμ ἡ Τερέζα Νόϋμανν, γεννηθεῖσα τῷ 1898, εἰς ἡλικίαν 20 ἐτῶν ἔπαθε εἰς πυρκαϊὰν καὶ ἔκτοτε ἦτο διαρκῶς ἀσθενής, αἰσθανομένη ἰδίως πόνους εἰς τὴν ῥάχιν καὶ σπασμούς.

Κατὰ τὸ 1919 ἐτυφλώθη καὶ προσεβλήθη ἀπὸ ἀριστερὰν ἡμιπληγίαν διαρκέσασαν τρεῖς μῆνας, καθὼς καὶ ἀπὸ κώφωσιν τοῦ δεξιοῦ αὐτιοῦ.

Κατὰ τοὺς ἀναφερθέντας σπασμούς τὸ σῶμά της ἐγίνετο σκληρὸ σὰν ξύλο, ἢ ἐτινάσσετο ἔξω ἀπὸ τὸ κρεββάτι. Ἐπὶ πλέον παρουσιάσθησαν εἰς τὴν ἰδίαν καὶ 6—7 πληγαί, ἀπὸ τὴν κατάκλισιν, εἰς τὴν ῥάχιν καὶ τὰ πόδια της.

Ἀλλ' ἀπὸ τὸν Ἀπρίλιον τοῦ 1923 ἤρχισε ἡ ἴασίς της. Τὴν ἑορτὴν τῆς Ἁγίας Τερέζας, τῆς προσφιλοῦς ἁγίας της, ἀνέβλεψε. Τὴν 3ην Μαΐου 1915 ἐθεραπεύθησαν μέσα εἰς μία νύκτα αἱ πληγαὶ τοῦ ποδιοῦ της, ἀφοῦ ἔβαλεν ἐπάνω τους κομβολόγια ἁγιασμένα ἀπὸ τὸν τάφον τῆς ἰδίας μάρτυρος. Τέλος τὴν 30ὴν Σεπτεμβρίου, ἡμέραν τοῦ θανάτου τῆς Ἁγίας Τερέζας, ἀφοῦ ἤκουσεν, ὅπως βεβαιώνει, μίαν φωνὴν ὑποσχομένην τὴν ἴασίν της ἀλλὰ καὶ προλέγουσαν ὅτι θὰ ὑποφέρῃ ἀκόμη πολύ, ἡ ἀσθενὴς ἐθεραπεύθη ἐντελῶς καὶ ἐβάδισεν ἐλευθέρως.

Κατὰ τὸν Νοέμβριον τοῦ 1925, ἡ Τερέζα κατελήφθη πάλιν ἀπὸ ἰσχυροὺς πόνους καὶ ὁ ἰατρὸς διέγνωσε σκωληκοειδίτιδα, διὰ τὴν ὁποίαν συνέστησε ἄμεσον ἐγχείρησιν. Ἐκείνη, ὅμως, συγκινηθεῖσα ἀπὸ τὴν θλῖψιν τῆς μητρός της καὶ προσευχηθεῖσα ἐνόμισεν ὅτι εἶδε ἕνα χέρι νὰ ἁπλώνεται ἐπάνω της, ὁπότε καὶ ἐθεραπεύθη αὐτοστιγμεί.

Κατὰ τὰ μέσα πάλιν τῆς Τεσσαρακοστῆς τοῦ 1926 ὡραματίσθη ἡ ἰδία ὅτι ἦτο εἰς τὸ Ὄρος τῶν Ἐλαιῶν καὶ ᾐσθάνθη ἰσχυρὸν πόνον εἰς τὴν ἀριστεράν της πλευράν. Αἷμα ἔρρευσεν ἀμέσως τότε ἀπὸ ἐκεῖ καὶ τὸ φαινόμενον ἐπαναλαμβάνεται



ΕΓΚΛΗΜΑ ΚΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

Ὑπὸ ANTHONY MARTIENSSEN, κατὰ μετάφρασιν τοῦ Ὑπαστυνόμου Α' κ. ΧΡΗΣΤΟΥ ΠΑΤΣΟΥΡΗ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΩΔΕΚΑΤΟΝ

ΠΕΡΙΛΗΨΕΙΣ

4. Ἡ Ἀστυνομικὴ Σχολὴ τοῦ Ράϊτον.
5. Τὸ πρόβλημα τῶν προαγωγῶν.

***

4. Ἡ Ἀστυνομικὴ Σχολὴ τοῦ Ράϊτον.

Κατὰ τὴν διάρκειαν τοῦ πολέμου δὲν ἐγένετο καμμιὰ ἐκπαίδευσις ἀξιωματικῶν. Λίγο ὅμως πρὶν ἀπὸ τὸ τέλος του συνεκροτήθη μία ἐπιτροπὴ ἀπὸ ἀνωτέρους ἀξιωματικοὺς τῆς Ἀστυνομίας καὶ ὑπαλλήλους τοῦ Ὑπουργείου Ἐσωτερικῶν, διὰ νὰ ἐξετάσῃ τὸ θέμα καὶ νὰ εἰσηγηθῇ «Σχέδιον Ἐκπαιδεύσεως Ἀξιωματικῶν» ὅλων τῶν Ἀστυνομικῶν Σωμάτων τῆς Χώρας αὐτῆς, περιλαμβανομένης καὶ τῆς Μητροπολιτικῆς Ἀστυνομίας. Ἡ ἐπιτροπὴ αὐτὴ ἠκολούθησε δρόμον ἐντελῶς ἀντίθετον ἀπ' αὐτὸν ποὺ εἶχε ἀκολουθήσει ὁ Λόρδος Τρέντσταρντ. Κατέβαλε κάθε δυνατὴ προσπάθεια διὰ νὰ ἱκανοποιήσῃ τὰς ἀντιρρήσεις τῶν κατωτέρων βαθμῶν. Ἀπέφυγε νὰ συστήσῃ ἀποδοχὴν ἐξωαστυνομικῶν εἰς τὰς ἀστυνομικὰς τάξεις καὶ ἀντ' αὐτοῦ ὑπεστήριξεν, ὅτι δὲν πρέπει νὰ ἀποστέλλεται κανένας εἰς τὴν νέα Σχολή, ποὺ νὰ μὴν ἔχῃ ἐπιτύχει εἰς τὰς ἐξετάσεις πρὸς προαγωγὴν διὰ τὸν βαθμὸν τοῦ Ὑπαστυνόμου, ὅτι εἰς ἐξαιρετικὰς περιπτώσεις δύνανται νὰ ἀποσταλοῦν ἀπ' εὐθείας ἐκεῖ καὶ ἀστυφύλακες ποὺ ἐπετύγχανον εἰς τὰς ἐξετάσεις, ὅτι ὁπωσδήποτε, τελικῶς, διὰ τὴν ἀποστολὴν εἰς τὴν Σχολὴν τῶν ἐπιτυχόντων ἀστυνομικῶν ἔπρεπε νὰ ἀποφασίζῃ ὁ Ἀρχηγὸς τοῦ Σώματος, ὁ ὁποῖος νὰ βασίζῃ τὴν κρίσιν αὐτοῦ ἐπὶ τῆς ὠφελείας ποὺ θὰ ἀποκομίσῃ ὁ ἀποστελλόμενος ἐκεῖ καὶ τῆς ἱκανότητός του νὰ χρησιμοποιήσῃ αὐτὴν διὰ τὸ καλὸν τῆς Ἀστυνομίας.

Αἱ εἰσηγήσεις αὐταὶ ἔγιναν ἀποδεκταὶ καὶ ἔτσι μιὰ νέα Ἀστυνομικὴ Σχολὴ συνεστήθη εἰς τὸ Ράϊτον (Ryton) τοῦ Γουαργουϊκσάϊρ (Warwickshire), τὸν Ὀκτώβριο τοῦ 1948. Ἡ Σχολὴ αὕτη στεγάζεται σὲ πρόχειρα οἰκήματα, τὰ καλλίτερα ποὺ μποροῦσαν τότε νὰ εὑρεθοῦν, χωρὶς νὰ ἀνταποκρίνωνται εἰς τὰς ἀπαιτήσεις

ἔκτοτε τακτικὰ καθ' ἑκάστην Παρασκευήν. Ἔπειτα βαθμηδὸν ἐνεφανίσθησαν εἰς τὰ χέρια καὶ τὰ πόδια της οἱ τύποι τῶν ἥλων τοῦ σταυρικοῦ πάθους. Ἐν τῷ μεταξὺ ἡ Τερέζα ἐνόμιζε ὅτι παρίστατο εἰς τὸ μαρτύριον τοῦ Χριστοῦ, ὅτι ἔβλεπε τὸν Πιλᾶτον καὶ παρηκολούθει τὴν μαστίγωσιν. Τὴν δὲ Παρασκευὴν ἀπὸ τῆς πρώτης πρωϊνῆς ὥρας μέχρι μεσημβρίας ἔρρεον ἀπὸ τὰ βλέφαρά της αἱματηρὰ δάκρυα. Εἰς τὰς 19 Νοεμβρίου τέλος εἶδε νὰ ἀναφαίνωνται εἰς τὸ σῶμά της αἱ πληγαὶ τοῦ ἀκανθίνου στεφάνου.

Αἱ πληγαὶ αὐταὶ εἶχαν μέγεθος δεκαλέπτου νομίσματος, δὲν ἐπυορρόουν, ἀλλὰ καὶ δὲν ἐθεραπεύοντο μὲ κανένα ἀπὸ τὰ γνωστὰ ἰατρικὰ μέσα. Ἀπεναντίας τὰ φάρμακα ἐπροκάλουν εἰς τὴν Τερέζαν ἀνυποφόρους πόνους καὶ τὴν ἠνάγκαζαν νὰ ἀφαιρῇ ἀμέσως τοὺς ἐπιδέσμους. Αἱ πληγαὶ αὐταὶ ἐθεραπεύοντο μόνον ὅταν ἐνόμιζε ὅτι ἔβλεπεν τὴν Ἁγίαν Τερέζαν.

Α. ΤΑΝΑΓΡΑΣ

τοῦ σκοποῦ διὰ τὸν ὁποῖον προωρίζονται. 'Επίμονοι προσπάθειαι κατεβλήθησαν διὰ τὴν βελτίωσιν τῆς ἐμφανίσεως αὐτῶν. 'Εφύτευσαν ἄνθη, ἔκαναν πρασιὲς καὶ ὡραίους κήπους, ἀλλὰ δὲν μπόρεσαν νὰ μεταβάλουν τὸ στρατιωτικὸ χαρακτῆρα τῶν προχείρων μονορόφων οἰκημάτων (τόλ), ποὺ τὸ μόνον διὰ τὸ ὁποῖον κρίνονται κατάλληλα εἶναι ἡ προσωρινὴ στέγασις προσφύγων ἢ πολεμοπαθῶν. Τὰ δωμάτια καὶ αἱ αἴθουσαι ἐκπαιδεύσεως εἶναι ἄνετοι καὶ εὐχάριστοι μ' ὅλα τὰ σύγχρονα μέσα, ἀλλὰ τὰ κτίρια δίδουν ἄσχημην ἐντύπωσιν καὶ ἐλπίζεται ὅτι κάποτε θὰ μπορέσῃ ἡ Σχολὴ αὐτὴ νὰ βρῇ κάτι καλλίτερο διὰ τὴν ἐκπαίδευσι τῶν ἀξιωματικῶν τῆς 'Αστυνομίας.

"Ενα δεύτερο μειονέκτημα τῆς Σχολῆς εἶναι ἡ ἡλικία τῶν ἐκπαιδευομένων σ' αὐτήν. 'Αφοῦ ὁ σκοπὸς τῆς Σχολῆς εἶναι νὰ ἐκπαιδεύσῃ ἀστυνομικούς, ποὺ ἤδη προεκρίθησαν κατάλληλοι διὰ νὰ προαχθοῦν, οἱ μαθηταὶ ἔχουν τὴν ἡλικίαν καὶ τὴν πεῖραν ποὺ συνήθως ἀπαιτοῦνται διὰ τὸν βαθμὸν τοῦ 'Υπαστυνόμου, δηλαδή, μεταξὺ τριάντα καὶ σαράντα πέντε ἐτῶν. 'Η μέση ἡλικία τῶν ἐκπαιδευθέντων εἰς τὰς δύο πρώτας ἐκπαιδευτικὰς περιόδους ἦτο τριάντα ὀκτὼ ἐτῶν.

'Εκτὸς ὅμως τῶν μειονεκτημάτων αὐτῶν, ἡ Σχολὴ ἐφαρμόζει εὐαρίθμους ἐξαιρετικὰς ἰδέας. 'Υπάρχουν δύο εἴδη ἐκπαιδεύσεως : ἐκπαίδευσις ἀνωτέρων, ποὺ διαρκεῖ τρεῖς μῆνας καὶ ἐκπαίδευσις κατωτέρων διαρκείας ἓξ μηνῶν, ποὺ παρομοιάζεται μὲ τὴν βασικὴν ἐκπαίδευσιν τοῦ Hendon. 'Η ἐπιτυχία εἰς τὰς τελικὰς ἐξετάσεις δὲν ἀποτελεῖ τεκμήριον προαγωγῆς. 'Η τελικὴ ἀπόφασις παραμένει πάντοτε εἰς τὸν 'Αρχηγὸν τοῦ Σώματος τοῦ ὑποψηφίου πρὸς προαγωγήν. 'Η νέα Σχολὴ ἀποτελεῖ, κατὰ τὰ προαναφερθέντα, ἕνα εἶδος δοκιμαστηρίου. 'Εκεῖ συντάσσονται λεπτομερεῖς ἐκθέσεις ποιότητος διὰ κάθε μαθητήν, ποὺ ἀποστέλλονται εἰς τὴν 'Υπηρεσίαν ἀπ' ὅπου προέρχεται, αἱ ὁποῖαι μποροῦν νὰ ἔχουν ἀποφασιστικὴν ἐπίδρασιν ἐπὶ τοῦ μέλλοντός του. 'Ανεξαρτήτως τῆς παρακολουθήσεως αὐτῆς τῶν ἐκπαιδευομένων, ἡ Σχολὴ ἔχει προορισμὸν νὰ δώσῃ εἰς τοὺς μαθητάς της μίαν εὐρυτέραν ἀστυνομικὴν μόρφωσιν, μὲ τὰς ἀπαραιτήτους σ' αὐτοὺς τεχνικὰς γνώσεις τῶν ἀστυνομικῶν κλάδων.

'Η ἐκπαίδευσις ἔχει ἔτσι διαιρεθῇ, ὥστε τὸ τρίτον τοῦ χρόνου της ν' ἀφιερώνεται σὲ γενικὰ καὶ τ' ἄλλα δύο τρίτα σὲ ἀστυνομικὰ θέματα. Τὰ πρῶτα διδάσκονται ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀπὸ διακεκριμένας προσωπικότητας διαφόρων κλάδων. Τὸ πρόγραμμα προβλέπει τριάντα πέντε ὁμιλητάς, διὰ τὰ γενικὰ θέματα, ποὺ εἶναι διάφορα τῶν συνήθων ἀστυνομικῶν θεμάτων, ἤτοι «ὑποθέσεις τῆς ἡμέρας», «ἀτομικὴ ἐνέργεια», «οἰκονομικὰ ζητήματα» καὶ «ἀνάλυσις τῶν ἐργασιῶν τοῦ Συμβουλίου Καλῶν Τεχνῶν (Arts Council)». Σκοπὸς τῶν διαλέξεων εἶναι νὰ δοθῇ εἰς τοὺς μαθητὰς ἡ εὐκαιρία «νὰ ρίξουν μιὰ ματιὰ» σὲ τομεῖς ζωῆς, ποὺ ἴσως ποτὲ δὲν ἐνδιαφέρθησαν νὰ δοῦν, ὥστε ἔτσι νὰ γνωρίσουν τὸν «κόσμο» ποὺ βρίσκεται ἔξω ἀπὸ τὴν 'Αστυνομία καὶ νὰ ἐνδιαφερθοῦν καὶ γι' αὐτόν. Αἱ διαλέξεις ἐπίσης ἀποσκοποῦν νὰ βοηθήσουν τοὺς ἐκπαιδευομένους νὰ ἔλθουν σὲ ἐπαφὴ μὲ τοὺς διασήμους ἄνδρας καὶ γυναῖκας τοῦ 'Αγγλικοῦ δημοσίου βίου.

Αὐτὸ εἶναι ἕνα ἀπὸ τὰ σπουδαιότερα πλεονεκτήματα τοῦ Ράϊτον. Οἱ μαθηταὶ ἀστυνομικοὶ θὰ ἐπιστρέψουν πάλι εἰς τὰς 'Υπηρεσίας τους ἀλλαγμένοι, μὲ πιὸ πολλὰς γνώσεις ἐπὶ θεμάτων διὰ τὰ ὁποῖα βασιλεύει ἄγνοια καὶ ἀδιαφορία, ἀκριβῶς ἐπειδὴ κυριαρχεῖ ἡ ἰδέα ὅτι δὲν παρουσιάζουν ἄμεσον ἀνδιαφέρον. Οἱ ἀστυνομικοὶ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ συμμετέχουν καθ' οἱονδήποτε τρόπον εἰς τὴν πολιτικὴν ζωὴν καὶ δὲν μποροῦν νὰ βροῦν τὴν εὐκαιρίαν οὔτε τὸν χρόνον ν' ἀναπτύξουν ζωηρότερον ἐνδιαφέρον εἰς τὸν τομέα αὐτόν. 'Αλλὰ μιὰ τέτοια ἀποκλειστικότητα καὶ μονομέρεια ἀμβλύνει ἀντὶ νὰ ὀξύνῃ τὸ πνεῦμά των.

'Η ἐπίδρασις αὐτῶν τῶν ξένων διαλέξεων δὲν μπορεῖ παρὰ νὰ εἶναι εὐεργετική. Μελετημένα κατανεμημέναι—ὅπως γίνονται εἰς ὁλόκληρον τὴν ἐκπαιδευτικὴν περίοδον—καὶ ἀπευθυνόμεναι σὲ νεαροὺς ἀστυνομικούς (Σ.Μ. ὅσοι ἀπὸ τοὺς μαθητὰς εἶναι νεαρᾶς ἡλικίας) δὲν μποροῦν παρὰ νὰ ἔχουν ὠφέλιμα ἀποτελέσματα διὰ

τὴν Ἀστυνομίαν. Ὅπως ὅμως εἶναι τώρα, παρουσιάζεται τὸ μειονέκτημα ὅτι οἱ «προκεχωρημένης ἡλικίας» μαθηταί, ποὺ ἀποτελοῦν τὴν πλειονότητα, τοὐλάχιστον πρὸς τὸ παρὸν δὲν ἔχουν τὴν ἱκανότητα καὶ τὴν μνήμην νὰ διατηρήσουν καὶ ν' ἀξιοποιήσουν τὸ «ὀξυνθὲν ἐνδιαφέρον των», διὰ τὰ ὅσα εἶδαν καὶ ἄκουσαν, περισσότερον ἀπὸ λίγους μῆνας μετὰ τὴν ἀποφοίτησίν των.

Διὰ τὴν διδασκαλίαν τῶν ἀστυνομικῶν θεμάτων ἐφαρμόζεται τὸ πανεπιστημιακὸν σύστημα τῶν «ἐκπαιδευτικῶν ὁμάδων» (Seminars), ἀλλὰ καὶ αὐτὸ δὲν ἀνταποκρίνεται εἰς τὰς εἰδικὰς συνθήκας ποὺ ἐπικρατοῦν εἰς τὴν Σχολήν. Οἱ μαθηταὶ κατανέμονται εἰς ὁμάδας (Syndicates). Κάθε ὁμάδα χωρίζεται εἰς ὑποομάδας (Groups) καὶ κάθε ὑποομὰς ἔχει τὸν ἐκπαιδευτήν της. Τὸ διδακτέον θέμα ἀναπτύσσεται ὑπὸ τοῦ εἰδικοῦ εἰς διάλεξιν. (1)

Ἀκολούθως οἱ «ἐκπαιδευταὶ» προκαλοῦν καὶ κατευθύνουν συζήτησιν ἐπὶ τοῦ ἀντικειμένου τῆς διαλέξεως, χωρὶς τὴν παραμικρὰν πρόθεσιν νὰ «διδάξουν». Σκοπὸς των εἶναι ἡ ἐξασφάλισις τῶν ἀπαραιτήτων στοιχείων καὶ τῆς καθοδηγήσεως ποὺ ἐπιτυγχάνεται μὲ τὴν προσπάθειάν των νὰ δημιουργήσουν ἀτμόσφαιραν «Ἐπιτροπῆς εἰδικῶν διὰ τὴν ἐξέτασι θέματος τῆς ἀποκλειστικῆς ἁρμοδιότητος των».

Τὸ σύστημα αὐτὸ εἶναι ἐξαιρετικὰ ἀποδοτικόν, ὅταν οἱ μαθηταὶ εἶναι νέοι. Οἱ προκεχωρημένης κάπως ἡλικίας συναντοῦν δυσκολίας εἰς τὸ νὰ προσαρμοσθοῦν σ' αὐτό, διότι δὲν ἔχουν τὸ «κέφι» νὰ παίζουν ἐνεργὸν ρόλον εἰς τὴν προσπάθειαν διὰ τὴν ἐκπαίδευσίν των. Ἀντικειμενικὸς σκοπὸς τοῦ συστήματος αὐτοῦ καὶ τοῦ πρώτου τῶν γενικῶν διαλέξεων, εἶναι ν' «ἀνακατέψῃ τὸ μυαλὸ» τῶν μαθητῶν καὶ νὰ τοὺς κάνῃ νὰ σκεφθοῦν καὶ νὰ λύσουν τὰ τιθέμενα θέματα μόνοι των. Αἱ μόναι ἀντιρρήσεις ποὺ μπορεῖ νὰ διατυπωθοῦν ἐναντίον τοῦ συστήματος αὐτοῦ, ἀφοροῦν μόνον τὸν χρόνον ἐκπαιδεύσεως καὶ τὴν ἡλικίαν τῶν ἐκπαιδευομένων. Πιστεύεται ὅμως ὅτι «ἐν καιρῷ» ἡ μέση ἡλικία θὰ ἐλαττωθῇ, καί, ὅπως εἶναι ἡ ἐπιθυμία τῶν νεωτέρων, ὁ χρόνος θὰ αὐξηθῇ, διότι δὲν ἐπαρκεῖ νὰ ἀναπτυχθοῦν ὅλα ὅσα πρέπει νὰ διδαχθοῦν.

Ὅπως εἶναι φυσικόν, σὲ μιὰ χολὴ ἀπὸ τὴν ὁποίαν θὰ ἀποφοιτήσουν ἀξιωματικοὶ προοριζόμενοι νὰ καταλάβουν ἀργότερα ἡγετικὰς θέσεις εἰς τὴν ἀστυνομικὴν ἱεραρχίαν, τὸ μεγαλύτερον μέρος τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ χρόνου καταναλίσκεται εἰς θέματα ἀστυνομικῆς διοικήσεως (Police Administration) καὶ ἀκολούθως—ἀπὸ πλευρᾶς ποσοστοῦ χρόνου ἐκπαιδεύσεως—εἰς τὴν ἀνάλυσιν τῶν ἀστυνομικῶν καθηκόντων (Police duties), τῶν ἐγκληματολογικῶν ἀναζητήσεων (Criminal Investigation) καὶ τῶν Ποινικῶν νόμων. Δύο ἄλλα σημαντικὰ ἀστυνομικὰ θέματα εἶναι ἡ Τροχαία Κίνησις, ποὺ ἀναπτύσσεται μαζὶ μὲ τὰς τηλεπικοινωνίας καὶ ἡ μεταχείρισις τῶν παραβατῶν, περιλαμβανομένων καὶ τῶν ἀνηλίκων. Οἱ ὁμιληταὶ (lectures) ποὺ ἀναπτύσσουν τὰ θέματα αὐτὰ εἶναι «κορυφὲς» εἰς τὸ εἶδός των. Ὁ Ἀρχιδικαστὴς (Tne Lord Chief Justice) π.χ. ὁμιλεῖ περὶ Δικαίου, ὁ Ἀρχηγὸς τῆς Μητροπολιτικῆς Ἀστυνομίας ἀναπτύσσει τὴν γενικὴν ἀποστολὴν τῆς Ἀστυνομίας, οἱ δὲ Διευθυνταὶ τῶν Ἐγκληματολογικῶν Ἐπιστημονικῶν Ἐργαστηρίων καθορίζουν τὴν συνδρομὴν τῆς ἐπιστήμης εἰς τὴν ἐγκληματολογικὴν ἔρευναν.

Ἡ ἐφαρμογὴ ὡρισμένων μέτρων εἰς αὐτὴν τὴν Ἀστυνομικὴν Σχολὴν ἀποτελοῦν πειράματα. Πλὴν ὅμως καὶ αὐτὰ τὰ μέτρα ποὺ εὑρίσκονται ἀκόμα εἰς τὸ στάδιον τοῦ πειραματισμοῦ ἔτυχαν θερμῆς ὑποδοχῆς ἀπὸ τὴν Ἀστυνομίαν τῆς Χώρας καὶ εἰδικώτερα ἀπὸ τὴν Ἀστυνομικὴν Συνομοσπονδίαν, τῆς ὁποίας οἱ ἐνδοιασμοὶ διὰ τὸ «μπλοκάρισμα» τῶν προαγωγῶν καὶ διὰ τὴν δημιουργίαν «τάξεως ἀξιωματικῶν» ἔχουν σχεδὸν ἐκλείψει. Ἐὰν ἦτο ἀνθρωπίνως δυνατὸν νὰ ἐκπαιδεύεται ὁ ἀξιωματικὸς τῆς Ἀστυνομίας τοῦ μέλλοντος ἐντὸς ἓξ μηνῶν, ἡ Ἀστυνομικὴ Σχολὴ τοῦ Ράϊ-

1. Ὁ ὅρος «διάλεξις», ἐνταῦθα, χρησιμοποιεῖται μὲ σχετικὴν ἔννοιαν καὶ σημαίνει τὴν ἀνάπτυξιν θέματος διὰ ὁμιλίας καὶ ἐπεξηγήσεων τῶν διδασκόντων, ἄνευ οἱασδήποτε συμμετοχῆς τῆς τάξεως, ἡ ὁποία δὲν πρέπει νὰ περιλαμβάνῃ περισσοτέρους τῶν 30—35 ἐκπαιδευομένων.

τον θὰ ἦτο ἡ πλέον ἰδανική. Αἱ ἰδέαι ποὺ περικλείονται εἰς τὰς ἐφαρμοζομένας ἐκεῖ μεθόδους εἶναι τολμηραὶ καὶ βασίζονται εἰς τὴν δημιουργικὴν φαντασίαν, διὰ τῆς ὁποίας συλλαμβάνονται αἱ καταστάσεις, μελετῶνται καὶ καθορίζονται ἔτσι τὰ μέτρα καὶ μέσα ἀντιμετωπίσεώς των. Ἡ διδομένη ὑπὸ τῆς Σχολῆς κατεύθυνσις εἶναι σαφὴς καὶ πλήρης, ἡ δὲ ποιότης τῆς ἐκπαιδεύσεως ἀρίστη. Τὰ μειονεκτήματά της, ὅμως, δηλαδὴ τῆς ἀνεπαρκοῦς διαρκείας τῆς ἐκπαιδεύσεως, ἀπὸ ἀπόψεως χρόνου, καὶ τῆς «προκεχωρημένης» ἡλικίας τῆς πλειονότητος τῶν μαθητῶν, εἶναι θέματα ποὺ πρέπει ν' ἀντιμετωπισθοῦν.

Ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐκπαίδευσιν τῶν ἀνωτάτων, αὐτὴ ἀποτελεῖ δύσκολον πρόβλημα, πλὴν ὅμως ἡ κατηγορία αὐτὴ δὲν περιλαμβάνει καὶ μεγάλον ἀριθμὸν ἀξιωματικῶν. Οἱ προαγόμενοι κάθε χρόνο εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ Α' (Chief Constable) καὶ Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ Β' (Assistant Chief Constable) κυμαίνονται περίπου εἰς 12, εἰς τὸν βαθμὸν τοῦ Ἀστυνόμου Α' (Chief Superintendent) καὶ τοῦ Ἀστυνόμου Β' (Superintendent) καὶ Ὑπασσυνόμου Α' (Chief Inspector) 100—200 καὶ εἰς τὸν βαθμὸν Ὑπαστυνόμου Β' 300 περίπου. (Οἱ ἀριθμοὶ αὐτοὶ περιλαμβάνουν τὰς προαγωγὰς εἰς ὅλα τὰ Σώματα τῆς Ἀγγλίας καὶ Οὐαλλίας. Ἡ κατάστασις σὲ κάθε ἀπὸ αὐτὰ ποικίλει, ἀναλόγως τῆς ἀριθμητικῆς του δυνάμεως).

Τὸ γεγονός, ὅτι εἰς τὴν Ἀστυνομικὴν Ὑπηρεσίαν εἶναι ἀπαράδεκτος ὁ διαχωρισμὸς τῶν ἀστυνομικῶν ὑπαλλήλων εἰς «ἀξιωματικοὺς» καὶ «κατωτέρους βαθμοὺς» ὅπως εἰς τὰς Ἐνόπλους Δυνάμεις, ἀποτελεῖ μιὰ ἰδιορρυθμίαν. Ὁ ἀστυφύλαξ εἶναι ἕνας πολιτικὸς ὑπάλληλος, ἐπιφορτισμένος προσωπικῶς μὲ σωρείαν ἁρμοδιοτήτων. Αἱ σχέσεις αὐτοῦ μὲ τοὺς προϊσταμένους του ἀξιωματικοὺς μοιάζουν πιὸ πολὺ μὲ τὰς σχέσεις μεταξὺ ἐργοδότου καὶ ὑπαλλήλου παρὰ μ' αὐτὲς τοῦ ταγματάρχου καὶ τοῦ ἰδιωτικοῦ ὑπαλλήλου ποὺ ἐργάζεται εἰς τὸ γραφεῖον του. Ἐπὶ πλέον, οἱ προϊστάμενοι ἀξιωματικοὶ εἶναι ὑπεύθυνοι διὰ τὴν πειθαρχίαν, διὰ τὴν κανονικὴν ἐκτέλεσιν τῶν διαταγῶν καὶ διὰ τὴν «μέριμναν» (Welfare) τῶν ὑφισταμένων των, ἁρμοδιότητες ποὺ εἶναι σχεδὸν ὅμοιαι μὲ τὰς ἁρμοδιότητας τῶν ἀξιωματικῶν τῶν Ἐνόπλων Δυνάμεων. Συνεπῶς, ὁ ἀξιωματικὸς τῆς Ἀστυνομίας εἶναι ὑποχρεωμένος νὰ συγκεντρώνῃ στοιχεῖα καὶ τῶν δύο κλάδων (Σ.Μ. πολιτικοῦ καὶ στρατιωτικοῦ).

Σήμερα, πολλοὶ λίγοι ἀξιωματικοὶ μεταξὺ τοῦ βαθμοῦ τοῦ Ὑπαστυνόμου Β' καὶ Ἀστυνόμου Β' ἐπιτυγχάνουν τὸν συγκερασμὸν αὐτόν. Καὶ αὐτὸ διότι ὅλοι των εἶναι ἀστυνομικοὶ ποὺ φθάσανε εἰς τὸν βαθμὸν αὐτὸν μετὰ ἀπὸ πολυετῆ ἐπίμονον ἐργασίαν. Ὅλοι των εἶναι ὑπάλληλοι μὲ πλούσιον, ἐξαιρετικὸν καὶ παραδειγματικὸν φύλλον ποιότητος (Σ.Μ. ἀτομικὸν φάκελλον) καὶ οἱ περισσότεροι ἀποτελοῦν αὐθεντίας εἰς τοὺς εἰδικοὺς ἀστυνομικοὺς κλάδους, ὅπου ὑπηρετοῦν. Ἀλλὰ πρέπει νὰ σημειωθῇ, ὅτι οἱ πιό πολλοὶ «ἐμαρτύρησαν» εἰς τὰ χέρια τῶν τότε ἀξιωματικῶν των αὐτῶν, ποὺ ἀνῆκον εἰς τὴν προηγουμένην γενεάν, οἱ ὁποῖοι ἐπίστευαν εἰς τὴν «ὑπερβολικῶς τραχεῖαν πειθαρχίαν» καὶ διὰ τοὺς ὁποίους ἡ λέξις «μέριμνα» ἦτο συνώνυμος μὲ τὸ «ἴον τὸ εὔοσμον», τὸ δὲ περιεχόμενόν της ἐντελῶς ξένον, ἂν ὄχι μισητὸ σ' αὐτούς.

Τὸ βασικὸν σφάλμα τῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς τοῦ Ράϊτον εἶναι ὅτι ὑπολογίζει πολὺ τοὺς ἐνδοιασμοὺς τῆς Ἀστυνομικῆς Συνομοσπονδίας, ἀναφορικῶς μὲ τὴν ἀποδοχὴν νέων διὰ τοὺς ἀνωτέρους βαθμοὺς καὶ τείνει ν' ἀναβιώσῃ τὴν προηγουμένην παράδοσιν. Ἡ Σχολὴ καταβάλλει ἀξιοσημείωτον προσπάθειαν διὰ νὰ ἐπιβάλῃ τὰς συγχρόνους ἰδέας, κατὰ τὰς ὁποίας πειθαρχία εἶναι ἡ «συνειδητὴ» καὶ ὄχι ἡ «τυφλὴ» ὑπακοή καί, συμφώνως πρὸς αὐτάς, πρωταρχικὸν καθῆκον τοῦ ἀξιωματικοῦ εἶναι ἡ «μέριμνα», ἡ φροντίδα δηλαδὴ διὰ τοὺς ὑφισταμένους του. Ἀλλὰ μέχρις ὅτου ἀντικατασταθῇ τὸ ἔμψυχον ὑλικὸν ἐπὶ τοῦ ὁποίου νὰ «ἐργασθοῦν» δὲν μποροῦν νὰ ἐλπί-

ζουν εἰς τὴν ἐπίτευξιν τῆς ἀπαραιτήτου μεταρρυθμίσεως πρὸς τὴν κατεύθυνσιν αὐτήν.

Ἕνα δεύτερο λάθος τοῦ συστήματος αὐτοῦ εἶναι, ὅτι, παρ' ὅ,τι «τροφοδοτεῖ» τοὺς μέσους βαθμοὺς δὲν προβλέπει διὰ τὴν «καλλιέργειαν» τοῦ μικροῦ ἀριθμοῦ ἀξιωματικῶν, ποὺ θὰ χρειάζωνται διὰ νὰ πληρωθοῦν οἱ ἀνώταται θέσεις διὰ κανονικῆς ἐξελίξεως «ἐκ τῶν κάτω». Ἡ διαδικασία προαγωγῆς ποὺ ἀπαιτεῖ ἐπιλογὴν τῶν ὑποψηφίων καὶ ἀπαραίτητον προϋπηρεσίαν—τοὐλάχιστον ἑξαετῆ—ἀποκλείει τοὺς πτυχιούχους πανεπιστημίων ἢ ἄλλων ἰσοτίμων σχολῶν καὶ εἰς τὴν τελικήν της ἀνάλυσιν ἐπιβάλλει εἰς τὰς Ἀστυνομικὰς Ἀρχὰς τῆς Τοπικῆς Αὐτοδιοικήσεως (Police Authorities) νὰ καταφύγουν ἔξω ἀπὸ τὰς ἀστυνομικὰς τάξεις, διὰ ν' ἀνεύρουν κατάλληλα ἄτομα διὰ τὰς θέσεις τοῦ Ἀρχηγοῦ καὶ τοῦ Ὑπαρχηγοῦ διαφόρων Σωμάτων. Αἱ ἰδέαι τοῦ Λόρδου Τρέτσαρντ δὲν ἦσαν καθ' ὁλοκληρίαν ἄστοχοι. Εἶναι ἀνάγκη νὰ ἐξευρεθῇ κάποιος τρόπος ποὺ νὰ «τραβήξῃ» πανεπιστημιακῆς μορφώσεως ἀνθρώπους εἰς τὴν Ἀστυνομίαν.

5. Τὸ πρόβλημα τῶν προαγωγῶν.

Μιὰ τέτοια συμπλήρωσις, διὰ τῆς ὁποίας ἱκανοποιοῦνται αἱ δίκαιαι ἀντιρρήσεις τῆς Ἀστυνομικῆς Συνομοσπονδίας, καὶ ἀποκλείεται ἡ ἀπαράδεκτος ἀποδοχὴ ἐξωαστυνομικῶν διὰ τοὺς μέσους βαθμοὺς καὶ ἡ ὁποία συντελεῖ εἰς τὸ ν' ἀνευρεθοῦν κατάλληλοι ἄνδρες τοὺς ὁποίους ἡ Ἀστυνομία χρειάζεται, εἶναι ἡ ἀντικατάστασις τῆς «ἀορίστου» μεθόδου τῆς «ἐπιλογῆς» διὰ διαγωνισμοῦ καὶ ἡ μείωσις κάπως τῆς μακρᾶς προϋπηρεσίας. Καὶ τὰ δύο ἀντικείμενα τῶν ἀντιρρήσεων μποροῦν νὰ ὑπερπηδηθοῦν. Ἕνας τρόπος εἶναι νὰ προκηρυχθῇ διαγωνισμὸς εἰς τὸν ὁποῖον νὰ δύνανται νὰ λάβουν μέρος ἀντυφύλακες ὅλων τῶν Σωμάτων, μὲ προϋπηρεσίαν τοὐλάχιστον τετραετῆ. Ἐναντίον αὐτοῦ ἡ Ἀστυνομικὴ Συνομοσπονδία δὲν θὰ εἶχε βασίμους αἰτιάσεις διὰ προτιμήσεις ἢ δι' ἔλλειψιν ἀστυνομικῆς πείρας τῶν ὑποψηφίων. Οἱ ἐπιτυγχάνοντες εἰς τὸν διαγωνισμὸν θὰ μποροῦσαν ν' ἀποσταλοῦν, σὲ μικρὰ βεβαίως ἀναλογία τοῦ ἀριθμοῦ τῶν ἐκπαιδευομένων, εἰς τὴν Σχολὴν τοῦ Ράϊτον, ὅπου θὰ λάβουν εἰδικὴν ἐκπαίδευσιν, διπλασίας, ἂν ὄχι τριπλασίας διαρκείας τῆς κανονικῆς. Ἀπὸ τῆς σκοπιᾶς τῶν ἐκπαιδευομένων, θὰ ἦτο εἰς αὐτοὺς δυνατὸν νὰ «σφυγμομετρηθοῦν», νὰ βεβαιωθοῦν διὰ τὴν ἱκανότητά των καὶ νὰ προχωρήσουν πρὸς τὰ ἀνώτερα σκαλοπάτια τῆς ἀστυνομικῆς ἱεραρχίας, ἢ ν' ἀλλάξουν ἐπάγγελμα εἰς περίπτωσιν ποὺ θ' ἀποτύχουν.

Τὸ ὅλον πρόβλημα τῶν προαγωγῶν θὰ ἦτο εὐκολώτερον ἂν οἱ ἀστυφύλακες δὲν ἀπέβλεπαν σ' αὐτὰς ὡς κύριον ἀντικειμενικὸν σκοπὸν τῆς σταδιοδρομίας των. Ἐφ' ὅσον οἱ ἀστυνομικοὶ χρησιμοποιοῦν ὡς μοναδικὸν τεκμήριον τῆς ἐπιτυχίας των τὰ «σκαλοπάτια τῆς ἱεραρχίας ποὺ ἔχουν ἀνέβει», αἱ προαγωγαὶ θὰ εἶναι ἀντικείμενον ζηλοφθονίας καὶ μνησικακίας. Ἡ ζωὴ τοῦ ἀστυφύλακος εἶναι αὐτὴ καθ' ἑαυτὴ σταδιοδρομία καὶ ἡ μόνη ἰδανικὴ λύσις εἶναι νὰ τεθοῦν ἄλλοι ἀντικειμενικοὶ σκοποὶ ποὺ θὰ τὸν συγκρατήσουν καὶ θὰ τὸν βοηθήσουν νὰ βρῇ μέσα στὰ πλαίσια τῆς ἀποστολῆς του ὅ,τι ἐπιδιώκει πιὸ ψηλά. Ἡ ἐργασία του μπορεῖ νὰ γίνῃ πιὸ ἑλκυστική. Ἠθικαὶ ἀμοιβαὶ πρέπει νὰ δίδωνται διὰ τὰς ἐξαιρετικὰς ἐπιτυχίας. Τὰ ἐπιδόματα πολυετοῦς ὑπηρεσίας ἐπιβάλλονται διὰ τοὺς ἔχοντας συμπληρώσει εὐδοκίμως ὡρισμένα ἔτη ὑπηρεσίας. Ὠφέλιμος κρίνεται ἡ ἀναγνώρισις ὡρισμένων «προνομίων» ἐντὸς τῆς Ἀστυνομικῆς Ὑπηρεσίας—καὶ ὄχι ἐκτὸς αὐτῆς—διὰ τοὺς «παληούς». Βεβαίως μειονεκτήματα εἶναι δυνατὸν νὰ εὑρεθοῦν εἰς οἱονδήποτε σύστημα. Αὐτὰ ὅμως δὲν πρέπει ν' ἀποτελέσουν τὸν μοναδικὸν γνώμονα διὰ τὰς Ἀστυνομικὰς Ἀρχάς, αἱ ὁποῖαι, εἰς τὴν προσπάθειάν των νὰ «τὰ ἔχουν καλὰ» μὲ τοὺς κατωτέρους, πρέπει νὰ ἐνδιαφερθοῦν καὶ διὰ τὴν ἐξασφάλισιν τῶν ἀρίστων ποὺ θὰ «πατήσουν» τὴν κορυφὴν τῆς Ἀστυνομικῆς ἱεραρχικῆς πυραμίδος.

(Συνεχίζεται)

ΚΟΙΝΩΝΙΚΗ ΑΜΥΝΑ

ΚΑΙ ΑΙ ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΣΩΦΡΟΝΙΣΤΙΚΑΙ ΜΕΘΟΔΟΙ

Ὑπὸ τοῦ J. Dupréel, Καθηγητοῦ τοῦ ἐν Βρυξέλλαις Πανεπιστημίου, Γεν. Δ/ντοῦ τῶν Σωφρονιστηρίων, κατὰ μετάφρ. ἐκ τοῦ International Criminal Police No 103, Δεκεμβρ. 1957, τοῦ Ὑπαστ. Β' κ. **Σ. ΚΑΤΣΙΜΠΑΡΟΥ**

Εἰς τὰ πορίσματα τοῦ συνελθόντος κατ' Ἀπρίλιον 1956, ἐν Μιλάνῳ, 4ου Διεθνοῦς Συνεδρίου Κοινωνικῆς Ἀμύνης, ἐξήρθη ἰδιαιτέρως ὅτι, ἐν ἀληθὲς πνεῦμα κοινωνικῆς ἀμύνης θὰ ἔδει νὰ ἐμψυχώνῃ καὶ κατευθύνῃ ὅλους ἐκείνους, τοὺς ἐπιφορτισμένους μὲ τὴν ἐξέτασιν τοῦ ἐγκλήματος καὶ τῶν προκαλουσῶν τοῦτο αἰτιῶν, εἴτε οὗτοι εἶναι νομοθέται, εἴτε δικασταὶ ἢ ἐκτελεστικὰ τῆς Διοικήσεως ὄργανα. Εἰς τὸν τομέα τῆς προλήψεως τοῦ ἐγκλήματος περιλαμβάνονται, ὡς γνωστόν, μέθοδοι φυλακίσεως καὶ ἀναλόγου μεταχειρίσεώς ἐπὶ τῷ σκοπῷ, ὡς σήμερον ἔχει, τῆς προλήψεως τῆς ὑ π ο τ ρ ο π ῆ ς, διὰ τῆς ἀποδόσεως τοῦ ἐγκληματοῦντος εἰς τὴν κοινωνίαν βελτιωμένου καὶ ἱκανοῦ νὰ τελῇ τὸ καλόν, ὡς ἐπίσης ἱκανοῦ νὰ προσαρμοσθῇ εἰς τὴν ἐν κοινωνίᾳ ζωήν.

Εἶναι λίαν ἐνδιαφέρον ἵνα γνωσθῇ ὁ βαθμὸς τῆς ἐπιδράσεως, ἣν ἀσκεῖ ὁ πόθος διὰ τὴν προαγωγὴν τῶν παραγόντων τῆς προλήψεως τῶν ἐγκλημάτων, εἰς τὰ πλεῖστα τῶν ἀνελισσομένων σωφρονιστικῶν συστημάτων. Ὅπως θὰ ἐπιχειρηθῇ ν' ἀποδειχθῇ, ὅλα ταῦτα εἶναι ἐμπνευσμένα καὶ δεδικαιολογημένα ἀπὸ τὴν περὶ κοινωνικῆς ἀμύνης ἀντίληψιν.

Συχνάκις, ὁσάκις ἰδιώτης τις ἐπισκέπτεται συγχρονισμένας φυλακάς, ἐκπλήσσεται ἀπὸ τὴν σχεδὸν τελείαν κατάργησιν τῶν περιορισμῶν. Ἡ ζωὴ εἰς τὰ τοιαῦτα ἱδρύματα δὲν διαφέρει κατὰ πολὺ τῆς ζωῆς «ἐσωτερικῶν» μαθητῶν. Αἱ συνθῆκαι ἐργασίας εἶναι πορόμοιαι τῶν ἐπικρατουσῶν εἰς τοὺς ἔξω ἐργαζομένους. Κατὰ τὸν χρόνον τῆς ψυχαγωγίας, δύνανται οἱ κρατούμενοι ν' ἀκούουν ραδιόφωνον, νὰ παρακολουθοῦν κινηματογραφικὰς παραστάσεις, νὰ ἐπιδίδωνται εἰς πλείστας διασκεδαστικὰς ἀσχολίας καὶ νὰ συναγωνίζωνται εἰς ἀθλοπαιδιάς. Τοῦτο βεβαίως ἐνίοτε προκαλεῖ ἐπικρίσεις ἐκείνων, οἵτινες ἐμμένουν εἰσέτι ἐπὶ τῆς ἐφαρμογῆς τῶν κλασσικῶν μεθόδων περιστολῆς τῆς ἐγκληματικότητος, τῶν βασιζομένων ἐπὶ τοῦ ἐκφοβισμοῦ διὰ τῆς ποινῆς, ἀφ' ἑνὸς καὶ ἐπὶ τοῦ σεβασμοῦ τῶν δικαστικῶν ἀποφάσεων, ἀφ' ἑτέρου.

Δυσαρεστοῦνται οἱ ἐπικριταὶ καὶ δὲν διστάζουν νὰ ὑποστηρίζουν, ὅτι τοῦτο ἀποτελεῖ μίαν δυσάρεστον πρόκλησιν διὰ τοὺς τιμίους ἀνθρώπους. Δὲν ἱκανοποιοῦνται μὲ τὰς παρεχομένας εὐκολίας πρὸς τοὺς κρατουμένους, τὰς ὁποίας θεωροῦν ὡς λίαν εὐχαρίστους. Πλήν, τοιαῦται συζητήσεις εἰδικῶς ἐξ αἰτίας τῆς ὑπερβολικῆς προσοχῆς, ἡ ὁποία καταβάλλεται εἰς τὴν παροχὴν ἀνέσεων εἰς τοὺς ἐν φυλακαῖς διαβιούντας σήμερον, δυνατὸν νὰ ἐξεγείρουν τὴν κοινὴν γνώμην καὶ νὰ περιπλέξουν τὴν φυσικὴν ἐξέλιξιν.

Διὰ νὰ δοθῇ ἀπάντησις εἰς τὰς τοιαύτας κατηγορίας πρέπει νὰ δειχθῇ, ὅτι, ἡ ἐφαρμογὴ τῶν συγχρόνων ἐξελικτικῶν μεθόδων μεταχειρίσεως τῶν φυλακισμένων ἐν τοῖς σωφρονιστηρίοις, στηρίζεται ἐπὶ ἐπιστημονικῶν δεδομένων.

Κατὰ τὸ δεύτερον ἥμισυ τῆς παρελθούσης ἑκατονταετίας, αἱ συνθῆκαι διαβιώσεως τῶν ἐν ταῖς φυλακαῖς κρατουμένων ἐβελτιώθησαν καὶ ἐγένοντο πλέον ἀνθρώπιναι.

Κύριον χαρακτηριστικὸν τῆς παρατηρηθείσης βελτιώσεως εἶναι ἡ ἐγκατάλειψις τῆς ἀρχῆς τῆς ἐν μονωτηρίοις φυλακίσεως καὶ ἡ βαθμιαία κατάργησις τῶν προσθέτων μέτρων τραχυτάτης διαίτης, οἷον: μὴ ἀνέτων δωματίων, ἐλλείψεως στρωμνῆς καὶ κλίνης, συστηματικῆς μονοτονίας εἰς τὴν σίτισιν, ταπεινωτικῶν περιορισμῶν, στολῶν, αὐστηρᾶς πειθαρχίας, ἐπιβολῆς ποινῶν, μυρίων περιορισμῶν εἰς τὰς ἐπισκέψεις τῶν συγγενῶν καὶ ἐλέγχου ἀλληλογραφίας. Ἐν ὀλίγοις μέχρι τοῦδε ἡ ἄβυσσος, ἡ διαχωρίζουσα τοὺς ἐν ταῖς φυλακαῖς ἐκτίοντας ποινὰς στερητικὰς τῆς ἐλευθερίας μετὰ τῶν ἔξω διαβιούντων, ἦτο σκοπίμως ἐξηρμένη. Σήμερον, ἀντιθέτως, κρατοῦσιν ἀρχαὶ ἐξάρσεως παντὸς μέσου, δυναμένου νὰ φέρῃ τοὺς φυλακισμένους πολὺ ἐγγύτερον πρὸς τὰς συνθήκας ζωῆς τῶν ἐν ἐλευθερίᾳ, διὰ τῆς δημιουργίας σχέσεων, ἐπαφῶν καὶ συμφερόντων. Οὕτω ἡ ζωὴ εἰς τὰς φυλακὰς ἐγένετο περισσότερον κανονική. Ἐπετράπη ἡ ἀνάγνωσις ἐφημερίδων. Τό ραδιόφωνον καὶ ὁ κινηματογράφος ἔφερον ἐγγὺς τοὺς ἤχους καὶ τὰς εἰκόνας τῆς κανονικῆς κοινωνικῆς ζωῆς. Αἱ σχέσεις μετὰ τῶν συγγενῶν ἐνεθαρρύνθησαν, καὶ ἀνεπτύχθησαν αἱ ἀπ' εὐθείας μετὰ τοῦ ἔξω κόσμου τοιαῦται. Ἐπετράπη εἰς ἀθλητικὰς ὁμάδας φυλακισμένων νὰ ἐξέρχωνται καὶ νὰ δίδωσιν ἀγῶνας μετὰ ὁμάδων ἄλλων φυλακῶν ἢ ἐλευθέρων πολιτῶν. Ἐπίσης ἐπετεύχθη αὔξησις εἰς τὰς ἀμοιβὰς δι' ἐκτελεσθεῖσαν ἐργασίαν καὶ παρέχεται ἀποζημίωσις εἰς περιπτώσεις δυστηχημάτων κατὰ τὴν διάρκειαν τῆς ἐργασίας. Τῷ ὄντι παρατηρεῖται μία βαθμιαία πρόοδος διὰ τὴν ἐφαρμογὴν κοινωνικῶν νόμων καὶ εἰς τοὺς φυλακισμένους. Ὅλα αὐτὰ βοηθοῦσιν εἰς τὸ νὰ καταστῇ ἡ διαβίωσις τῶν καταδίκων ὁμοία τῶν ἐν ἐλευθερίᾳ. Ἡ μόνη παραμένουσα οὐσιώδης διαφορὰ εἶναι ἡ ἀποστέρησις τῆς ἐλευθερίας. Πλὴν ὅμως καὶ τοῦτο εἶναι πλέον μετριασμένον, διὰ καθιερώσεως ἑορταστικῶν ἡμερίδων καὶ διὰ τῆς ἐφαρμογῆς συνθηκῶν ἡμιελευθερίας. Εἶναι ἆρά γε τοῦτο ἐν σύμπτωμα παρηκμασμένης αἰσθηματικότητος ; Οὐχί βεβαίως. Εἶναι μόνον ἀποτέλεσμα ἀνεπτυγμένου ἐνδιαφέροντος καὶ πόθου προλήψεως τοῦ ἐγκλήματος καὶ συνεπῶς κοινωνικῆς ἀμύνης. Ἐκ τούτου ἐκκινεῖ ἡ πλήρης πανταχόθεν ὀργάνωσις τῆς μεταχειρίσεως τῶν φυλακισμένων. Βεβαίως πλεῖστοι παράγοντες, ἐν οἷς ἡ ἐνίσχυσις τῆς κοινωνίας διὰ καλῶν ἱδρυμάτων, συμβάλλουσι τελεσφόρως εἰς τὴν πρόληψιν τῶν ἐγκλημάτων. Εἶναι, ὅθεν, ἀναγκαῖον νὰ ὑπάρχωσι καὶ τοιαῦτα ἱδρύματα μειοῦντα τὰς πιθανότητας διαπράξεως ἐγκλήματος. Πλήν, τὸ ἔγκλημα διαπράττεται. Δι' ὅ, θεῶντες ἐκ πρακτικῆς τινὸς ἀπόψεως, πεστεύομεν ὅτι, δέον νὰ ἐπιδιωχθῇ ἡ πρόληψις νέου ἐγκλήματος ἐκ μέρους τῶν ἀτόμων ἐκείνων, τὰ ὁποῖα ἔχουν ἤδη ἐκδηλώσει τὰς ἐγκληματικάς των ροπάς. Ἐν ἄλλαις λέξεσιν εἰς τὰ θέματα τῆς κοινωνικῆς ἀμύνης, ἡ πρόληψις τῆς ὑποτροπῆς εἶναι τουλάχιστον τόσον ἐνδιαφέρουσα ὅσον ἡ ὅλη πρόληψις.

Ἐπιστημονικὴ σπουδὴ τῆς ὑποτροπῆς ἀπέδειξεν, ὅτι ἐλάχιστα λογικὸν εἶναι νὰ βασίζεται ἡ πρόληψις μελλόντων ἐγκλημάτων ἐπὶ τῆς ἐκφοβιστικῆς λειτουργίας τῆς ποινῆς ἢ ἐπὶ τῆς περὶ δικαίου ἀντιλήψεως τῶν ἤδη ἐγκληματησάντων.

Τὸ γεγονὸς αὐτὸ ἔχει ἤδη ὁδηγήσει εἰς τὴν κατάργησιν τῶν ἀπανθρώπων ποινῶν τῶν παλαιῶν συστημάτων καὶ ἡ μείωσις τῆς αὐστηρότητος εἶναι μέρος τῆς βραδείας ἀλλὰ συνεχοῦς ἐξελίξεως.

Ἰσόβιοι καταδίκαι ἀποτελοῦν ἐξαίρεσιν καὶ ἓν πρέπει νὰ λαμβάνηται ὑπ' ὄψιν, ἀπὸ τὴν στιγμὴν καθ' ἣν κατάδικοι εἰσέρχονται εἰς τὰς φυλακάς : Τὸ τί θὰ γίνῃ ὅταν ἀπολυθοῦν.

Ἐπὶ τῆς κοινῆς ἀπεχθείας διὰ τὰς στερητικὰς τῆς ἐλευθερίας καταδίκας στηρίζεται καὶ ἡ ἀρχὴ καθ' ἣν ἡ ποινὴ εἶναι ἀναγκαῖον κακὸν ἐξασφαλίζον τὸν σεβασμὸν πρὸς τοὺς Νόμους καὶ τὰς διατάξεις τῆς κοινωνίας. Οὕτω διὰ τῆς ποινῆς ἀσκεῖται ἡ γενικὴ πρόληψις τοῦ ἐγκλήματος. Διὰ τοὺς καθ' ὧν ἐπιβάλλεται ὅμως ἐγκληματίας πρέπει συνδυαζομένη πρὸς ἀνάλογον σωφρονιστικὴν μεταχείρισιν, νὰ γίνῃ τὸ μέσον προλήψεως τῆς ὑποτροπῆς, ἀφοῦ καταστήσῃ αὐτοὺς ἱκανοὺς ἵνα ζήσωσιν νομιμοφρόνως ἐν τῇ κοινωνίᾳ.

Ἡ πρόληψις ὅθεν τῆς ὑποτροπῆς σήμερον φαίνεται νὰ εἶναι ἡ βάσις καὶ τὸ αἴτιον τῆς ὅλης βελτιώσεως. Αἱ σωφρονιστικαὶ μέθοδοι χαρακτηρίζονται ἐκ τῆς αὐξήσεως τοῦ σεβασμοῦ τῆς προσωπικότητος τοῦ καταδικασμένου ἀτόμου. Ἡ περὶ εὐθύνης ἔννοια τίθεται ἐν ἥσσονι μοῖρᾳ, μείζονος σημασίας ἀποδιδομένης εἰς τὴν καθόλου μεταχείρισιν τοῦ ἐγκληματίου. Ἐπιδιώκεται ὁ ἐθισμός τούτου εἰς συμπεριφορὰν ἀνάλογον πρὸς τὴν τῶν ἐν κοινωνίᾳ διαβιούντων καὶ εἰς βαθμὸν τοιοῦτον ὥστε νὰ μὴ εἶναι ἐφικτὸν αὐτῷ ν' ἀποστῇ ταύτης μετὰ τὴν ἀπόλυσίν του.

Ἡ ἀνάγκη τῆς προλήψεως κατέστη ἡ παραγωγὸς αἰτία ἀφ' ἑνὸς μὲν τῆς παρατηρουμένης ἀναπτύξεως τῆς κοινωνικότητος τῶν σωφρονιστικῶν μεθόδων καὶ ἀφ' ἑτέρου τῆς ἐγγιζούσης τὴν ἀποδοκιμασίαν ἀπομακρύνσεως ἀπὸ τὰς ἀρχὰς τῶν συστημάτων ἐκφοβίσεως καὶ ἀπομονώσεως. Τὰ συστήματα ταῦτα, ὧν ἀφιστάμεθα διαρκῶς, καθίστανται ἀνίκανα ὅπως προετοιμάσουν τὸν κατάδικον διὰ τὴν ἐπιτυχῆ,—ὡς ὅλοι εὐχόμεθα—ἀντιμετώπισιν τῶν προβλημάτων τῆς ζωῆς, κατὰ τὸν χρόνον τῆς ἀποδόσεώς του ἐν τῇ ἐλευθερίᾳ.

Ἐὰν ὁ ἐπιδιωκόμενος σκοπός, τῆς προλήψεως δηλονότι τῆς ὑποτροπῆς, ἐπιτευχθῇ ἕνεκεν τῆς ἐπελθούσης καινοτομίας εἰς τὴν σωφρονιστικὴν μεταχείρισιν, τότε θὰ ἀποθαρρυνθοῦν καὶ ὅλοι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἠνωχλήθησαν ἐκ τῆς ἐφαρμογῆς της. Πάντως ἡ σήμερον ἐπιδεικνυομένη πρὸς τοὺς καταδίκους πλέον ἀνθρώπινος συμπεριφορά, δὲν σημαίνει ὅτι καὶ τὰ ἐγκλήματα αὐτῶν συνεχωρήθησαν ἢ ἐδικαιολογήθησαν. Σημαίνει ἁπλῶς ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον εὐχόμεθα. Σκοπεῖ τουτέστιν, διὰ τῆς ἐφαρμογῆς ἰδιαζούσης κοινωνιολογικῆς καὶ ψυχολογικῆς τεχνικῆς, εἰς τὴν προστασίαν τῆς κοινωνίας, διὰ τῆς περιστολῆς τῶν πιθανοτήτων ὑποτροπῆς τοῦ ἐγκλήματος.

Ὁ πόθος διὰ τὴν πρόληψιν δὲν δεικνύει ἡμῖν μόνον τὴν ὁδὸν δι' ἧς τὸ ὅλον θέμα θὰ ἀνελιχθῇ, ἀλλὰ προσδιορίζει καὶ τὰ ὅρια ἐντὸς τῶν ὁποίων θὰ πρέπῃ νὰ ἐνεργήσῃ. Οὕτω πᾶσα ὑπερβολὴ εἰς τὴν παροχὴν ἀνέσεων καὶ τέρψεων καὶ ὁ ἐθισμὸς εἰς πολυτελῆ σίτισιν τῶν καταδίκων θὰ ἐξέθετε εἰς κίνδυνον ἀποτυχίας τὸν σκοπὸν τῆς ἀνθρωπινωτέρας μεταχειρίσεως. Ἔνιοι τῶν καταδίκων θὰ ἠσθάνοντο κατὰ τὴν ἀπόλυσίν των ἰσχυρὸν ψυχολογικὸν κλονισμὸν ἀντιμετωπίζοντες συνθήκας διαβιώσεως τραχυτέρας ἐκείνων ὧν ἔτυχεν νὰ ἐθισθῶσιν. Διὰ τὴν βελτίωσιν τῶν ὅρων τῆς διαβιώσεως, ἐν σχέσει πρὸς τοὺς ἐν φυλακῇ, οὐδόλως θὰ προσέφερεν αὐτοῖς ἡ ἀποδοθεῖσα ἐλευθερία καὶ αἱ προσωπικαί των ἱκανότητες. Οὕτω ἡ καθ' ὑποτροπὴν τέλεσις ἐγκλήματος δὲν θὰ ἀπεφεύγετο.

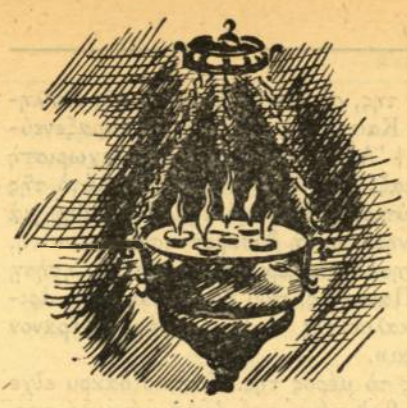
Ἡ πρόληψις, ὅθεν, φαίνεται νὰ εἶναι ὁ ἀκρογωνιαῖος λίθος, ὁ βέβαιος ὁδηγὸς ὁ ὁποῖος εἶναι δυνατὸν νὰ ὁδηγήσῃ τοὺς ὑπευθύνους εἰς τὴν μεταχείρισιν τῶν καταδίκων, ἐντὸς τῶν ὀρθῶν κατευθύνσεων.

Ἡ ἐπιτυχία τῶν προσπαθειῶν των θ' ἀποβῇ ἀποτελεσματικὸς παράγων κοινωνικῆς ἀμύνης. Καὶ ταύτην ἔταξαν ὡς σκοπὸν τοῦ ἀγῶνός των.

Στὸν ἥρωα Αὐξεντίου

Γεμάτα εἶν' αὔρα καὶ πελάη κι' οὐρανοί,
Ρόδων ἀπὸ πέταλα κι' ἀθάνατη βοή.
Ἡ γαλάζια νύμφη στὰ νέφη σελαγίζει,
Γλυκὰ μυρολογεῖ κι' ἀνθοὺς γύρα ραντίζει.
Ὅλοι, ἄκου, ὑμνοῦν, τὸ δοξασμέν' ἀγόρι!
Ράγισε τὸ ποτῆρι ἀπ' τὸ ζεστὸ κρασί!
Ἠφαίστειο, δύναμι κι' ὁρμὴ ἥσουν ἐσύ·
Σὰν κέρβερος, ἥρωα ἀθάνατε... Γρηγόρη.

Σ. Χανδρῆς



ΧΑΡΑ ΣΕ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙ

Τῆς ΝΙΝΑΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ

Κεῖνον τὸν καιρὸ ὁ 'Απρίλης εἶχε κάνει τὴν ἐμφάνισή του ὅπως πάντα. Εἶχε ἀνοίξει τὶς μεταξένιες φτεροῦγές του καὶ εἶχε σκορπίσει σ' ὅλη τὴν πλάση ἕνα γλυκὸ ἄρωμα, ποὺ τὸ εἶχε κατασκευάσει μὲ ὅλα τὰ λουλούδια τῆς γῆς. Μέσα στὴ μεγάλη πύλινη γαβάθα του, εἶχε ἀνακατέψει ἕνα μῖγμα ἀπὸ ροδοπέταλα, ἀπὸ γαζίες καὶ γιασεμιά, ἀπὸ βιολέττες καὶ πασχαλιές. Εἶχε ρίξει μιὰ μεγάλη δόσι αἰσιοδοξίας, μερικὰ γραμμάρια ἔρωτα καὶ εἶχε κατασκευάσει ἕνα μαγικὸ φίλτρο, ραντίζοντας ὅλη τὴ φύση μ' ἕνα μεγάλο κλωνάρι πεύκου. Ἕνα ἀνάλαφρο ἀεράκι φύσηξε κι' ἔκανε νὰ σαλέψουν μερικὰ σκῖνα, ποὺ ἔστεκαν στὴν πλαγιὰ ἑνὸς γκρεμοῦ. Πιὸ πέρα, μιὰ μεγάλη παρέα ἀπὸ ἔλατα μὲ τὸ ἀλαφρὸ φύσημα τοῦ ἀέρα, σκόρπιζαν ἕνα μελαγχολικὸ ψίθυρο καὶ ὁ ἀντίλαλος ἀντάμωνε μὲ τ' ἀφρισμένα κυματάκια τῆς θάλασσας λίγα μέτρα πιὸ κάτω, ποὺ εἶχαν στήσει καὶ κεῖνα κάποιο τρελλὸ χορό. Καὶ μέσα σ' αὐτὸ τὸ μαγικὸ τοπεῖο, στὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ, ἕνα ἄσπρο σπιτάκι ποὺμοιαζε σὰν ἀνθισμένη ἀμυγδαλιά, συμπλήρωνε ἕνα ἁρμονικό, ἕνα ἐπιβλητικὸ σύνολο. Μιὰ φρεσκο—ἀσπρισμένη μάντρα, ποὺ κατέληγε σὲ μιὰ μαύρη σιδερένια πόρτα, εἶχεν ἀγκαλιάσει προσεκτικὰ τὸ μικρὸ σπιτάκι καὶ τὴ βαρειὰ καμπάνα μιᾶς ἐκκλησούλας, ποὺ ἄρχισε νὰ χτυπᾷ πένθιμα ντὶν-ντὶν-ντὶν... Ἦταν μεγάλη Παρασκευή. Τὸ σούρουπο ἄρχισε ν' ἁπλώνῃ τὸ θαμπὸ μαντύα του. Βγῆκαν οἱ μοναχὲς ἀπὸ τὰ κελλιά τους καὶ μὲ ἀργὸ βῆμα προχώρησαν πρὸς τὴν ἐκκλησιά. Ἡ μοναχὴ Λουκιανὴ προχωροῦσε κι' αὐτὴ μὲ τὶς ἄλλες μοναχές. Τὸ πρόσωπό της, ἔτσι καθὼς ἦταν χλωμό, παρουσίαζε μιὰ γλυκειὰ ἀντίθεση κάτω ἀπὸ τὸ μαῦρο της ράσο. Τὰ μεγάλα γαλανὰ μάτια της τὰ σκέπαζε πάντα ἕνας σκοτεινὸς πέπλος, ποὺ τὰ ἔκανε νὰ φαίνωνται γκρίζα. Μέσα στὸ ἐκκλησάκι βασίλευε μιὰ ἱερή, μιὰ γλυκειὰ μυσταγωγία. Κοντὰ στὸ Ἱερό, ὁ 'Επιτάφιος στέκεται μεγαλοπρεπής, στολισμένος μὲ ἄσπρες βιολέττες. Καὶ πίσω ἀπ' τὸν 'Επιτάφιο, ὁ Σταυρὸς τοῦ Μαρτυρίου μὲ τὸ ἀκάνθινο στεφάνι τοῦ Θεανθρώπου. Δίπλα στὸ Σταυρὸ τρεμοπαίζουν λίγα κεράκια πάνω σ' ἕνα σιδερένιο μανάλι. Μιὰ γλυκειὰ μελῳδία βγαίνει ἀπὸ τὰ χείλη τῶν μοναχῶν. Μιὰ θεία μελῳδία ἡ ὁποία περνάει μέσα ἀπ' τὴ μεγαλόπρεπη φυλλωσιὰ ἑνὸς γέρο—πλάτανου, ποὺ ἔχει ἀγκαλιάσει σχεδὸν ὅλο τὸ ἐκκλησάκι, πρὶν ξεχυθῇ ἁπαλὰ στὴν ἀπέραντη ἡσυχία. Καὶ ἐκεῖνος, σαλεύει τὰ φύλλα του ρυθμικὰ σὰν ν ἀποτελῇ ἕνα ἁρμόνιο ἀνάμεσα στὸ Ἱερὸ κόρο :

«Αἱ γενεαὶ πᾶσαι ὕμνον τῇ ταφῇ Σου»...

Σήκωσε ἀργὰ ἡ μοναχὴ Λουκιανὴ τὸ χέρι της κι' ἔκανε τὸ σημεῖο τοῦ Σταυροῦ: «Δός μου Χριστὲ τὴ λησμονιὰ καὶ τὴ γαλήνη».

Μιὰ ἄλλη μοναχὴ ποὺ στεκόταν δίπλα της, ἡ μοναχὴ Θεοδοσία, στράφηκε καὶ τὴν κύτταξε μελαγχολικά. Ποιὰ λησμονιὰ ζητοῦσε ἡ δυστυχισμένη; Περίεργη γυναῖκα. Δυσκολευόσουν νὰ τῆς πάρῃς μιὰ λέξι. Οἱ μοναχὲς τὴν ἔβλεπαν νὰ κάθεται ἀμίλητη κάτω ἀπὸ τὸ γέρο—πλάτανο καὶ νὰ βυθίζεται σὲ σκέψεις... μακρυὰ... σ' ἄλλους πλανῆτες. Δυὸ χρόνια εἶχαν περάσει ἀπὸ τότε ποὺ τὴν πρωτοεῖδαν. Πῶς κύλησαν;

Ἦταν μεγάλη Τρίτη. Τὴ βλέπει μπροστά της, σὲ κείνη τὴ γωνιὰ τῆς ἐκκλησίας, νὰ ψέλνῃ δειλὰ-δειλὰ μαζὶ τὸ τροπάρι τῆς Κασσιανῆς. Στὴν ἀρχὴ παραξενεύτηκαν οἱ μοναχές. Ἦταν τόσο νέα Τόσο ὄμορφη! Ἀπ' ὅλες τὶς μοναχὲς, ξεχωριστὴ συμπάθεια ἔδειχνε σὲ κείνη. Δεχόταν νὰ μιλᾷ μαζί της ὧρες ὁλόκληρες. Αὐτὸ τῆς ἔδινε θάρρος καὶ κάποτε θέλησε νὰ εἰσχωρήσῃ βαθύτερα στὴν ψυχή της. Νὰ μάθῃ γιὰ ποιὰ λησμονιὰ μιλοῦσε τόσο καιρό. Μὰ αὐτὸ φάνηκε νὰ τὴ δυσαρέστησε. Καὶ αὐτή, σὰν νὰ μετανόησε γιὰ τὸ ἁμάρτημα ποὺ τῆς γέννησε ἡ περιέργεια, ἔτρεξε νὰ ζητήσῃ τὴν ἐξιλέωση μπρὸς σὲ μιὰ μεγάλη εἰκόνα τῆς Παναγίας, ποὺ βρισκόταν στὴν ἀριστερὴ ἄκρη τῆς ἐκκλησιᾶς κρατῶντας στὴν ἀγκαλιά της τὸ Θεῖο βρέφος, «ἔρανον τὸν τάφον αἱ μυροφόροι μῦρα λίαν πρωΐ ἐλθοῦσαι».

Στράφηκε πάλι καὶ ἔρριξε μιὰ ματιὰ πρὸς τὸ μέρος της. Κάποιο δάκρυ εἶχε κυλήσει ἀπὸ τὰ μάτια της καὶ προχωροῦσε μὲ ρυθμὸ πάνω στὰ ὠχρὰ μάγουλά της. Σὲ μιὰ στιγμή, τὰ βλέμματά τους συναντήθηκαν. Καὶ μέσα στὴν ἱερὴ ψαλμῳδία ἔνοιωσαν μιὰ γλυκειὰ ἀνακούφιση στὴν καρδιά.

Τὸ πρωϊνὸ τῆς ἄλλης μέρας φάνηκε μουντό, μελαγχολικό. Μερικὰ ἄσπρα συννεφάκια πλανιόντουσαν περίλυπα στὸν οὐρανό. Κι' ἔτσι, καθὼς ἦταν συναθροισμένα πλάϊ στὸ γαλάζιο φόντο, ἔμοιαζαν σὰν νὰ σχημάτιζαν τὴν Ἑλληνικὴ Σημαῖα μας. Στὴν ἄκρη τοῦ κήπου δύο μοναχές, καθισμένες σ' ἕνα ξύλινο πάγκο, συζητοῦν χαμηλόφωνα. Πίσω τους, μιὰ ἄγρια τριανταφυλλιὰ ἔχει ἁπλώσει τὰ κλωνάρια της καὶ χαϊδεύει τὴ μάντρα τοῦ Μοναστηριοῦ. Ἀπὸ μακρυὰ μερικὰ πουλάκια εἶχαν ἀρχίσει μιὰ γλυκειὰ συναυλία. Ἕνα ἀπ' αὐτά, εἶχε ξεφύγει ἀπὸ τὴν παρέα του καὶ εἶχε καθίσει σ' ἕνα κλωνάρι τῆς τριανταφυλλιᾶς. Εἶχε τεντώσει τὸ κεφαλάκι του καὶ παρακολουθοῦσε τὴ συζήτηση τῶν μοναχῶν.

«Ἀπόψε μοναχὴ Θεοδοσία εἶδα ἕνα ὄνειρο παράξενο. Εἶδα ὅτι ὁ ἄνδρας μου...» «ὁ ἄνδρας σου;». «Ναί. Ὁ ἄνδρας μου. Εἶχε παρουσιαστῆ μπροστά μου, ἔτσι ὅπως » ἦταν μὲ τὸ ὡραῖο παράστημά του καὶ μὲ τὰ λαμπερά του μάτια. Ἦρθα νὰ σὲ πάρω, » μοῦ εἶπε. Μοῦ ἀνήκεις. Κι' ἅπλωσε τὰ χέρια του νὰ μ' ἀγκαλιάσῃ. Θὰ πεθάνω » καλή μου. Μὰ δὲν μὲ νοιάζει. Τὸ θέλω».

Σήκωσε ἡ ἄλλη τὸ κεφάλι καὶ τὴν κύτταξε παράξενα. «Δὲν καταλαβαίνεις, » μὰ θὰ μὲ καταλάβῃς τώρα ἂν τὸ θελήσῃς. Δύο πράγματα ὁδηγοῦν τὸν ἄνθρωπο » σ' αὐτὸ τὸν τόπο μακρυὰ ἀπὸ τὴν κίνηση τῆς ζωῆς. Ἡ ἐξιλέωση καὶ ἡ ἀπελπισία. » Τὴν ἐξιλέωση δὲν τὴ ζήτησα ἀπὸ τὴν Παρθένα, γιατὶ δὲν ἔβλαψα κανένα στὴ ζωή. » Τῆς ζήτησα μόνον τὴν λήθη καὶ τὴ γαλήνη. Ἔτυχε ποτέ σου νὰ κάνῃς τὴ γνωρι- » μία τῆς ἀπόγνωσης; Ἴσως ναί, ἴσως καὶ ὄχι. Μά... ἂν τὴν γνώρισες, πρόσεξες πόσο » φαρμακερὴ εἶναι; σοῦ δηλητηριάζει τὴν ψυχή. Ὅπως ξαίρεις, εἶμαι νησιωτοπούλα. » Πρὶν ἀπὸ ἕξη χρόνια ἤμουν ἕνα εὐτυχισμένο κοριτσόπουλο. Οἱ γονεῖς μου μοῦ » ἔκαναν ὅλα τὰ χατήρια. Ἦταν φυσικό, ἀφοῦ δὲν εἶχαν ἄλλο παιδί. Τὸ νησάκι ποὺ » γεννήθηκα καὶ μεγάλωσα ἦταν μικρό. Ὡστόσο ἔμοιαζε σὰν ἕνα στολίδι, ἀνάμεσα » στὰ ἄλλα νησιά. Τὰ ὁμοιόμορφα σπιτάκια του, μὲ τὶς περικοκλάδες καὶ τὰ γιασε- » μιά του, ἔκαναν ἐντύπωση στὸν ἐπισκέπτη. Πολλὰ βράδυα μᾶς νανούριζε ὁ ἦχος » τῶν κυμάτων. Ἄλλοτε πάλι ὅταν δὲν μποροῦσε νὰ μᾶς πάρῃ ὁ ὕπνος, ἀκούγαμε » τὰ ἐρωτόλογα ποὺ ἔλεγαν στὴν ἀμμουδιά. Πότε ἐρχόντουσαν γαλήνια καὶ ἐρωτιά- » ρικα, πότε θυμωμένα, ὁρμητικά. Φιλοῦσαν τὴν ἀμμουδιὰ καὶ ὕστερα ἔφευγαν μα- » κρυά... σχηματίζοντας ἄσπρα δαντελωτὰ βουναλάκια. Στὴν ἀπέναντι μεριὰ ἀπὸ » τὸ σπίτι μας, πάνω σ' ἕνα ὑψωματάκι, εἶναι χτισμένη κάποια βυζαντινὴ ἐκκλησούλα. » Ἐκεῖ πηγαίναμε πολλὲς φορές, ἐγὼ καὶ ὁ Ἀλέξης καὶ ἀφοῦ ρίχναμε λίγο λα- » δάκι στὴν ἀσημένια καντήλα, ποὺ κρεμόταν μπρὸς στὴν εἰκόνα τοῦ Ἅη—Νικόλα, » παρακαλούσαμε γιὰ τὴν εὐτυχία μας... Ὁρῖστε;... Ποιὸς ἦταν ὁ Ἀλέξης;... μὰ... ὁ » ἀγαπημένος μου. Τὴν ἀγάπη μας τὴν ἤξερε ὅλο τὸ νησί. Ἀκόμα καὶ ὁ πατέρας » μου. Μὰ τὸ παλληκάρι ἦταν καλό. Εἶχα πεποίθηση στὸ χαρακτῆρά του... Πῶς

» εἶπες; τί δουλειὰ ἔκανε;... Ναυτικός... Τὰ ταξίδια του ἦταν κοντεινά. Μιὰ μεγάλη » Παρασκευὴ σὰν χθές, ἐκάναμε ἕναν μεγάλο ὅρκο μπρὸς στὸν 'Εσταυρωμένον... » Νὰ μὴ χωρίσουμε ποτέ. 'Ακόμα καὶ στὸ θάνατο. Ἂν ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο μας » πεθάνῃ πρῶτος, νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ καὶ ὁ ἄλλος.

«Τὸ ἴδιο καλοκαῖρι παντρευτήκαμε. Ξεφάντωσε ὅλο τὸ νησί. Στὴν πλατεῖα » τοῦ νησιοῦ μας στήσαμε ψησταριὲς, ποὺ ἡ ὀρεκτικὴ μυρωδιά τους ἀνακατεύοταν » μὲ τὰ χρυσοκόκκινα κρασιά μας. Λυγερόκορμα κορίτσια, ντυμένα μὲ τὰ γιορτινά » τους, χόρευαν τὸ μπάλλο.

«Τὰ ὑπόλοιπα χρόνια μας κύλισαν εὐτυχισμένα.

«Ὅταν τὸ βαπόρι ἄραζε στὸ λιμάνι, ἔτρεχε νὰ μοῦ τὸ ἀναγγείλῃ πρῶτος ὁ » Δημητράκης—ἕνας μικρὸς μοῦτσος τετραπέρατος, ποὺ ἦταν τὸ δεξὶ χέρι τοῦ κα- » ραβιοῦ. Χτυποῦσε τὴν πόρτα μου λαχανιασμένος:

«Κυρὰ Λουκία!!! ἤρθαμε».

«Κι' ἐγὼ τότε, ἔτρεχα ν' ἀνοίξω τὸ ντουλάπι μου, γιὰ νὰ τὸν φιλέψω πότε » κανένα κομμάτι πίττα, πότε καμμιὰ σταρένια κουλούρα ζυμωμένη μὲ γάλα καὶ μὲ » ζάχαρι.

«Κάποτε ὅμως ἄργησε νὰ φανῇ τὸ παλληκαράκι. Κείνη τὴ χρονιά, θὰ ἔκαναν » ἕνα μεγάλο ταξίδι. «Θὰ λείψω ἕνα μῆνα» μοῦ εἶχε πῆ ὁ 'Αλέξης. Ὅταν θὰ γυρίσω » θὰ ἔχω πολλὰ λεφτά. Θὰ σοῦ ἀγοράσω ὡραῖα φορέματα καὶ θὰ πᾶμε ἕνα ταξιδάκι » στὴν 'Αλήθα. Θὰ ἰδοῦμε καὶ τὴ θειά σου τὴν 'Αρχόντω. Προσπάθησα νὰ φανῶ χα- » ρούμενη. 'Ωστόσο ἕνα χέρι σιδερένιο μοῦ ἔσφιγγε τὴν καρδιά. Κάποιο κακὸ προαί- » σθημα. Ἄχ! αὐτὸ τὸ προαίσθημα. Περνάει δίπλα μας ἀόρατο, μᾶς λέει κάτι στ' » αὐτὶ κι' ὕστερα... χάνεται. Ἄχ!.. καὶ νὰ μπορούσαμε κείνη τὴ στιγμὴ νὰ τὸ πιά- » σουμε στὰ χέρια μας. Θὰ τὸ καθίζαμε κάτω καὶ θὰ τοῦ λέγαμε γιὰ ἔλα δῶ ἐσύ, κάτι » εἶπες στ' αὐτί μας. Μὰ τὸ εἶπες τόσο σιγανά, ποὺ δὲν τ' ἀκούσαμε. Δὲν μᾶς τὸ » ξαναλὲς πάλι;... 'Ο μήνας λοιπὸν εἶχε περάσει. Κόντευε νὰ τελειώσῃ κι' ὁ δεύτε- » ρος καὶ τὸ καράβι ἀκόμα νὰ φανῇ. Ἕνα πρωΐ, οἱ κάτοικοι τοῦ νησιοῦ ἀναστατώ- » θηκαν. Εἶχαν συναθροιστῆ στὴν παραλία καὶ κυττοῦσαν κάποιο καράβι, ποὺ ἐρχό- » ταν καμαρωτὰ ἀπὸ μακρυά.

«Ἔρχεται - ἔρχεται, φώναζαν χαρούμενοι καὶ χτυποῦσαν τὰ χέρια τους ἀπὸ » ἐνθουσιασμό. Ὅταν ὅμως φάνηκε γιὰ καλά, οἱ φωνὲς σταμάτησαν. Ὄχι, δὲν ἦταν » αὐτό. Κάποιο ἄλλο ἦταν, ποὺ τὸ ἔβλεπαν γιὰ πρώτη φορά. 'Αλλὰ τί ἐρχόταν νὰ κάνῃ » στὸ νησί τους; Ὅλα τὰ πρόσωπα σκυθρώπασαν. Πρῶτα κατέβηκε ὁ καπετὰν- » Μάνθος. Τὸ ὕφος του ἦταν ἀνήσυχο, λυπημένο. Ὕστερα ὁ Σπῦρος. Κατόπιν ὁ » 'Αποστόλης καὶ ὁ Σάββας. Νὰ καὶ ὁ Κωνστατῆς, ὁ γυιὸς τοῦ καπετάνιου. Ἄ! » νὰ καὶ ὁ Δημητράκης. Κατεβαίνει κι' αὐτὸς περίλυπος καὶ τρέχει στὴν ἀγκαλιὰ » τῆς μάννας του. 'Αλλὰ ποῦ εἶναι ὁ 'Αλέξης καὶ ὁ Μεμᾶς, ὁ γυιὸς τῆς κυρὰ—Μαρού- » σκας;...

«Μιὰ φωνὴ ξεχύθηκε καὶ ἔσκισε τὶς καρδιὲς τοῦ πλήθους. Μιὰ λέξι φριχτή, » ποὺ χτύπησε στ' αὐτιά μου σὰν μιὰ βαρειὰ καμτσικιά. Ν α υ ά γ ι ο. 'Ο κύρ Μάν- » θος ἐξηγοῦσε στοὺς ἐντρομους νησιῶτες, ποὺ τὸν εἶχαν περικυκλώσει καὶ κρέμον- » ταν ἀπὸ τὰ χείλη του:

«Τὸ ναυάγιο ἔγινε στὸ γυρισμό. Χτύπησε τὸ βαπόρι πάνω σ' ἕναν ὕφαλο. » Ἕνα καΐκι τοὺς περιμάζεψε μισοπεθαμένους καὶ τοὺς ἔβγαλε σὲ κάποιο νησί. » Οἱ κάτοικοι τοὺς περιποιήθηκαν στοργικά. Κι' ὅταν ἦσαν σὲ θέση νὰ ταξιδέψουν, » τοὺς ἔβαλαν σ' αὐτὸ τὸ βαπόρι, γιὰ νὰ τοὺς φέρουν ἐδῶ. Τὸ ταξίδι τους ἦταν με- » λαγχολικό. Κανένας δὲν ἄνοιγε τὸ στόμα του νὰ μιλήσῃ. Μὲ τὸ τσιμπούκι τους » στὰ χείλη εἶχαν στηλώσει τὸ βλέμμα πρὸς τὴ θάλασσα καὶ σκέφτονταν τοὺς δυὸ λε- » βέντες ποὺ εἶχαν χαθῆ. Ναί... ἀπὸ τὸ πλήρωμα ὁ 'Αλέξης καὶ ὁ Μεμᾶς δὲν εἶχαν » δώσει σημεῖα ζωῆς. 'Ο Δημητράκης μάλιστα τοὺς εἶπε, ὅτι εἶδε κάποιο πελώριο

» κῦμα νὰ τραβᾷ τὸν 'Αλέξη. Εἶδε, λέει, τὸ κεφάλι του νὰ ἀνεβοκατεβαίνῃ, κάνα-
» δυὸ φορὲς στὴν ἐπιφάνεια κι' ὕστερα... τίποτα... τίποτα...

«Ὅλο τὸ νησὶ πένθησε τὸ χαμὸ τῶν παλληκαριῶν. Κι' ἐγώ, κάποιο ἀνοιξιά-
» τικο πρωΐ, πῆρα τὸ δρόμο γιὰ τὸ μοναστῆρι. 'Εκεῖ ποὺ θἄβρισκα τὴ λήθη καὶ τὴ
» γαλήνη. Στὴν ἀρχὴ σκέφτηκα νὰ αὐτοκτονήσω. Ἤθελα νὰ τηρήσω τὸν ὅρκο ποὺ-
» δωσα στὸν 'Αλέξη. Δὲν ἤθελα νὰ γίνω ἐπίορκος τῆς ἀγάπης μου. Εἶχα βρῆ μάλι-
» στα καὶ τὸν τρόπο. Ἕνα δραστικὸ δηλητήριο. Τὴν τελευταία ὅμως στιγμή, ἕνας
» κρύος ψίθυρος πέρασε δίπλα μου. Ἕνας ψίθυρος αὐστηρός, ἀμείλικτος. «Δυστυ-
» χισμένη πᾶς λοιπὸν νὰ κολάσῃς τὴν ψυχή σου;» Νὰ γιατὶ ἤρθα ἐδῶ. Μὰ τώρα θὰ
» πεθάνω. Τὸν εἶδα, σοῦ λέω, ὁλοζώντανο. «Ἦρθα νὰ σὲ πάρω», μοῦ εἶπε.

'Η μοναχὴ Θεοδοσία τὴν ἄκουγε ἀμίλητη. Τὰ μάτια της εἶχαν δακρύσει. Σή-
κωσε ἀργὰ τὸ χέρι της καὶ χάϊδεψε τὸ κομποσκοίνι της, ψιθυρίζοντας κάποια προ-
σευχή.

Τσίου-τσίου, ἀκούστηκε πίσω τους μιὰ ἀσθενικὴ φωνούλα.

Ἔστρεψε τὸ κεφάλι ἡ μοναχὴ Λουκιανὴ κι' εἶδε ἕνα πουλάκι νὰ τὴν κυττάζῃ
λυπημένα, μὲ τὰ γκρίζα ἔξυπνα ματάκια του. Ἔξαφνα, ἀπὸ μακρυὰ φάνηκε ἡ σιλουέτ-
τα τῆς 'Ηγουμένης, ἡ ὁποία πλησίαζε πρὸς τὸ μέρος τους. Ὅταν ἔφτασε κοντά τους,
κύτταξε ἐπίμονα τὴ μοναχὴ Λουκιανή. Τὸ πρόσωπό της ἦταν χαρούμενο, μὰ κάπως
αἰνιγματικό. Στράφηκε ὕστερα στὴ μοναχὴ Θεοδοσία. «Ἄσε μας γιὰ λίγο μόνες»,
τὴν παρακάλεσε. 'Εκείνη ἀπομακρύνθηκε διακριτικά.

Σὰν ἔμειναν μόνες, τῆς πῆρε τρυφερὰ τὸ χέρι καὶ τὴν κύτταξε στὰ μάτια.
«Ἄκουσε κόρη μου, θὰ σοῦ ἀναγγείλω κάτι, μὰ θέλω νὰ εἶσαι ψύχραιμη. Μοῦ τὸ
» ὑπόσχεσαι ;». «Ναὶ 'Αγία 'Ηγουμένη». Τὴν κύτταξε περίεργα. Τί ἤθελε νὰ τῆς
ἀναγγείλῃ ; «Ἄκουσε καλή μου κόρη. 'Η θέσις σου δὲν εἶναι πλέον ἐδῶ. Τώρα ἔχεις
» κάποιον ἄλλον προορισμό. Ἕνα προορισμὸ ποὺ δὲ χωρεῖ καμμιὰ ἀντίρρηση, γιατὶ
» εἶναι γραμμένος σύμφωνα μὲ τὸ 'Ιερὸ Εὐαγγέλιο μας. Τὸ πρόσωπο τῆς μοναχῆς
» σκοτείνιασε. «'Αλλὰ γιὰ ποιὸν προορισμὸ μοῦ μιλᾶτε ; Δὲν σᾶς ἐννοῶ».

'Η ἡγουμένη δὲν ἀπάντησε. Τῆς ἔσφιξε τὸ χέρι καὶ τὴν παρέσυρε πρὸς τὴν
ἐξώπορτα τοῦ μοναστηριοῦ. Κείνη τὴν ἀκολούθησε ἀμίλητη. Ὅταν πλησίασαν τὴν
ἐξώπορτα, τὰ γόνατά της λύγισαν. Θάρρος κόρη μου, τῆς ψιθύρισε. Καὶ τὴν συγκρά-
τησε νὰ μὴν πέσῃ. Μὰ ἦταν δυνατόν ;;...ἦταν δυνατὸν αὐτὸς ὁ ἄνδρας ποὺ σκετόταν
ἀντίκρυ της νὰ ἦταν ὁ 'Αλέξης ; ὁ 'Αλέξης της ; μά...αὐτὸν τὸν εἶχαν καταπιῆ τὰ
κύματα. Μπά !!...νὰ καὶ ὁ Δημητράκης. Τὸν κρατάει ἀπὸ τὸ μπράτσο. Τὸ παιδὶ τὴν
κύτταξε περίεργα, ἔτσι ὅπως ἦταν μὲ τὸ ἔνδυμα τῆς μοναχῆς. Ὕστερα τὴν πλησιάζει
ἀθόρυβα καὶ τῆς λέει μὲ τὴν παιδικὴ ἀκόμα ἀφέλειά του.

«Κυρὰ...Λουκία, ἐδῶ ἤσουν λοιπόν ; 'Εγὼ καὶ ὁ κὺρ 'Αλέξης ψάχνουμε νὰ σὲ
» βροῦμε σχεδὸν δυὸ χρόνια». Πλησιάζει καὶ ὁ ἄνδρας της. 'Η συγκίνηση τοὺς ἔχει
καθηλώσει. Κι' ὕστερα, ἀφοῦ πέρασε ἡ πρώτη ἐντύπωση, ρίχτηκε ὁ ἕνας στὴν ἀγκαλιὰ
τοῦ ἄλλου, μὲ σεβασμὸ καὶ μὲ κατάνυξη, μπρὸς στὰ μάτια τῆς 'Ηγουμένης, ποὺ συγκι-
νημένη καὶ αὐτὴ πρόφερε σιγανά. «Γιὰ αὐτὸν τὸν προορισμὸ σοῦ μίλησα παιδί μου.
Γιὰ τὸν ἄνδρα σου». 'Αρκετὰ μέτρα πιὸ κάτω, στὴ θάλασσα, τοὺς περίμενε ἕνα καϊ-
νούργιο βαπόρι, ἴδιο σὰν τὸ πρῶτο, γιὰ νὰ τοὺς μεταφέρῃ στὸ νησί τους.

Πῆραν τὸ κατηφορικὸ μονοπάτι, σιγὰ-σιγά, ἐνῷ λυγμοὶ χαρᾶς ξέφευγαν ἀπὸ
τὰ χείλη τους. 'Ο Δημητράκης χοροπηδοῦσε καὶ προσπαθοῦσε νὰ πιάσῃ κάποιο
πουλάκι μὲ γκρίζα ματάκια, ποὺ τοὺς συνώδευε πάνω ἀπὸ τὰ κεφάλια τους.

Καὶ τὴν ἡμέρα τῆς 'Αναστάσεως, στὴν πλατεῖα τοῦ νησιοῦ, στήθηκαν καὶ πάλι
οἱ ψησταριές. Τὰ λυγερὰ κορίτσια χόρευαν ξανὰ τὸν παθητικό τους μπάλλο. 'Η καμπά-
να τῆς Βυζαντινῆς ἐκκλησούλας χτυποῦσε διπλά. Μιὰ γιὰ τὴν 'Ανάσταση τοῦ κυρίου
καὶ μιὰ γιὰ τὴν 'Ανάσταση τῶν παλληκαριῶν τοῦ 'Αλέξη καὶ τοῦ Μεμᾶ, ποὺ εἶχαν
σωθῆ ἀπὸ θαῦμα. Παρὰ λίγο τότε νὰ τοὺς καταπιῆ ἕνα μεγάλο κῦμα. Πρόλαβαν

ὅμως νὰ πιαστοῦν ἀπὸ κάποια σανίδα. Ἕνα μανιασμένο κῦμα τοὺς παρέσυρε σὲ κάποιο φάρο. Ὁ φαροφύλακας τοὺς ἔδωσε τὶς πρῶτες βοήθειες. Ὕστερα φρόντισε νὰ εἰσαχθοῦν γιὰ λίγο σὲ κάποιο νοσοκομεῖο, γιὰ νὰ συνέρθουν ἀπὸ τὰ τραύματά τους. Ὁ Μεμᾶς, μάλιστα, εἶχε πάθει νευρικὸ κλονισμό. Ὅλο γιὰ κάτι κύματα μιλοῦσε. Γιὰ κάποιο ναυάγιο. Καὶ ἔτρεχε νὰ κουκουλωθῇ στὴν κουβέρτα του. Φοβόταν, λέει, νὰ μὴν ἔρθῃ κανένα ἄλλο κῦμα καὶ τὸν παρασύρῃ. Πέρασαν ὅμως ὅλα.

Χτυποῦν οἱ καμπάνες. Κι' οἱ ψησταριὲς ξεροψήνουν τ' ἀρνιά, κάτω ἀπὸ τὴ μεγάλη θράκα, ποὺ τριζοβολᾶ χαρούμενα. Ἕνα καινούργιο καράβι καμαρώνει στὴν παραλία τοῦ νησιοῦ, καὶ παρακολουθεῖ τὸ γλέντι.

Ὁ ἰδιοκτήτης τοῦ καραβιοῦ, ὁ κυρ—Λεωνίδας ὁ Πετράντης, μὲ τὴ βοήθεια τῶν συγκατοίκων του εἶχε ἀντικαταστήσει τὸ χαμένο. Μὲ τὴ διαφορά, πὼς τὸ πρωῒ εἶχε ἀλλάξει τὸ ὄνομά του. Τοῦ εἶχε δώσει τὸ ὄνομα τοῦ μοναστηριοῦ ποὺ βρῆκαν τὴ Λουκία «ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΡΙΑ». Κι' αὐτό, γιὰ νὰ ὑμνήσῃ τὴ χάρι τῆς Παναγίας, καὶ τὴν ἀρετὴ τῆς γυναίκας ἐκείνης ποὺ ἔφερε στοὺς συγκατοίκους της ἕνα τόσο μεγάλο παραδειγματισμό. Καὶ τὸ γλέντι φούντωνε. Κι' ὁ Ἀπρίλης περνοῦσε δίπλα τους ἀπαρητήρητος, ἀρωματίζοντας μὲ τὸ μεγάλο κλωνάρι του τὰ χαρούμενα πρόσωπά τους.

Τὸ χωριό μου

Ἄσπρα σπιτάκια ἀγκαλιὰ
μὲ πράσινα δεντράκια,
ἡ βρύση πλάϊ στὴν πλατανιὰ,
ἡ λίμνη μὲ παπάκια,
ποὺ σεργιανίζουν κουνιστά,
ὁ Μοῦργος, τὰ γαλάκια
πάντοτε στὸ μυαλό μου
γεννοῦνε τὸ χωριό μου.

★

Ἡ ἐκκλησιὰ μὲ τὸν σταυρό,
τὸ πέτρινο καμπαναριό,
ἡ ἀσημένια ἡ ἐλιά,
ποὺ καμαρώνει σὰν κυρά,
τὰ χρυσαφένια στάχυα,
τὰ πράσινα χωράφια
πάντοτε στὸ μυαλό μου
γεννοῦνε τὸ χωριό μου.

★

Ὁ κάμπος μὲ τὶς λεμονιές,
οἱ δρόμοι μὲ τὶς φυστικιές,
τὸ ἄγαλμα τῆς πλαταίας,
ἡ πύλη τῆς Σημαίας,
εἴσοδος ποὖταν στὸ χωριό,
γραμμένο τ' «ὄχι» στὸ βουνὸ
πάντοτε στὸ μυαλό μου
γεννοῦνε τὸ χωριό μου.

Σ. Χανδρῆς



Τὸ ἀρνὶ τῆς Λαμπρῆς

Ὑπὸ κ. **Γ. ΚΟΜΗΝΟΥ**

Μὲ τὸ πρῶτο σκάσιμο τοῦ ἥλιου τῆς Πασχαλιᾶς, πρὶν ἀκόμη σκορπίσουν τὰ σκοτάδια ἀπὸ τὸν οὐρανό, οἱ Χριστιανοὶ ἀντὶ λιβανωτοῦ καὶ θυμιάματος πρὸς τὸν Σωτῆρα τοῦ κόσμου, ποὺ ἀνεστήθη ἐκ νεκρῶν, ἀναπέμπουν τὴν ὀρεκτικώτατη κνίσσα τῶν ἀρνιῶν ποὺ ψήνονται καὶ τῶν μεζέδων ποὺ τσιτσιρίζουν στὴ θράκα. Ἀπὸ κάθε αὐλὴ καὶ κάθε γωνιὰ ἁπλώνεται γαργαλιστικὴ ἡ μυρωδιὰ τοῦ ψητοῦ, μαζὶ μὲ τὰ χαρμόσυνα τραγούδια τοῦ λαοῦ καὶ τὰ «Χριστὸς Ἀνέστη». Γιατὶ καθὼς εἶπε κι' ὁ Χρυσόστομος :

«Νηστεύσαντες καὶ μὴ νηστεύσαντες εὐφρανθῆτε σήμερον !...»

Καὶ ὁ λαὸς πράγματι εὐφραίνεται, καταβροχθίζοντας τὸν πατροπαράδοτον ὀβελίαν.

Οἱ Ἑλληνικὲς αὐτὲς Λαμπριάτικες ψησταριὲς ἔχουν κάνει μεγάλη ἐντύπωσι καὶ στοὺς ξένους. Ὅλοι οἱ Εὐρωπαῖοι συγγραφεῖς, ποὺ πέρασαν ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα τὶς μέρες τοῦ Πάσχα, δὲν παρέλειψαν νὰ ἐκθειάσουν καὶ τὸ ψητὸ ἀρνί.

Ἔτσι καὶ σ' ἕνα ἐφετεινό του Πασχαλινὸ φύλλο ἕνα Γαλλικὸ περιοδικό, ἀφιερώνει ὁλόκληρο ἄρθρο γιὰ τὸ ἀρνὶ τῆς σούβλας...«ἀλὰ-παλληκὰρ» καὶ γιὰ τὸ ...κοκορέτσι.

Καὶ ἡ μὲν περιγραφὴ τοῦ Λαμπριάτικου ἀρνιοῦ καὶ τὸ γιορταστικὸ πανηγῦρι τῶν Ἑλλήνων γύρω ἀπὸ τὴν φωτιά, περιγράφονται πολὺ καλά. Μόνο τοῦ «κοκορετσιοῦ» ἡ συνταγὴ δὲν εἶναι σωστή, ἂν καὶ μιλάει μὲ μεγάλη...ὄρεξι γι' αὐτὸ ὁ Γάλλος δημοσιογράφος. Νομίζει δηλαδὴ ὅτι οἱ Ἕλληνες, γιὰ νὰ φτιάξουν κοκορέτσι, βάζουν κρέας καὶ ... κρεμμύδια ὁλόκληρα στὸ σουβλί...

Αὐτὰ γράφουν οἱ ξένοι γιὰ τὸ καθαρὰ Ἑλληνικὸ αὐτὸ ἔθιμο καὶ γιὰ τὸ κοκορέτσι του. Ἀπὸ ποῦ ὅμως ἐπεκράτησε τὸ ἔθιμο τῆς σφαγῆς ἀμνῶν, κατὰ τὴν ἡμέρα τοῦ Πάσχα;

Πολλοὶ λένε σχετικὰ ὅτι τὸ πήραμε ἀπὸ τοὺς Ἑβραίους, οἱ ὁποῖοι κατὰ τὸ Νομικό τους Φάσκα ἔσφαζαν ἐπίσης ἀρνὶ καὶ ἔχριαν μὲ τὸ αἷμα του τὸ κατῶφλι τῆς πόρτας τους, ἁγιάζοντάς το ἔτσι.

Ἐπίσης καὶ οἱ Ὀθωμανοὶ σφάζουν ἀρνὶ στὸ Ραμαζάνι τους· τὸ ἀρνὶ αὐτὸ τὸ ἀποκαλοῦν «Κουρμπάνι», δηλαδὴ θυσία.

Ὑπάρχουν ὅμως καὶ αὐτοὶ ποὺ πιστεύουν ὅτι τὸ σφάξιμο τῶν ἀρνιοῦ τοῦ Πάσχα εἶναι συνέχεια τῶν θυσιῶν τῶν Ἀρχαίων Ἑλλήνων στοὺς Θεούς τους, οἱ ὁποῖοι ἔσφαζαν καὶ αὐτοὶ καλοθρεμένα ἀρνιά, προσφέροντας ἕνα μέρος ἀπ' αὐτὰ στοὺς θεούς τους καὶ γλεντῶντας μὲ τὸ ὑπόλοιπο.

Σχετικὰ μὲ τὴν Βόρειο Ἤπειρο, στὰ χωριὰ τῆς Δρυϊνουπόλεως ποὺ παραχωρήθηκαν στὴν Ἀλβανία, ὑπάρχει καὶ ἕνα λαϊκὸ τραγοῦδι, ποὺ τραγουδιέται τὶς ἡμέρες τοῦ Πάσχα καὶ τὸ ὁποῖον λέει τὰ ἑξῆς :

Τοῦρκοι ἔχουν Ραμαζάνι
σήκω, σφάξε τὸ «κουρμπάνι»,
νὰ τὸ βράσουν μάνι-μάνι,
σ' ἕνα τρύπιο καζάνι,
ὅπως στὸ παληὸ «Ζαμάνι»
κάναν κι' οἱ Ρωμηοὶ κουρμπάνι
χωρὶς νἄχουνε Μεμέτη,
χωρὶς νἄχουνε Χασάνη.
Ὅπως τώρα πάλι κάνουν
οἱ Ρωμηοὶ Λαμπρὴ καὶ Πάσχα,
κι' οἱ Ἑβραῖοι—ὅπου νἄχουν
πάντα τὴν κακή τους Φλάσκα—
κάνουνε κι' αὐτοῦνοι...Χάσκα.

Αὐτοὶ ποὺ ὑποστηρίζουν ὅμως, ὅτι τὸ ἔθιμο αὐτὸ ἐπήγασε ἀπὸ τοὺς Ἑβραίους καὶ ὅτι ἀπ' αὐτοὺς τὸ υἱοθέτησε ἡ Χριστιανικὴ θρησκεία, προβάλλουν ὡς ἐπιχείρημα ὅτι ἡ Ἐκκλησία μας ὥρισε καὶ εὐχὴ τὴν ὁποία λέγει ὁ ἱερεὺς ὅταν ἐπικαλεῖται τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τοῦ ἀμνοῦ, παρακαλῶντάς τον νὰ τὸ ἁγιάσῃ :

— «...Ὡς ἡγίασεν τὸν ἀμνόν, ὃν ὁ Ἀβραὰμ προσήγαγεν αὐτῷ καὶ ὅνπερ προσήνεγκεν αὐτῷ ὡς ὁλοκαύτωμα ὁ Ἄβελ».

Ἐξαιρετικὴ σημασία δίνεται ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας στὴν πλάτη τοῦ ψητοῦ ἀρνιοῦ.

Τὸ ἔθιμο τῆς ὠμοπλατοσκοπίας, τὸ ὁποῖο εἶναι ἀσφαλῶς λείψανο τῆς «ἱεροσκοπίας» τῶν προγόνων μας, τηροῦσαν μὲ θρησκευτικὴ εὐλάβεια οἱ προπάτορές μας ἁρματωλοὶ καὶ κλέφτες, πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἀπὸ τὴν συμβουλὴ τῆς πλάτης τοῦ ἀρνιοῦ ἀποφάσιζαν ἂν θὰ ἐπιτεθοῦν ἐναντίον τοῦ ἐχθροῦ ἢ ὄχι.

Δύο μάλιστα, ἀπὸ τὶς ὠμοπλατοσκοπίες αὐτὲς ἔχουν παραμείνει ἱστορικές :

Ἡ πρώτη εἶναι τοῦ Ἰωάννου Νοταρᾶ, ὅταν βρισκόταν στὸ Ναύπλιο καὶ ἡ δεύτερη, ἐκείνη ποὺ προεῖπε στὸν Μᾶρκο Μπότσαρη τὸ θάνατό του, τὶς ἡμέρες ποὺ ἐπρόκειτο νὰ ἐπιτεθῇ ἐναντίον τῶν Ὀθωμανῶν καὶ νὰ κόψῃ τὸ κεφάλι τοῦ Σκόρδα Πασσᾶ, στὸ Καρπενῆσι.

Τὶς ὠμοπλάτες τῶν ἀρνιῶν ἐξήταζαν στοὺς παληοὺς καιρούς, γιὰ νὰ δοῦν σ' αὐτὲς γραμμένο τὸ μέλλον τους καὶ οἱ βάρβαροι λαοὶ τῆς Δύσεως, οἱ Σκῶτοι καὶ οἱ Γερμανοί.

Ἀλλὰ καὶ οἱ Βυζαντινοί, ἐπρόσεχαν πολὺ τὴν πλάτη τῶν ἀρνιῶν.

Ὁ Μιχαὴλ Ψελλὸς ποὺ ἤκμασε κατὰ τὸν 11ον μ.Χ. αἰῶνα, γράφει σχετικὰ σὲ κάποιο σύγγραμμά του :

— «Ζωῆς μὲν καὶ θανάτου, κρίσιν ἐν τῇ ἐξοχῇ τῆς ράχεως ἔχουσιν καὶ εἰ μὲν αὕτη ἐκατέρωθεν ἐστὶ λευκὴ καὶ καθαρά, ζωῆς ἐντεῦθεν λαμβάνουσιν σύμβολα, εἰ δὲ κεχρισμένη, θανάτου τεκμήρια...».

Λέει δηλαδή, ὅτι ἂν ἡ πλάτη τοῦ ἀρνιοῦ ἔχῃ στὸ δεξὶ μέρος της ἕνα κόκκινο σημάδι, αὐτὸ προαναγγέλλει πόλεμο, ἂν δὲ καὶ τὰ δύο μέρη της εἶναι λευκά, εἰρήνη καὶ εὐτυχία....».

Γενικῶς καὶ τὰ μαῦρα καὶ τὰ κόκκινα σημεῖα προλέγουν πάντοτε δυστυχήματα, ἐνῶ τὰ λευκὰ εἰρήνη, εὐτυχία καὶ μακροζωία.

Στὶς προφητεῖες τῆς πλάτης τῶν ἀρνιῶν ἐπίστευαν πολὺ καὶ οἱ νεώτεροι λῃστές.

Ὁ Λύγγος π.χ. εἶδε γραμμένο τὸν θάνατό του στὴν πλάτη ἑνὸς ψητοῦ, καθὼς λέει καὶ τὸ δημοτικὸ τραγοῦδι :

—...Παιδιὰ καθῆστε γύρω μου,
θέλω νὰ σᾶς μιλήσω,
γιατὶ μοῦ φαίνεται παιδιά,
πὼς θὰ σᾶς παρατήσω—
καὶ πιὸ κάτω...
— ...κι' εἶναι ἡ πλάτη του θολή,
μαύρη σὰν καπνισμένη
καὶ ἕνα μνῆμα μὲ σταυρὸ
ἐμένα περιμένει...

Καὶ κατὰ τὸν Μακεδονικὸν ἀγῶνα, οἱ ἀντάρτες ἐπρόσεχαν πολὺ στὴν πλάτη τοῦ ψητοῦ καὶ ἰδίως τοῦ Πασχαλινοῦ ἀρνιοῦ.

Λένε ὅτι ὁ Καπετὰν—Γερέφης προεῖδε, ὅπως ὁ Μᾶρκος Μπότσαρης, ὅτι θὰ σκοτώσῃ τοὺς Βουλγάρους ἀρχηγούς, ἀλλὰ ὅτι θὰ χάσῃ καὶ αὐτὸς τὴν ζωή του. Λένε μάλιστα πὼς εἶπε :

—Ἂν ἤξερε ἡ πλάτη τοῦ ἀρνιοῦ τὸ τί θὰ πάθω αὔριο ἐγώ, θὰ ἤξερε καλύτερα ἀπὸ χθές, τὸ τί θὰ πάθαινε σήμερα, τὸ ἴδιο τὸ ἀρνὶ καὶ δὲν θὰ στεκόταν νὰ τὸ πιάσουμε !

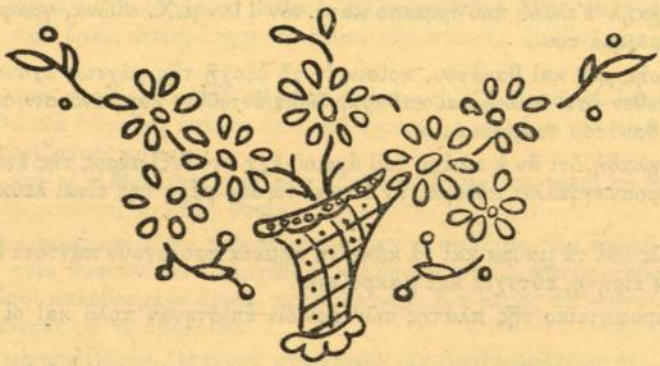
Καὶ ρίχτηκε μὲ μιὰ ἀνήκουστη ὁρμὴ μέσα στὸ σπίτι ποὺ γλεντοῦσαν οἱ Βούλγαροι βοϊβοντάδες μὲ τὰ παλληκάρια τους καὶ σκότωσε μὲ τὸ ἴδιο τὸ χέρι του τοὺς ἀρχηγοὺς Λουκᾶ καὶ Καρατάσο, μὰ σὲ λίγο σκοτώθηκε ἀπὸ τοὺς Βουλγάρους καὶ αὐτός.

Ἐπίσης καὶ ὁ Σπυρομήλιος προεῖδε σὲ μιὰ πλάτη ἀρνιοῦ τὸν τραυματισμό του κοντὰ στὸ Γκούγκοβο.

Ἐπίσης, ὑπάρχει ἡ πρόληψις ὅτι γιὰ νὰ δείξῃ ἡ πλάτη ἑνὸς ἀρνιοῦ τὸ μέλλον τοῦ νοικοκύρη τοῦ σπιτιοῦ, πρέπει τὸ ἀρνὶ νὰ κοιμηθῇ μιὰ βραδυὰ στὸ σπίτι του.

Κατ' ἄλλους πρέπει τὸ ἀρνὶ αὐτὸ νὰ εἶναι μαῦρο, ὅπως πιστεύανε καὶ οἱ ἀρχαῖοι.

Ὅπως κι' ἂν ἔχῃ ὅμως τὸ πρᾶγμα, ἐμεῖς σᾶς εὐχόμεθα καλὴ διασκέδασι, μὲ τὸν Πασχαλινὸ ὀβελία καὶ καλὸ ξεκοκκάλιασμα τῆς.....πλάτης.



ΑΝΤΙΣΤΑΛΙΝΙΚΗ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ

—Πίναξ χρονολογικὸς τῶν γεγονότων εἰς τὴν Σοβιετικὴν Ἕνωσιν, ὅπως ἐξηλίχθησαν ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τῆς ἀντισταλινικῆς ἐκστρατείας κατὰ τὴν 24-2-1956—

Δελτίον Β1—57—7 τῆς Ἀμερικανικῆς Ὑπηρεσίας Πληροφοριῶν

Ἡ ἐκ μέρους τοῦ Γενικοῦ Γραμματέως τοῦ Κ.Κ. Σοβιετικῆς Ἑνώσεως κ. Νικήτα Κροῦστσεφ ἀποκήρυξις τοῦ Στάλιν ὡς τυραννικοῦ δικτάτορος, τὴν 24ην Φεβρουαρίου 1956, ἐσημείωσε τὴν ἀπαρχὴν ἔτους ἀναταραχῶν καὶ ἀποτυχιῶν εἰς τὸν ἰδεολογικὸν τομέα ἐκ μέρους τοῦ Σοβιετικοῦ Κομμουνισμοῦ.

Ἓν βλέμμα εἰς τὸν χρονολογικὸν πίνακα τῶν γεγονότων, ἅτινα συνέβησαν, ἀφ' ἧς ὁ Κροῦστσεφ ἐξεφώνησε (εἰς μυστικὴν συνεδρίασιν τοῦ 20οῦ Συνεδρίου τοῦ Κόμματος) τὸ παρελθὸν ἔτος, τὸν λόγον του ἐναντίον τῶν ἐπὶ «μονοκρατορίας» τοῦ Στάλιν μεθόδων, καταδεικνύει ὅτι ἔλαβε χώραν ὁλόκληρος σειρὰ ἐξελίξεων, αἵτινες συνετάραξαν τὸν Κομμουνιστικὸν Κόσμον.

Μεταξὺ τῶν προαναφερθεισῶν ἐξελίξεων, ἦσαν αἱ ἑξῆς: τὰ ἀντίθετα τῶν ἀναμενομένων ἀποτελέσματα τῆς Σοβιετικῆς ἐκστρατείας ἀποσταλινοποιήσεως (ὡς, π.χ., αἱ ἐνδείξεις περὶ ἀναβρασμοῦ ἐντὸς τῆς Ε.Σ.Σ.Δ.)· αἱ κατὰ τῆς πολιτικῆς τοῦ Κρεμλίνου ἐπικρίσεις ἐκ μέρους μελῶν τῶν Κομμουνιστικῶν Κομμάτων καὶ τῶν συνοδοιπόρων εἰς τὰς ἐλευθέρας χώρας καὶ ἡ ἐν Πολωνίᾳ ἐξέγερσις. Ὑπεράνω ὅλων ἀπὸ ἀπόψεως ἀπηχήσεως εἰς τὴν παγκόσμιον κοινὴν γνώμην, δέον ὅπως ὑπογραμμισθῇ ὁ ἐν Οὐγγαρίᾳ ἔνοπλος ἀπελευθερωτικὸς ἀγὼν καὶ ἡ βάρβαρος καταστολὴ αὐτοῦ, ἐκ μέρους τῶν Σοβιετικῶν ἐνόπλων δυνάμεων.

Πλεῖστοι παρατηρηταὶ σημειοῦν ὅτι παρ' ὅλας τὰς κατὰ τοῦ Στάλιν ἐπιθέσεις, τὸ Σοβιετικὸν κομμουνιστικὸν καθεστὼς εἶναι ὑπεύθυνον διὰ τὰ σφάλματα τόσον τοῦ παρόντος ὅσον καὶ τοῦ παρελθόντος. Ἡ χρησιμοποίησις Σοβιετικῶν ἐνόπλων δυνάμεων εἰς τὴν Οὐγγαρίαν ἐθεωρήθη ὡς χαρακτηριστικὴ ἔνδειξις τῆς ἐκ μέρους τῶν κομμουνιστῶν ζωηρᾶς ἐπιθυμίας νὰ διατηρήσουν τὴν κυριαρχίαν τοῦ Κόμματος, ἀσχέτως ἀνθρωπίνων θυσιῶν.

Παρατίθεται κατωτέρω χρονολογικὸς πίναξ τῶν σημαντικωτέρων ἐξελίξεων τοῦ ἔτους, ἀφ' ἧς ἤρχισεν ἡ ἀντισταλινικὴ ἐκστρατεία.

24 Φεβρουαρίου 1956. Εἰς μυστικὴν συνεδρίασιν τοῦ 20οῦ Συνεδρίου τοῦ Κ.Κ. Σοβιετικῆς Ἑνώσεως, ὁ Κροῦστσεφ ἀποκηρύσσει τὸν Στάλιν ὡς τύραννον καὶ «ὑπεύθυνον δι' ὁμαδικὰς δολοφονίας», τοῦ ὁποίου ἡ δεσποτικὴ προσωπολατρεία ὑπῆρξεν ἄκρως ἐπιβλαβής.

4 Μαρτίου 1956. Ὁ ἡγέτης τοῦ Κ.Κ. Ἀνατολικῆς Γερμανίας Βάλτερ Οὔλμπριχτ ἀποκηρύσσει τὸν Στάλιν, πρῶτος ἐκ τῶν ἐκτὸς τῆς Σοβιετικῆς Ἑνώσεως κομμουνιστῶν ἡγετῶν.

19 Μαρτίου 1956: Ὁ Γκεώργκι Μαλένκωφ ἐπικρίνει τὸν Στάλιν, κατὰ τὴν διάρκειαν ἐπισκέψεώς του εἰς Μεγάλην Βρεττανίαν.

28 Μαρτίου 1956: Ἡ «Πράβδα», δημοσιογραφικὸν ὄργανον τοῦ Κ.Κ. Σοβιετικῆς Ἑνώσεως, χαρακτηρίζει τὸν Στάλιν ὡς ὑποκινητὴν τῆς «προσωπολατρείας», «ἥτις ὑπῆρξεν ἄκρως ἐπιβλαβής».

5 Ἀπριλίου 1956: Ὁ Ραδιοσταθμὸς τοῦ Πεκίνου, ὕστερα ἀπὸ ἑξάμηνον σιωπήν, ἐπικρίνει τὸν Στάλιν.

18 Ἀπριλίου 1956: Τὸ Κομμουνιστικὸν Γραφεῖον Πληροφοριῶν (Κομινφόρμ) διαλύεται. Ἡ ἐνέργεια αὕτη θεωρεῖται ὡς παραχώρησις πρὸς τὸν Τίτο. Ὡς γνωστόν, ἀπὸ τοῦ Βήματος τῆς Κομινφόρμ ὁ Τίτο κατηγγέλθη, τὸ 1948, ὡς διακηρύξας τὴν

ἀρχὴν τοῦ «'Εθνικοῦ Κομμουνισμοῦ», ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν ὑπὸ τὸν ἔλεγχον τοῦ Κρεμλίνου Κομμουνισμόν.

23 'Απριλίου 1956 : Κατὰ τὴν ἐν Μεγάλῃ Βρεταννίᾳ ἐπίσκεψίν του, ὁ Κροῦτσεφ ἀπορρίπτει τὸ αἴτημα τοῦ Βρεταννικοῦ 'Εργατικοῦ Κόμματος περὶ ἀπελευθερώσεως τῶν κρατουμένων εἰς τὰς φυλακὰς Σοσιαλδημοκρατῶν, εἰς τὰς ὑπὸ κομμουνιστικὴν κυριαρχίαν χώρας.

6 Μαΐου 1956 : Κατόπιν κατηγοριῶν περὶ ἐφαρμογῆς σταλινικῶν μεθόδων, ὁ Γιάκομπ Μπέρμαν παραιτεῖται ἀπὸ τὸ ἀξίωμα τοῦ 'Αντιπροέδρου τῆς Πολωνικῆς Κυβερνήσεως.

20 Μαΐου 1956 : Τσεχοσλοβάκοι φοιτηταί, εἰς διαδηλώσεις των, ζητοῦν τὴν δυνατότητα ἀποκτήσεως ἔργων τῆς παγκοσμίου λογοτεχνίας, ὡς καὶ τὴν ἐφαρμογὴν τῆς ἀρχῆς τῆς αὐτοκυβερνήσεως.

1 'Ιουνίου 1956 : 'Ο Μολότωφ, ἐπὶ μακρὸν χρόνον ἐχθρὸς τοῦ Τίτο, ἀντικαθίσταται εἰς τὸ ἀξίωμα τοῦ 'Υπουργοῦ τῶν 'Εξωτερικῶν τῆς Σοβιετικῆς 'Ενώσεως ἀπὸ τὸν Ντιμίτρι Σεπίλωφ, τέως 'Αρχισυντάκτην τῆς «Πράβδα».

2 'Ιουνίου 1956 : Εἰς κοινὴν δήλωσίν των, ἡ Σοβιετικὴ "Ενωσις καὶ ἡ Γιουγκοσλαβία ὁμιλοῦν περὶ «ἀμοιβαίας κατανοήσεως» μεταξύ των. 'Η δήλωσις αὕτη ἀπέβλεπεν εἰς τὸν τερματισμὸν τῆς ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Στάλιν χρονολογουμένης διενέξεως.

4 'Ιουνίου 1956 : Τὸ Στέητ Ντηπάρτμεντ δίδει εἰς τὴν δημοσιότητα τὸ κείμενον τοῦ ἀπορρήτου λόγου τοῦ Κροῦστσεφ.

17 'Ιουνίου 1956 : 'Ο ἡγέτης τοῦ Κ.Κ. 'Ιταλίας Τολιάττι, ζητεῖ ἀπὸ τὸ Κρεμλῖνον ὅπως προβῇ εἰς ἐπεξηγήσεις περὶ τῆς ἐπιδειχθείσης ἀδυναμίας ἀνασχέσεως τῶν ἀκροτήτων τοῦ Στάλιν. Τὴν ἑπομένην, τὰ ἡγετικὰ στελέχη τοῦ Κ.Κ. Γαλλίας διαμαρτύρονται διὰ τὸν ἀπόρρητον τρόπον καθ' ὃν ὁ Κροῦστσεφ ἀπεκάλυψε τὰ ἐγκλήματα τοῦ Στάλιν.

28 'Ιουνίου 1956 : Χιλιάδες ἀτόμων μετέχουν εἰς τὴν ἐξέγερσιν ἐναντίον τῆς Κομμουνιστικῆς ἡγεσίας, εἰς Πόζναν τῆς Πολωνίας, μὲ σύνθημα «Ψωμὶ καὶ 'Ελευθερία». Δύο ἡμέρας ἀργότερον, οἱ νεκροὶ καὶ τραυματίαι ἀνέρχονται εἰς ἑκατοντάδας. 'Η Κεντρικὴ 'Επιτροπὴ τοῦ Κ.Κ. Σοβιετικῆς 'Ενώσεως καταδικάζει τὴν «προσωπολατρείαν» τοῦ Στάλιν. 'Εκ παραλλήλου, ὅμως, τονίζει ὅτι ἡ «κριτικὴ» τοῦ Κομμουνιστικοῦ συστήματος ὑπερέβη τὰ ὅρια.

21 'Ιουλίου 1956 : 'Ο Πρωθυπουργὸς τῆς Σοβιετικῆς 'Ενώσεως κ. Μπουλγκάνιν, ἐκφράζων τὴν ἀνησυχίαν τοῦ Κρεμλίνου διὰ τὰς «ὑπερμέτρους» φιλελευθέρας τάσεις ἐν Πολωνίᾳ, προειδοποιεῖ τὸ Πολιτικὸν Γραφεῖον τοῦ Κ.Κ. Πολωνίας ὅτι δέον νὰ ἀσκῇ αὐστηρότερον ἔλεγχον ἐπὶ τοῦ Τύπου.

3 Σεπτεμβρίου 1956: 'Η Κεντρικὴ 'Επιτροπὴ τοῦ Κ.Κ. Σοβιετικῆς 'Ενώσεως ἀποστέλλει μυστικὰς ἐντολὰς πρὸς τὰς δορυφόρους χώρας, ἀποτρέπουσα αὐτὰς ἀπὸ τοῦ νὰ υἱοθετήσουν κομμουνιστικὸν σύστημα παρόμοιον πρὸς τὸ Γιουγκοσλαβικόν.

15 'Οκτωβρίου 1956 : Οἱ 'Ιταλοὶ κομμουνισταὶ διακηρύσσουν τὴν ἀπόφασίν των ὅπως ἐξεύρουν «'Ιταλικὸν δρόμον πρὸς τὸν Σοσιαλισμόν».

19-21 'Οκτωβρίου 1956 : Μέλη τῆς Κεντρικῆς 'Επιτροπῆς τοῦ Κ.Κ. Σοβιετικῆς 'Ενώσεως μεταβαίνουν ἐσπευσμένως εἰς Βαρσοβίαν. 'Ο Κροῦστσεφ φέρεται εἰπὼν πρὸς τοὺς Πολωνούς, ὅτι αἱ ἐπικρατοῦσαι ἐν Πολωνίᾳ τάσεις εἶναι ὑπερμέτρως φιλελεύθεραι καὶ ὅτι «ἂν δὲν ὑπακούσετε, θὰ σᾶς συντρίψωμεν».

21 'Οκτωβρίου 1956 : 'Η «Πράβδα» ἐπιτίθεται κατὰ τῶν Πολωνῶν Κομμουνιστῶν, κατηγοροῦσα αὐτοὺς ὅτι «κλονίζουν τὰ θεμέλια» τοῦ Κομμουνιστικοῦ καθεστῶτος. 'Ο Σοβιετικὸς Στρατάρχης Κωνσταντὶν Ροκοσόφσκυ, 'Υπουργὸς 'Αμύνης τῆς Πολωνίας, «παραιτεῖται» καὶ ἀναχωρεῖ «ἐπ' ἀδείᾳ» διὰ Μόσχαν.

24 'Οκτωβρίου 1956 : Διαδηλώσεις ἐργατῶν καὶ σπουδαστῶν εἰς Βουδαπέ-

στην, εἰς ἔκφρασιν συμπαθείας διὰ τὸ αἴτημα τῆς Πολωνίας πρὸς ἀπόκτησιν μεγαλυτέρας ἀνεξαρτησίας ἀπὸ τὴν Μόσχαν, καὶ μὲ σύνθημα τὴν παροχὴν περισσοτέρας ἐλευθερίας εἰς τὴν Οὐγγαρίαν. Ἡ μυστικὴ 'Αστυνομία ἀνοίγει πυρὰ καὶ ἡ διαδήλωσις μεταβάλλεται εἰς ἀνοικτὴν ἐξέγερσιν.

24 'Οκτωβρίου 1956 : Σοβιετικὰ στρατεύματα, ἀνερχόμενα εἰς 10.000, εἰσερχονται εἰς Βουδαπέστην. Ἡ ἐξέγερσις ἐπεκτείνεται. Προειδοποίησις πρὸς τοὺς «Μαχητὰς τῆς 'Ελευθερίας» νὰ παραδοθοῦν ἢ νὰ συντριβοῦν.

25-27 'Οκτωβρίου 1956 : Ἡ ἐπανάστασις, εἰς πλήρη ἔντασιν, συνεχίζεται ἐν Οὐγγαρίᾳ.

1 Νοεμβρίου 1956: Ὁ Ραδιοσταθμὸς τοῦ Πεκίνου χαρακτηρίζει ὡς «δίκαια» τὰ αἰτήματα τοῦ Οὐγγρικοῦ λαοῦ.

4 Νοεμβρίου 1956: Ἑκατοντάδες Σοβιετικῶν ἁρμάτων μάχης ἐνεργοῦν νέαν ἐπίθεσιν κατὰ τῆς Βουδαπέστης.

6 Νοεμβρίου 1956 : Αἱ μάχαι συνεχίζονται ἐντατικῶς, εἰς ὁλόκληρον τὴν Οὐγγαρίαν. Οὐγγροι φυγάδες ἀποκαλύπτουν τὴν ἔναρξιν ὁμαδικῶν ἐκτοπίσεων εἰς τὴν Σοβιετικὴν Ἕνωσιν.

11 Νοεμβρίου 1956 : Ὁ Πρόεδρος τῆς Γιουγκοσλαβίας Στρατάρχης Τίτο λέγει ὅτι ἡ χρησιμοποίησις Σοβιετικῶν στρατευμάτων ἐν Οὐγγαρίᾳ ἦτο «μοιραῖον σφάλμα» καὶ ἐπιρρίπτει τὴν εὐθύνην διὰ τὰ γεγονότα τῆς Οὐγγαρίας εἰς τὸ Κρεμλῖνον.

12 Νοεμβρίου 1956 : Ἡ ὑπὸ Σοβιετικὸν ἔλεγχον Κυβέρνησις Καντὰρ ἀπορρίπτει αἴτησιν τοῦ Ο.Η.Ε. ὅπως ἐπιτραπῇ ἡ ἀποστολὴ παρατηρητῶν εἰς Οὐγγαρίαν.

18 Νοεμβρίου 1956 : 'Ανακοινοῦται, εἰς Μόσχαν, ἡ ὑπογραφὴ τῆς Πολωνοσοβιετικῆς Συμφωνίας, διὰ τῆς ὁποίας διακηρύσσεται ἡ «πλήρης ἰσότης» τῶν δύο χωρῶν, εἰς τὰς μελλοντικάς των σχέσεις.

22 Νοεμβρίου 1956 : Ὁ 'Αρχηγὸς τῆς Σοβιετικῆς Μυστικῆς 'Αστυνομίας ἀφικνεῖται εἰς Βουδαπέστην, διὰ νὰ ἐπιληφθῇ τῆς ἐκτοπίσεως τῶν Οὐγγρων «Μαχητῶν τῆς 'Ελευθερίας».

12 Δεκεμβρίου 1956 : Ἡ Γενικὴ Συνέλευσις τῶν Ἡνωμένων 'Εθνῶν καταδικάζει τὴν Σοβιετικὴν ἐπέμβασιν ἐν Οὐγγαρίᾳ καὶ ζητεῖ τὴν ἄμεσον ἀποχώρησιν τῶν Σοβιετικῶν στρατευμάτων. Εἰς τὸ Πόζναν τῆς Πολωνίας, 30.000 ἐργάται χάλυβος ἐγκρίνουν ψήφισμα, διὰ τοῦ ὁποίου καταδικάζεται ἡ χρησιμοποίησις Σοβιετικῶν δυνάμεων εἰς Οὐγγαρίαν.

23 Δεκεμβρίου 1956 : Ἡ «Πράβδα» καταδικάζει τὰς «ἐθνικιστικὰς» τάσεις, αἵτινες πιθανῶς νὰ ὁδηγήσουν εἰς διάστασιν μὲ τὴν Σοβιετικὴν Ἕνωσιν.

31 Δεκεμβρίου 1956 : Ὁ Κροῦστσεφ, εἰς δεξίωσιν παρατεθεῖσαν εἰς τὸ Κρεμλῖνον, λέγει μὲ ὑπερηφάνειαν : «Εἴμεθα ὅλοι Σταλινισταί». 'Επίσης, ἐξυμνεῖ τὸν Στάλιν, ὡς ἀγωνιστὴν κατὰ τοῦ ἰμπεριαλισμοῦ.

15 'Ιανουαρίου 1957 : Ὁ Πρωθυπουργὸς τῆς 'Ερυθρᾶς Κίνας Τσοὺ—Ἔν—Λάϊ ἐπισκέπτεται τὴν Βαρσοβίαν καί, εἰς δηλώσεις του, ἀναγνωρίζει τὴν Σοβιετικὴν ἡγεσίαν ἐπὶ τοῦ Διεθνοῦς Κομμουνισμοῦ. Ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς τοῦ Κ.Κ. Πολωνίας Γκομούλκα, παρὰ ταῦτα, λέγει ὅτι ἡ Πολωνία δέον ὅπως ἐνισχύσῃ τοὺς δεσμούς της μετὰ τῶν Κομμουνιστικῶν χωρῶν καὶ ὅπως, παραλλήλως, ἀκολουθήσῃ πολιτικὴν «συνεργασίας μὲ τὴν Δύσιν».

17 'Ιανουαρίου 1957 : Ὁ Κροῦστσεφ, κατὰ τὴν διάρκειαν δεξιώσεων εἰς τὴν εἰς Μόσχαν Κινεζικὴν Πρεσβείαν, χαρακτηρίζει τὸν Στάλιν ὡς «πρότυπον Κομμουνιστοῦ» καὶ λέγει ὅτι δύνανται νὰ εἶναι ὑπερήφανοι οἱ κομμουνισταὶ ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι «δύνανται νὰ παραμείνουν πιστοὶ τόσον εἰς τὸν Μαρξισμὸν καὶ τὸν Λενινισμὸν ὅσον ὁ ἴδιος ὁ Στάλιν».

23 'Ιανουαρίου 1957 : Τὸ περιοδικὸν «Κομμουνιστής», ἐπίσημον ὄργανον τοῦ Κ.Κ. Σοβιετικῆς Ἑνώσεως, διακηρύσσει ὅτι «δὲν ὑπάρχει 'Εθνικὸς Κομμουνισμός».

5 Φεβρουαρίου 1957 : Τὸ ὄργανον τοῦ Κ.Κ. 'Ανατολικῆς Γερμανίας «Νέα Γερμανία» παραδέχεται, ὅτι ἐσημειώθη ἀναταραχὴ εἰς 'Ανατολικὴν Γερμανίαν περὶ τὰ τέλη τοῦ 1956, ἡ ὁποία παρ' ὀλίγον νὰ καταλήξῃ εἰς ἀντικομμουνιστικὰς ἐξεγέρσεις.

15 Φεβρουαρίου 1957 : 'Ο 'Αντρέϋ Γκρομύκο (ὁ ὁποῖος ἀπὸ μακροῦ χρόνου ἐθεωρεῖτο ὡς εἷς ἐκ τῶν πλέον ἐμπίστων ὀπαδῶν τοῦ Σταλινισμοῦ) διαδέχεται τὸν Ντιμίτρι Σεπίλωφ, εἰς τὴν θέσιν τοῦ 'Υπουργοῦ τῶν 'Εξωτερικῶν τῆς Σοβιετικῆς 'Ενώσεως.

16 Φεβρουαρίου 1957 : 'Εκπρόσωποι τοῦ Οὐγγρικοῦ 'Υπουργείου 'Εξωτερικῶν παραδέχονται ὅτι ἐδραπέτευσαν ἐξ Οὐγγαρίας περίπου 196.000 φυγάδες, ἀπὸ τῆς ἐνάρξεως τοῦ ἀπελευθερωτικοῦ ἀγῶνος.

18 Φεβρουαρίου 1957 : 'Ο Κροῦστσεφ παραδέχεται μὲν ὅτι ὁ Στάλιν διέπραξε σφάλματα, ἀλλ' ὑποστηρίζει ἀντίθετον θέσιν ἐκείνης τὴν ὁποίαν ὑπεστήριξεν εἰς τὸν πρὸ ἔτους ἀπόρρητον λόγον του, ἐξυμνῶν τὴν νικηφόρον ἡγεσίαν τοῦ Στάλιν εἰς τὸν ἀγῶνα ἐναντίον τῆς 'Εθνικοσοσιαλιστικῆς Γερμανίας, κατὰ τὸν Β' Παγκόσμιον Πόλεμον. 'Ως γνωστόν, τὴν 24ην Φεβρουαρίου 1956, ὁ Κροῦστσεφ κατηγόρησε τὸν Στάλιν ὅτι ἠγνόησε τὰς προειδοποιήσεις περὶ ἐπικειμένης Ναζιστικῆς ἐνόπλου ἐπιθέσεως ἐναντίον τῆς Ρωσσίας καὶ ὅτι δὲν ἐμερίμνησε διὰ τὴν ὀργάνωσιν τῆς Σοβιετικῆς ἀμύνης.

ΛΥΣΙΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΥ ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΟΣ

'Η λύσις τοῦ 'Αστυνομικοῦ προβλήματος τοῦ 93ου τεύχους, ὑπὸ τὸν τίτλον «κατ' οἶκον ἔρευνα», εἶναι ἡ ἑξῆς :

Τὸ ὅπλον εὑρέθη πίσω ἀπὸ τὴν «διάπλατα ἀνοικτὴ» πόρτα τῆς οἰκίας.

'Εκ τῶν ἀναγνωστῶν μας, ἀπέστειλαν ὀρθὴν λύσιν οἱ ἀστυφύλακες : Μπιμπᾶκος Πέτρος, Νικητόπουλος 'Ιωάννης, Κισσούδης 'Ιωάννης καὶ ὁ ἰδιώτης Παναγιωτόπουλος Κωνσταντῖνος.



Σκέψεις ὄνειρα πραγματικότητες

Ὑπὸ δοκ. Ὑπαστυνόμου
κ. **Κ. ΚΟΝΤΟΓΙΑΝΝΗ**

Στέκω πλάϊ στὸν πατέρα μου, παιδὶ ἀκόμη, μικρὸ καὶ ἄβουλο καὶ ἀντικρύζω τὰ πρῶτα μαθητικὰ θρανία. Μακρυνὸ πολὺ τὸ παρελθὸν γιὰ νὰ θυμηθῶ σήμερα τὶς πρῶτες μου ἐκεῖνες σκέψεις. Στενὸς πολὺ ὁ κόσμος μου, τότε ἔφθανε ἀπὸ τὸ σπίτι στὴν ἐκκλησία, στὸ θυμιατῆρι τοῦ ἁπλοϊκοῦ παπᾶ τοῦ χωριοῦ μας, ἀπὸ τὰ χαράματα κάθε γιορτῆς καὶ Κυριακῆς καὶ ἔνοιωθα γύρω μου τὴν ἀγάπη νὰ μὲ περιβάλῃ. Οἱ γονεῖς, τὸ τζάκι, ὁ παπᾶς, τὸ πρόσφορο, ἡ ἐκκλησία, ἡ καλωσύνη χυμένη παντοῦ καὶ πάνω ἀπ' ὅλα τὸ μάτι τοῦ Θεοῦ ποὺ βλέπει τὰ πάντα.

Καὶ νὰ μπροστά μου προβάλλει ὁ δάσκαλος, φτωχοντυμένος, αὐστηρὸς μὲ τὰ κρεμαστὰ γυαλιά του, καὶ δίπλα του, γιὰ καλὴ μου τύχη, ὁ ἐπιθεωρητής, παχουλὸς, καλοντυμένος, γελαστός, σκύβει ἀπάνω μου καὶ μὲ χαϊδεύει· μὲ τὸ χαμόγελό του καὶ τὶς πρῶτες του συμβουλὲς κέρδισε πραγματικὰ τὴν ἄδολη καρδιά μου. Κάθε βράδυ κάτω ἀπὸ τὸ καντηλέρι τῆς Παναγίας, στὸ φανταστικὸ κόσμο τῆς προσευχῆς μου, τοποθετοῦσα τοὺς παραπάνω καὶ σὲ μιὰ ἀνάλογη θέση. Ἡ γιαγιά, τὸ παραμῦθι, ἡ ἱστοριούλα στὰ πρῶτα βήματα τοῦ νέου, πόσο μακρυὰ τὸν φέρνουν ἀπὸ τὴν πραγματικότητα. Στὰ πρῶτα συναισθήματά του νοιώθει τὴν ὁμορφιὰ τῆς ζωῆς νὰ πλημμυρίζῃ τὴν πλάση. Ἕνας πανάγαθος Θεὸς ἔπλασε τὰ πάντα χαρούμενα, στοῦ φτωχοῦ τὴν πόρτα ἡ καλωσύνη τοῦ πλουσίου, ἡ βοήθεια τοῦ δυνατοῦ στὴ διάθεση τοῦ ἀδυνάτου. Στὸ ἁρμονικὸ σύνολο, στὸ γελαστό του κόσμο, ποὺ ὁ λύκος παίζει μὲ τ' ἀρνὶ κι' ὁ κοῦκος μὲ τ' ἀϊδόνι, ἕνα μόνο βλέπει μὲ φόβο, ἀκατανόητο καὶ χωρὶς σκοπό. Τὸν Ἀστυνόμο. Αὐστηρὸς, ἀγέλαστος, μὲ τὸ περίστροφο στὴ μέση, ἕτοιμος πάντα νὰ τὸν παρατηρήσῃ, νὰ τὸν κτυπήσῃ ἴσως, καὶ ἀκόμη μὲ τὴν φαντασία του νὰ τὸν κλείσῃ στὴ φυλακή. Ἐρωτηματικὸ μεγάλο γιὰ μένα, καὶ στὰ κατοπινὰ μαθητικά μου βήματα, ἡ αἰτία τοῦ ἀνεξήγητου αὐτοῦ φόβου στὸ πέρασμα τοῦ χρόνου, πόσες σκέψεις καὶ ἰδέες δὲν γκρεμίστηκαν καὶ πῆραν ἄλλη μορφή, καὶ ἐξακολούθησα νὰ βλέπω ἀπὸ ἐχθρικὴ διαρκῶς σκοπιὰ τὸ ἔργο τοῦ ἀστυνόμου. Στὰ τόσα ἀδικήματα καὶ ἐγκλήματα, ὁ ἀστυνόμος στέκει πάντα βλοσηρός, συλλαμβάνει τὸν ὑπαίτιο, πολλὲς φορὲς καὶ ἄδικα, καὶ τοῦ ἀφαιρεῖ τὸ πολυτιμότερο ἀγαθὸ τὴν ἐλευθερία. Ἡ μικρή μου φαντασία ἔβλεπε μόνον τὴν κακὴ πλευρὰ τοῦ ἔργου του, τὴν πιὸ ἔντονη καὶ ζωηρή, καὶ δὲν τὸν συνέλαβε ποτὲ νὰ συγχωρῇ, νὰ συμβουλεύῃ καὶ νὰ μὴν διατάζῃ.

Μὲ αὐτὲς περίπου τὶς σκέψεις, βρέθηκα κι' ἐγὼ ἕνα πρωϊνὸ, χωρὶς νὰ τὸ πολυκαταλάβω, στὸ κατῶφλι τῆς Ἀστυνομικῆς Σχολῆς. Μπροστά του στάθηκα σιωπηλὸς καὶ γύρισα στοχαστικὰ στὸ παρελθόν, στὰ πρῶτα σκιρτήματα τῆς νεανικῆς μου ζωῆς, τοὺς τόσους πόθους, καϋμοὺς καὶ ὄνειρα, διστακτικὰ τὸ πέρασα, καὶ ὅμως πόσο ἀμφέβαλλα γιὰ ὅ,τι ἔκανα. Ὑπῆρξε βέβαια σημαντικὸς σταθμὸς τῆς ζωῆς μου ποὺ ἄλλαξε πραγματικὰ τὴν πορεία της, ἀλλὰ λυπήθηκα καὶ πόσο ἀντέδρασα ψυχικὰ στὴν ἀρχή. Στέκω καὶ σήμερα καὶ ἀναπολώντας τὴν μεγάλη ἐκείνη στιγμὴ βλέπω, ὅτι τὸ γοργὸ πέρασμα τῶν 9 χρόνων τῆς ἀστυνομικῆς μου ζωῆς ἀποκάλυψε μπροστά μου οὐτοπίες ποὺ πίστευα καὶ πραγματικότητες ποὺ δὲν γνώριζα.

Στὸν ἀγῶνα τοῦ καλοῦ καὶ τῆς προόδου, στὰ τόσα ἐμπόδια τῆς ζωῆς γιὰ μιὰ ἁρμονικὴ κοινωνικὴ συμβίωση, στὸ τιμωρὸ χέρι τῆς πολιτείας γιὰ κάθε ἄνομο καὶ ἀντικοινωνικό, ἀπαραίτητα παρὼν ὁ ἀστυνομικός, ἐνάρετος, εὐγενικός, ἀδέκαστος πλημμυρισμένος ἀπὸ καλωσύνη πολλὲς φορές, ἀλλὰ καὶ πόσες φορὲς ἀνθρώπινο κι' αὐτὸ πλᾶσμα μὲ τὶς τόσες ἀδυναμίες του...

Τὸ ρυθμικό του βῆμα στὴν παγερὴ καὶ ἄγρια νύχτα τοῦ χειμῶνα, στὸ μεσημβρινὸ κάμα τοῦ καλοκαιριοῦ, ἡ ἔγκαιρη παρουσία του στὴ ζωή, στὸ θάνατο, στὴ χαρά, στὴ λύπη, στὸ χαλασμό, στὴν ἀνατροπή, στὸ γκρέμισμα, στὴ δημιουργία, μαρτυροῦν τὸ πολύπλευρο καὶ σκληρὸ ἔργο του. Εὐγενικὸ καὶ ἰδανικὸ μπορεῖς νὰ πῇς στὸ παρακολούθημα τῆς ἀνθρώπινης πορείας πρὸς τὴν πολιτιστικὴ ἄνοδο, τραχὺ καὶ ὄχι ἀνθρωπινὸ στὸ κυνηγητὸ καὶ τὴν στέρηση τῆς ἐλευθερίας τοῦ ἀναρχικοῦ, τοῦ κακοποιοῦ, ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

Λαϊκὴ θέληση ὁ νόμος, συνισταμένη ἠθικῶν προσταγῶν καὶ λογικῶν σκέψεων, ἀντικειμενικὸς καὶ ὑπεράνω πάντων, καὶ πλάϊ του ἀκοίμητος φρουρὸς ὁ ἀστυνομικός. Νὰ τὸ κύριο ἔργο τῆς ἀστυνομίας πέρα ἀπὸ πάθη καὶ προκαταλήψεις, ἀτομικὰ συμφέροντα καὶ ἀνθρώπινες ἀδυναμίες. Ἄχαρι καὶ μισητὸ ἀπὸ πολλοὺς τὸ ἐπάγγελμα, ἀληθινὰ ἀπαραίτητο ὅμως γιὰ τὴν ὕπαρξι τοῦ ἀνθρώπου σὰν κοινωνικοῦ συνόλου, προϋποθέτει γρανιτώδεις χαρακτῆρες. Στὴν προκλητικότητα καὶ τοὺς πειρασμοὺς τῆς ζωῆς, στὴ δύναμη τῆς ἐξουσίας γιὰ τόσες παρεκτροπές, στὰ μίση καὶ τὴν ἀδιαφορία πολλῶν γιὰ ὅ,τι προσφέρει, μόνον μὲ ὑπεράνθρωπες δυνάμεις μπορεῖ νὰ σταθῇ πραγματικὰ ἀστυνομικός. Προστάτης τοῦ συνόλου ἀλλὰ καὶ τοῦ κάθε ἀτόμου χωριστά, θἄπρεπε στὸ διάβα του νὰ συναντᾷ μόνον τὸ χαμόγελο καὶ τὴν ἄδολη ἀγάπη, σὰν ἀντιπαροχὴ τῆς ἰδικῆς του, ἴδιας ὅμως προσφορᾶς. Ἄνοιξε λοιπὸν τὴν καρδιά σου συνάδελφε, δεῖξε τὴν ἀνθρώπινη πλευρά σου, στὸ συμπολίτη, στὴν νεολαία ἰδιαίτερα καὶ ἄφισε νὰ φανερωθῇ ὁλοκάθαρο τὸ πολυσύνθετο ἔργο σου, ὁ πραγματικὸς σκοπὸς καὶ ὁ δρόμος ποὺ ἀκολουθεῖς. Οἱ ὅμορφες ἀλλὰ καὶ αἱ ἄσχημες εἰκόνες χαράσσονται βαθειὰ στὴ μνήμη μας, καὶ προβάλλουν ἄθελα μπροστά μας στὶς λογικὲς σκέψεις καὶ στοὺς ρηχοὺς στοχασμούς. Εὐγένεια, ἀνθρωπισμός, χαμόγελο καὶ συμβουλὴ στὴν νεολαία, νὰ ἡ ὅμορφη εἰκόνα ποὺ θὰ τῆς μείνῃ ἀξέχαστη μέχρι τὰ γερατειά. Θὰ σοῦ δικαιολογήσῃ τὰ λάθη καὶ τὶς ἀδυναμίες, θὰ σοῦ διαλαλήσῃ ὅμως μὲ ὅλη τὴ δύναμη τῆς ψυχῆς της τὴν πρώτη ὅμορφη εἰκόνα ποὺ συνέλαβε γιὰ σένα. Δίπλα στὴν ἀγάπη της τὸ ἔργο σου πόσο εὔκολο!

Θυμᾶμαι, μόλις σὰν ὀνείρου πλάνη, τὸν πρῶτο ἐκεῖνο ἡρωά μου τὸν ἐπιθεωρητή. Στὸ φοβισμένο παιδὶ χαμογέλασε, ἔπαιξε, ἔδωσε ἕνα χάδι μαζὺ μὲ μιὰ συμβουλή. Δὲν ἦταν βέβαια ἀστυνομικός, ἦταν ὅμως Παιδαγωγὸς—ἀληθινὰ πόσο μεγάλος!

Ἐπιφυλακή

Τοῦ κ. ΔΙΟΝ. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΥ, Ἀστυφύλακος

7 Δεκεμβρίου. Διαταγή. «Ἅπασα ἡ δύναμις τῆς Ἀστυν. Διευθύνσεως Πειραιῶς τίθεται ἐν αὐστηρᾷ ἐπιφυλακῇ».

Ἡ Δεκεμβριανὴ αὐγούλα παρ' ὅλη της τὴν παγωνιὰ πέρνει ἕνα ἰδιαίτερο φόντο, σὰν τὸ λυκαυγὲς γεμίζει τὴν γύρω φύσι. Στολισμένη μὲ τὶς πολλαπλὲς σειρὲς τῶν φώτων της, δίνει μιὰ φαντασμαγορικὴ ὄψι ἡ πλατεῖα Κοραή, μέσα στὴ νυκτερινὴ ἀπεραντωσύνη. Καὶ κεῖ στὸ βάθος τῆς πλατείας τὸ μεγαλοπρεπὲς κτίριο τοῦ Βου Ἀστυνομικοῦ Τμήματος, στέκει περήφανο στὸν προορισμόν του.

Ἀραιοὶ διαβάτες τυλιγμένοι στὰ βαρειά τους ροῦχα ἀντιμετωπίζουν τὰ χειμερινὰ κρῦα. Ἀλλά, νὰ ὅμως, μιὰ κάποια κίνησις ποὺ παρατηρεῖται ζωηρὴ στὴν παγερὴ αὐτὴ νύχτα. Εἶναι ἡ Ἀστυνομικὴ Κυψέλη, ποὺ δὲν λαμβάνει ὑπ' ὄψιν της παγωνιές, χιόνια, βροχές. Πάντοτε βρίσκεται ἀρωγὸς στὶς δύσκολες στιγμές. Ἔτσι καὶ τώρα. Ἀπὸ κάθε γωνιὰ τῆς πόλεως ξεπροβάλλουν τὰ βλαστάρια τοῦ Ἀστυνομικοῦ δέντρου, μὲ κατεύθυνσιν τὸ Βον Ἀστυν. Τμῆμα. Στὸ Τμῆμα αὐτὸ ἔρχονται ὅλοι ὅσοι ὑπάγονται στὴν Αη Ὑποδιεύθυνση. Πέρασε λίγη ὥρα καὶ ὅλοι εἴμαστε παρόντες. Ὁ Διοικητής μας, Ἀστυνόμος Α', ἄνθρωπος ποὺ τὸν διακρίνει ἡ ζωηρότης καὶ ὁ ζῆλος γιὰ τὴν δουλειά, δίνει διαταγὲς στοὺς ὑφισταμένους του καὶ ἔτσι σιγὰ-σιγὰ ὅλοι μας πήραμε μιὰ θέσι καὶ ἕναν προορισμὸ γιὰ νὰ ἀντιμετωπίσουμε τὰ ἴσως ἀπρόοπτα γεγονότα. Ἀξιωματικοὶ σκυφτοὶ μπροστὰ στὰ γραφεῖα τους, γράφουν, διαβάζουν, συζητοῦν γιὰ νὰ περάσουν τὴν ὥρα τους. Γενικὰ ἐπικρατεῖ μιὰ ἀτμόσφαιρα εὐχάριστη.

Συζητήσεις ἀπ' ἐδῶ, ἀστεῖα ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος, γέλοια πιὸ κάτω. Καὶ κεῖ δίπλα στὸ καφενεδάκι δυὸ παίζουν τάβλι καὶ μερικοὶ ἄλλοι τοὺς παρακολουθοῦν.

Οἱ πιὸ εὐφυολόγοι πειράζουν τοὺς ἄλλους, κάνοντας τὴν ἀτμόσφαιρα κάπως πιὸ ἀνεκτή. Ἄλλοι πάλι καθισμένοι στὰ λίγα καθισματάκια, γράφουν, ποιὸς ξέρει ποῦ ; Ὅλοι κάτι βρίσκουν νὰ περάσουν τὶς ὧρες τους.

Καὶ κάποιος «πῆγα στὸ Ἀκροπὸλ Βασίλη καὶ εἶδα τὸν Αὐλωνίτη. Γέλοια μέχρι δακρύων».

«Δὲν μοῦ λὲς Πολύβιε, εἶναι καλά; Θέλω νὰ πάω καὶ ἐγὼ στὸ θέατρο, ἀλλὰ...»

«Τί πρᾶμα;» «Νὰ ! τὸ εἰσιτήριο». «Ἔ ! Θὰ τὸ βγάλουμε τὸ εἰσιτήριο. Τί νὰ γίνῃ ; Θὰ γελάσουμε ἀρκετὰ Βασιλάκη».

Καὶ τρίτος. «Τί εἶπες ; Εἶδες τὸν Αὐλωνίτη καὶ δάκρυσες ἀπὸ τὰ γέλοια ; » Φαντάζομαι ὅταν θὰ δῇς καὶ τὸν πρύτανι τοῦ γέλοιου, τὸν Λογοθετίδη». Καὶ ὁ ἀδαής. «Τί πάει νὰ πῇ πρύτανις ;» Καὶ ἡ ἐξήγησις. «Πρύτανις θὰ πῇ νὰ εἶναι ὁ πρῶτος ἐδῶ » ποὺ προκαλεῖ τὰ γέλοια». Συμφωνία πλήρης.

Ἔξω, οἱ πρῶτες ἀχτῖδες τοῦ ἥλιου ἔκαναν τὴν ἐμφάνισή τους καὶ παίζουν χαδιάρικα πιὸ κάτω μὲ τὰ νερὰ τοῦ λιμανιοῦ. Εἶναι ὁ εὐεργετικὸς ἥλιος ποὺ ἔρχεται ἀπὸ τὸ μακρυνό του ταξεῖδι, νὰ μᾶς διηγηθῇ τὰ νέα του μὲ τὶς καυτερές του νυφοῦλες.

Ἐμεῖς ! Παιδιὰ τοῦ καθήκοντος καὶ τῆς ἀνάγκης ἀρωγοί, καθισμένοι στὰ θαμπὰ τζάμια τῶν παραθύρων, κυττάζουμε τοὺς πρώτους διαβάτες ποὺ τρέχουν σχεδόν, γιὰ νὰ φυλαχθοῦν ἀπὸ τὸ παιδὶ τοῦ Αἰόλου, τὸν τρομερὸ βοριᾶ, ποὺ ξέφυγε ἀπὸ τὸ ἀσκὶ τοῦ πατέρα του γιὰ νὰ ἐξαπολύσῃ τὰ παγερά του βέλη ἐναντίον μας, καὶ νὰ μᾶς ἀναγκάσῃ νὰ ὁπλισθοῦμε μὲ τὰ ποιὸ βαρειά μας ροῦχα.

Τίκ-τάκ, τίκ, τάκ, εἶναι ὁ μονότονος ἦχος τῆς γραφομηχανῆς ποὺ κτυπᾷ πάνω στὸ ἄψυχο χαρτί, δίνοντάς του ἔτσι κάποια ζωντάνια. Παρατηρῶ τὸν συνάδελφο. Ἥρεμος, ἀκούραστος συνεχίζει τὴν ἐργασία του, ἀφήνοντας τὰ δάκτυλά του νὰ παίζουν συνέχεια μὲ τὰ πλῆκτρα τῆς μηχανῆς, χωρὶς νὰ τὸν ἐνδιαφέρουν τὰ γύρω του. Πιὸ κάτω μπροστὰ στὸ δικό του γραφεῖο ὁ ἐκδότης ταυτοτήτων. Κάποιος πολίτης τὸν

ἀπασχολεῖ ! Ἄ ! Νὰ καὶ ὁ τῆς ἀλληλογραφίας μας. Ὅλοι τρέχουμε πρὸς τὸ μέρος του. Ἡ ἀγάπη γιὰ τὴν μαννοῦλα μας, τὰ ἀδέλφια μας, τὴν οἰκογένειά μας, ζωντάνεψε στὴ θύμησί μας. Λαχταροῦμε νέα τους. Νέοι 'Οδυσσεῖς ξεφυτρώνουν στὰ πρόσωπά μας. Ἕνα γραμματάκι ἀπὸ τὸ χωριὸ πόσο θὰ μᾶς ἄλλαζε γιὰ λίγο. Θὰ βρισκόμαστε στὴν οἰκογενειακὴ θαλπωρή, γύρω ἀπὸ τὰ ζεστὰ τζάκια νὰ ἀκοῦμε τὴ λατρευτὴ φωνούλα τῆς μαννούλας, νὰ βλέπομε τὴν ἤρεμη καὶ σοβαρὴ μορφὴ τοῦ πατέρα, νὰ παίζωμε μὲ τὰ μικρά μας ἀδέλφια ! 'Αλλὰ οἱ τυχηροὶ λίγοι ἦσαν.

«Ἡ Λιβυκοῦ πάντα παίζει μὲ τὸν Λογοθετίδη. Εἶναι νομίζω γυναῖκα του». Εἶναι ἡ παρέα ποὺ συνεχίζει τὴ συζήτησί της γύρω ἀπὸ τὸ θέατρο.

«Ὅ,τι καὶ νὰ εἶναι», λέγει κάποιος ἄλλος, «τὸ μόνο ποὺ ξαίρω εἶναι ὅτι πάντοτε παίζουν μαζὶ καὶ...»

Πιὸ δίπλα, σκυφτός, κάθεται κάποιος ἄλλος. Ἔχει καρφώσει ἁπλανὲς τὸ βλέμμα του σὲ ἕνα μέρος τοῦ δαπέδου. Ἔτσι ὅπως εἶναι, μοιάζει σὰν ἄγαλμα νεωτέρας τέχνης. Ποιὸς ξαίρει ποῦ νὰ βρίσκεται τώρα ! Ἴσως νὰ κάθεται μὲ τὴ φτωχή του μαννούλα, ἴσως νὰ πῆγε στοῦ Παππᾶ—Θωμᾶ τὸ σπίτι, γιὰ νὰ συζητήσουν λίγο ἢ ἴσως νὰ πηδᾷ στὰ κλεφτὰ τὸ φράχτη, γιὰ νὰ συναντήσῃ τὴν καλή του ποὺ φεύγοντας τῆς ἔδωσε τὸν ὅρκο πὼς αἰώνια θὰ βρίσκεται κοντά της μὲ τὴν καρδιὰ καὶ τὴ σκέψι. Εἶναι ἱερὲς τοῦτες οἱ στιγμές, γιατὶ μᾶς φέρνουν ἐκεῖ ποὺ δὲν μποροῦμε νὰ πᾶμε καὶ μᾶς χαρίζουν γιὰ λίγο μικρὲς ἀχτῖδες εὐτυχίας. Κανεὶς δὲν τὸν ἐνοχλεῖ. Ὅλοι μας τὸν σεβόμεθα τώρα καὶ ἔτσι ἀπολαμβάνει τὴν εὐτυχία τῶν δικῶν του κόσμων. Καὶ οἱ ὧρες περνοῦν. Ὁ ἥλιος, ἔξω, ἔχει πάρει τὸν ἀποχαιρετιστήριο δρόμο του. Στὸν οὐρανὸ σύννεφα μὲ χρυσαφένια ἀπόχρωσι τρέχουν κυνηγημένα ἀπὸ τὸ βορριᾶ, γιὰ νὰ ἐξαφανισθοῦν πίσω ἀπὸ τὸν 'Οπτικὸ ὁρίζοντα. Τὰ πρῶτα φῶτα ἄναψαν. Ἡ νύχτα λίγο-λίγο ἀφίνει τὰ μαῦρα της πέπλα νὰ σκεπάσουν τὸ στολίδι τοῦ Σαρωνικοῦ, τὸν ὅμορφο καὶ χιλιοτραγουδισμένο Πειραιᾶ.

Ἡ κίνησις ἔχει λιγοστέψει. Ὁ παγερὸς ἀέρας μανιασμένος τρυπᾷ, μὲ τὰ τσουχτερά του βέλη, ἐκείνους ποὺ τολμοῦν νὰ ξεπροβάλουν μπροστά του. Καὶ ἐμεῖς ! Ὦ ἐμεῖς ! Εἴμαστε πάντα ἐπιφυλακή. Φρουροὶ τῶν ἰδεῶν καὶ τῆς ἐλευθερίας τοῦ πολίτου. Πιστοὶ στὸν ὅρκο ποὺ δώσαμε. Συνάδελφοι περιφέρονται ἀνυπόμονα, σὰν τὰ λιοντάρια στὸ κλουβί τους. Ὁ καπνὸς ἀπὸ τὰ τσιγάρα ἔχει κάνει τὴν ἀτμόσφαιρα πιὸ βαρειά. Τρίνννν, εἶναι τὸ τηλέφωνο. Ὅλων οἱ καρδιὲς ἀναφτερουγίζουν. Κρατοῦμε καὶ τὴν ἀναπνοή μας ἀκόμη. Περιμένουμε κάτι καὶ αὐτὸ ἦρθε. Διαταγὴ 'Αστυν. Δ/σεως Πειραιῶς. «'Από λήψεως παρούσης αἴρεται διαταχθεῖσα ἐπιφυλακή». Ὅλοι μας πήραμε νέα ζωή. Καὶ σὰν πουλιὰ ποὺ δραπετεύουν ἀπὸ τὸ κλουβί τους, ἐγκαταλείπουμε τὸ φιλόξενο Τμῆμα, ποὺ μᾶς δέχτηκε στὴν ἀγκαλιά του γιὰ 24 ὁλόκληρες ὧρες.

ΕΙΔΗΣΕΙΣ & ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΑΙ

ΜΕΤΑΒΟΛΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

— Παρητήθησαν τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος οἱ κάτωθι : 'Υπαστυνόμος Α' κ. Σπανὸς Εὐάγγελος, ἀρχιφύλαξ Σταβαράκης Ξενοφῶν καὶ οἱ ἀστυφύλακες Γεωργαντᾶς Γεώργιος, Μπούτσαλης Παναγιώτης, Εὐριπίδης 'Εμμανουήλ, Βασιλόπουλος Βασίλειος, Καλαντζῆς Βίκτωρ, 'Αγγελόπουλος 'Ιωάννης, Βασιλείου Εὐστάθιος, Νικολόπουλος Παναγιώτης, Κατσαρὸς 'Ιωάννης, Ζέκιος 'Ιωάννης καὶ Ζωφάκης 'Ελευθέριος.

—'Απελύθη τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος διὰ λόγους ὑγείας ὁ 'Υπαρχιφύλαξ Σουρτζῖνος Στέφανος.

—'Απελύθη τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος, κατόπιν ἀποφάσεως τοῦ Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου, ὁ ἀστυφύλαξ Λιανὸς Δημήτριος.

— Αἱ εἰς τοὺς ἀστυφύλακας Κοτρῶτσον 'Ιωάννην, 'Αγάθον Σπυρίδωνα καὶ Φραγκάκην Γεώργιον ἐπιβληθεῖσαι ὑπὸ τοῦ Πειθαρχικοῦ Συμβουλίου ποιναὶ ὁριστικῆς ἀπολύσεως, μετερρυθμίσθησαν δι' ἀποφάσεων τοῦ Συμβουλίου 'Επικρατείας εἰς τοιαύτας ἀργίας δι' ἀπολύσεως.

***

ΑΜΟΙΒΑΙ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΩΝ

— Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. 'Υφυπουργοῦ 'Εσωτερικῶν ἀπενημήθη ἠθικὴ καὶ ὑλικὴ ἀμοιβὴ εἰς τοὺς 'Ανθυπαστυνόμον κ. Κοκκινάκην Λουκᾶν καὶ ἀστυφύλακα Μαστραχᾶν Φραγκῖσκον, διότι οὗτοι ἐπιδείξαντες ἔκτακτον δραστηριότητα, ἐξαιρετικὸν ζῆλον πρὸς τὴν ὑπηρεσίαν καὶ ἰδιάζουσαν παρατηρητικότητα, ἐπέτυχον, βάσει μόνον τῶν δοθέντων αὐτοῖς χαρακτηριστικῶν, τὴν ἀνακάλυψιν καὶ σύλληψιν τοῦ ἐκ τοῦ Σιδηροῦ Παραπετάσματος εἰσελθόντος ἐν 'Ελλάδι ἡγετικοῦ στελέχους τοῦ Κ.Κ.Ε. Παπαγιάννη Στεφάνου.

— Δι' ἀποφάσεως τοῦ κ. 'Αρχηγοῦ τοῦ 'Αστυνομικοῦ Σώματος, ἀπενεμήθη ἔπαινος εἰς τοὺς κ.κ. Διοικητὰς καὶ τοὺς ὑπ' αὐτοὺς ἀξιωματικοὺς καὶ κατωτέρους ἀστυνομικοὺς ὑπαλλήλους τῶν 'Υποδιευθύνσεων 'Αγορανομίας 'Αθηνῶν—Πειραιῶς, διότι ἡ κηρυχθεῖσα ὑπὸ τῶν χονδρεμπόρων ὀπωρολαχαναγορῶν 'Αθηνῶν—Πειραιῶς τριήμερος ἀπεργία, κατὰ τὴν 18, 19 καὶ 20—2—1956, χάρις εἰς τὰς ἀόκνους ἐνεργείας των ἀντιμετωπίσθη κατὰ τρόπον ὥστε νὰ μὴ γίνῃ ἀντιληπτὴ εἰς τὸ κοινὸν ἀπὸ ἀπόψεως καταναλωτικῶν ἀγαθῶν.

***

ΟΡΚΩΜΟΣΙΑ ΝΕΩΝ ΑΡΧΙΦΥΛΑΚΩΝ

Τὴν 12-4-57 ἐγένετο ἐνώπιον τοῦ κ. 'Αρχηγοῦ τοῦ Σώματος, πολλῶν 'Αστυνομικῶν Διευθυντῶν καὶ ἀντιπροσωπειῶν τοῦ Σώματος, ἡ ὁρκωμοσία 50 νέων 'Αρχιφυλάκων τῆς ΙΓ' 'Εκπαιδευτικῆς Περιόδου. Τοὺς νεοεξελθόντας βαθμοφόρους προσεφώνησεν ὁ Διοικητὴς τῆς Σχολῆς 'Αστυν. Δ)ντὴς Α' κ. 'Αρχιμανδρίτης, ὡς ἑξῆς :

Νέοι 'Αρχιφύλακες,

'Απὸ σήμερα, μὲ τὴν εὐλογία τοῦ Θεοῦ καὶ τὶς εὐχὲς ὅλων μας ἀναλαμβάνετε τὰ καθήκοντά σας ὡς βαθμοφόροι.

Θ' ἀρχίσετε ἔτσι νὰ βαδίζετε σιγά, σιγά, ἕναν ἀνηφορικὸ δρόμο, ποὺ δια-

γράφει κύκλους γύρω ἀπὸ τὸ πανύψηλο βουνὸ τῆς Ἀστυνομίας Πόλεων. Μὰ ὁ δρόμος αὐτὸς ὅσο θὰ προχωρῆτε πρὸς τὴν κορυφὴ γίνεται πιὸ ἀνηφορικός, πιὸ δύσκολος, πιὸ κουραστικός.

Ὅλοι βέβαια τούτη τὴ στιγμὴ ὁραματίζεσθε νὰ φθάσετε στὴν κορυφὴ καὶ ξεκινᾶτε μέ τὸ σκοπὸ αὐτό. Ἡ ἀπόφασις δὲ γιὰ τὸ ξεκίνημα καὶ μόνον, φανερώνει τὴν πίστι σας πρὸς τὰ ἰδανικὰ τοῦ ἀστυνομικοῦ, πρὸς τὸ καθῆκον καὶ πρὸς τήν ὡραία ἀγωνιστικὴ ἰδέα, ποὺ πρέπει νὰ γεμίζῃ τὴν ψυχὴ κάθε νέου ἀνθρώπου, ὅπως εἶσθε σεῖς.

Ἐρωτᾶται ὅμως: Θὰ φτάσετε ὅλοι στὴν κορυφή;... Τὸ εὔχομαι μὲ τὴν καρδιά μου. Μὰ ὅπως κι' ἂν γίνῃ πρέπει νὰ προχωρῆτε πάντα πρὸς τὰ ἐπάνω! Αὐτὸς εἶναι ὁ πόθος καὶ ὁ προορισμὸς κάθε ἀνθρώπου... Ἀλλὰ προσέξτε σεῖς οἱ νέοι βαθμοφόροι... Προσέξτε πολύ... Σᾶς παραδίνουμε τὴν Ἀστυνομία περήφανη, ἀγαπητὴ σὲ ὅλους, μὲ ζηλευτὴ θέσι στὴν κοινωνία. Ἀγαπῆστε την... Κλεῖστε την μέσα στὴν ψυχή σας καὶ δῶστε της ὅ,τι μπορεῖτε γιὰ νὰ τὴν παρουσιάσετε πιὸ λαμπρή, πιὸ ἀγαπητὴ στὸν κόσμο... Καὶ ξαίρετε;... Πιστέψτε με!!... Ἡ ἀγάπη καὶ μόνο τοῦ κοινοῦ εἶναι κείνη ποὺ μᾶς δίνει φτερὰ γιὰ νὰ πετᾶμε παντοῦ ὅπου ὑπάρχει ἀνάγκη... Καὶ στὸν ἀγῶνα κατὰ τῆς παρανομίας, καὶ γιὰ τὴν συμπαράσταση τοῦ πόνου καὶ τῆς δυστυχίας, καὶ γιὰ τὴν καθοδήγησι τῶν πολιτῶν στὰ πολύπλευρα προβλήματα τῆς σημερινῆς κοινωνίας.

Ἡ Ἀστυνομικὴ Σχολὴ σᾶς ἔδωσε, βέβαια, τὰ ἐφόδια ποὺ χρειάζονται γιὰ νὰ προοδεύσετε ὄχι μόνον ὡς στελέχη τῆς Ἀστυνομίας, ἀλλὰ καὶ ὡς ἄτομα μέσα στὴν ὑπέροχη Ἑλληνικὴ κοινωνία. Ἀπὸ σᾶς τώρα ἐξαρτᾶται ν' ἀποδείξετε ἐμπράκτως ὅτι εἶσθε ἄξιοι νὰ διαχειρισθῆτε τὴν ἐξουσία, ποὺ ἀπὸ αὐτὴ τὴ στιγμὴ σᾶς ἐμπιστεύεται ἡ Πολιτεία.

— Δὲν θὰ ἐπαναλάβω ὅσα καθημερινῶς ἐτόνιζαν οἱ ἐξαίρετοι καθηγηταί σας, κατὰ τὴ διδασκαλία τῶν μαθημάτων στὴ Σχολή... Θὰ σᾶς θυμίσω ὅμως δύο πράγματα μόνον.

Πρῶτον: Ὅτι παντοῦ καὶ πάντοτε πρέπει νὰ εἶσθε εὐγενεῖς, μὲ ὅλη τὴ σημασία τῆς λέξεως. Εὐγενεῖς! ὄχι μόνον στοὺς τρόπους καὶ στὴ συμπεριφορά, ἀλλὰ καὶ στὴν ψυχή... καὶ

Δεύτερον: Ὅτι ὀφείλετε νὰ ἐκτελῆτε τὰ καθήκοντά σας, μὲ πνεῦμα ἀνωτερότητος, μακριὰ ἀπὸ ἐγωϊσμούς, ἀπὸ ἐμπάθειες, ἀπὸ κακότητες καὶ ἀπὸ μίση.

— Κάθε φορὰ ποὺ θὰ τελειώνετε τὴν ὑπηρεσία σας, συνηθῆστε νὰ ρωτᾶτε τὴ συνείδησί σας, ἂν ὅ,τι κάνατε ἦταν σύμφωνο μὲ τὶς δυὸ αὐτὲς ἐντολές· κι' ἂν τυχὸν δὲν ἔχετε ἐμπιστοσύνη στὸν ἑαυτό σας, τότε ρωτῆστε **τὸ Θεό,** ὁπότε θ' ἀκούσετε τὰ ὑπέροχα λόγια τοῦ Θεανθρώπου, ποὺ ἀπὸ αὔριο θὰ βαδίζῃ τὸ μαρτυρικὸ δρόμο τοῦ Γολγοθᾶ... **«Ὃ σὺ μισεῖς, ἑτέρῳ μὴ ποιῆς».**

Ἀγαπητοί μου, αὐτὴ τὴν ἠθικὴ ἐντολὴ εἴμαστε ὑποχρεωμένοι, ἐμεῖς οἱ ἀστυνομικοί, νὰ τὴν ἔχουμε σὰν ἔμβλημα καὶ ὁδηγὸ κατὰ τὴν ἐκτέλεσι τῶν καθηκόντων μας, ὥστε κάθε μας ἐνέργεια νὰ εἶναι σύμφωνη ὄχι μόνον μὲ τοὺς ἐπίγειους νόμους, ἀλλὰ καὶ μὲ τὶς θεῖες ἐντολὲς τοῦ Χριστιανισμοῦ, ποὺ ἀποτελοῦν τὴ βάσι κάθε ἠθικῆς κοινωνίας.

.....

Ἀτενίζετε λοιπὸν διαρκῶς τὴν κορυφὴ τῆς Ἀστυνομικῆς ἱεραρχίας, ξεκινῆστε μὲ θάρρος, μὲ πίστι στὸ Θεό, μὲ πεποίθησι στὸν ἑαυτό σας καὶ μὲ τὶς εὐχὲς ὅλων μας, γιὰ νὰ φτάσετε μιὰ μέρα ἐκεῖ ὅπου ἔφτασαν καὶ τόσοι ἄλλοι ἀστυνομικοί, ξεκινῶντας ἀπὸ τὴ θέσι ἀκριβῶς, ποὺ καὶ σεῖς σήμερα βρίσκεσθε.

Σᾶς εὔχομαι καλὴ πρόοδο.

Οἱ ἐξελθόντες εἶναι οἱ κάτωθι, κατὰ σειρὰν ἐπιτυχίας :

Ρίζος Ἰωάννης, Γλυμίτσας Κων/νος, Φαραντούρης Δημήτριος ἢ Χαράλαμπος, Γιαννόπουλος Ἰωάννης, Παλλαδινὸς Ἰωάννης, Κύρκος Ἀριστείδης, Τσαμαντᾶς Χρῆστος, Μουρλᾶς Ἀνδρέας, Ἀναστασόπουλος Χρῆστος, Κούκης Ἠλίας, Μάρκελλος Ἀθανάσιος, Μπέλλης Γεώργιος, Ραυτόπουλος Ἀπόστολος, Κατσαρὸς Ἐμμανουήλ, Κωνσταντακόπουλος Γεώργιος, Χατζῆς Ἀθανάσιος, Σακέλλιος Κωνσταντῖνος, Καλονόμος Ἰωάννης, Ἀθανασίου Ἀθανάσιος, Ἀντωνίου Ἀναστάσιος, Βαρούχας Κωνσταντῖνος, Μιχαλέας Γεώργιος, Πηγαδιώτης Κωνσταντῖνος, Ἀντωνόπουλος Λάμπρος, Κατσαρέας Νικόλαος, Τσονωνᾶς Ἀνδρέας, Βούλγαρης Νικόλαος, Μαυρακάκης Ἀντώνιος, Λαχανᾶς Ἀθανάσιος, Φελώνης Ματθαῖος, Κατσαμπέκης Μᾶρκος, Παπακωστόπουλος Χρῆστος, Δανέλλης Κωνσταντῖνος, Κουτέρης Γεώργιος, Παπαδᾶτος Παναγιώτης, Πανταζῆς Χρῆστος, Μπουγᾶς Φώτιος, Ρεντζῆς Κωνσταντῖνος, Κραβαρίτης Ἰωάννης, Λούρης Χαράλαμπος, Ἀργυρακόπουλος Ἠλίας, Πετρόπουλος Ἰωάννης, Ἰωαννίδης Βασίλειος, Νεροῦτσος Βασίλειος, Τζίφας Παναγιώτης, Παπανδρέου Νικόλαος, Ἀδαμόπουλος Παῦλος, Σαράντης Κλεομένης, Δῆμος Ἀντώνιος καὶ Τζικόπουλος Νικόλαος.

***

ΚΡΙΤΙΚΑΙ

Κύριε Διευθυντά,

Ἀπό τινων μηνῶν εἶμαι τακτικὸς ἀναγνώστης τοῦ περιοδικοῦ σας, μέσῳ συγγενοῦς μου ἀστυνομικοῦ, καὶ εἶμαι εὐτυχής, ὅτι σήμερον μοῦ δίδεται ἡ εὐκαιρία νὰ σᾶς ἐκφράσω τὸν εἰλικρινῆ θαυμασμόν μου διὰ τὴν πάντοτε ἐκλεκτὴν καὶ ἐνδιαφέρουσαν ὕλην του. Τὰ ποικίλα θέματα του εἶναι ἐνδιαφέροντα δι' εὐρὺ κύκλον ἀναγνωστῶν καὶ ἀναγινώσκονται μὲ εὐχαρίστησιν.

Τὰ «ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ» συντελοῦν σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ εἰς τὴν γνωριμίαν ἡμῶν τῶν πολιτῶν μετὰ τῶν ἀγρύπνων φρουρῶν τῆς τάξεως καὶ τῆς ἀσφαλείας, πρᾶγμα, ὅπερ συμπληροῦται διὰ τῆς ἐξ ἴσου ἐπιμελημένης ἐκπομπῆς τῆς Ἀστυνομίας.

Τὸ περιοδικόν σας εἶναι, πράγματι, ἓν τῶν ἀρίστων τοῦ εἴδους του. Μεταξὺ τῶν περιεχομένων του τυγχάνουν ἰδιαιτέρας ἐκτιμήσεως, εἰς εὐρὺ ἀναγνωστικὸν κοινόν, τὰ κατὰ μετάφρασιν συνεργατῶν σας δημοσιευόμενα ἀστυνομικὰ διηγήματα εἰς συνεχείας.

Γεώργιος Δημητρακόπουλος
Καθηγητὴς Ἀγγλικῶν

***

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Δεσποινίδα Ἕλλην Παπαδημητρίου, κ. κ. Παπαϊωάννου Ἰωαννην Ὑγειονομικὸν Ἀξιωματικὸν Ἀστυνόμον Α΄, Πιερακάκην Γεώργιον, Λαλᾶν Γεώργιον, Σφαλτὸν Δημήτριον, Σέργην Γεώργιον, Παπαβασιλείου Ἀργύριον, Γεωργίου Ἰωάννην, Μασσούλην Θεόδωρον, Κοτρωνιᾶν Ζώην, Σώτηραν, Μπελεβράκην Νικόλαον, Θαλασσινὸν Κωνσταντῖνον, Καραγιάννην Χάραλαμπον, Καζάνην Νικόλαον, Σπανᾶκον Γεώργιον, Παλαιολόγου Ἀθανάσιον, Κορδᾶτον Παναγιώτην καὶ Τόλιαν Γεώργιον ἀστυφύλακας, εὐχαρίστως σᾶς ἐνεγράψαμεν συνδρομητὰς τοῦ περιοδικοῦ.

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΚΑΙ ΤΕΧΝΙΚΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

Ἐκυκλοφόρησεν ἡ «ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗ ΚΑΙ ΤΕΧΝΙΚΗ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ» τοῦ Ἀστυνομικοῦ Διευθυντοῦ Α' κ. Ν. Ἀρχιμανδρίτου ἐκ σελίδων 552 μετὰ 217 εἰκόνων.

Περιλαμβάνει ὅλα τὰ θέματα τῆς Ἐπιστημονικῆς καὶ Τεχνικῆς Ἀστυνομίας, εἰς τρόπον ὥστε νὰ καθίσταται ἀπαραίτητον βοήθημα καὶ ὁδηγὸς διὰ πάντα ἀστυνομικόν.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ:

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟΝ

Ἐπιστημονικὴ Ἀστυνομία —Ὀργάνωσις τῶν Ὑπηρεσιῶν Ἀσφαλείας καὶ μεθοδικότης ἐνεργείας.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

Ἐπιστημονικὴ ἀνάκρισις.

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

Κατηγορίαι ἐγκληματιῶν—Τρόποι διαπράξεως ἀδικημάτων.

(ΣΕΛΙΔΕΣ 552)